

Mattyasovszky Jenő

Hód fogságban, avagy egy szőke hölgy zokogni kezd

EXPRESSZ KÖNYVEK BUDAPEST

Sajtó alá rendezte KULCSÁR ÖDÖN

ISSN 0230-7995 ISBN 963 322 607 4

Kiadja a Népszava Lap- és Könyvkiadó

Felelős kiadó: Kiss Jenő igazgató

87-0015 Szikra Lapnyomda, Budapest

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

Felelős szerkesztő: Végh Júlia

A repülőgépen az italt szolgálták fel. Az utaskísérő lányok kedves mosollyal kínálták a badaacsonyi borokat és az üdítőket. A harmadik sorban egy fekete hajú, szelíd vonású utas ült. Csak a fejével intett nemet: semmit sem kér. Sötét, csikos zakót viselt, fehér inget, világosabb szürke nadrágot. Zsebkendőjével törülgette a homlokát, hosszabb-rövidebb időre lehunyta a szemét, néha összerándult, mint akinek a gyomrára ütöttek. Aztán felállt.

Az utaskísérők már valahol a repülőgép hátsó részében tologatták kis kocsijukat. A férfi nézte őket néhány pillanatig, mintha intett is volna nekik, majd botladozva indult a mosdó felé. Egyik kezével az ülések háttámlájába kapaszkodott, a másikkal a zsebében kaparászott. Talán két lépést sem tett, amikor térdre bukott, majd előredőlt. Úgy feküdt, mintha a fülét szorítaná a padlóhoz, hogy meghallja az égi-földi üzeneteket.

Néhány utas felugrott.

- Kisasszony, kisasszony! - kiabáltak. - Valaki rosszul lett!

Az egyik férfi a földön fekvőt nézegette.

- Keljen fel - mondta. - Hallja! - Aztán a szomszédjához fordult. - Berúgott. . . Biztosan sokat ivott. . . Ismerem én ezeket a nagylegényeket. . . Benyakalnak, mert félnek a repüléstől..

A kontyos, vékony utaskísérő lány, mosolyt erőltetve az arcára, lehajolt a férfihoz.

- Rosszul van, uram?

A férfi feje alá nyúlt, s kicsit megemelte. Aztán hirtelen felegyenesedett, ijedten hátrált a vezetőfülkébe.

- Mi történt? - kérdezték többen is.

Az egyik pilóta kinézett az utastérbe, aztán gyorsan a férfi mellé lépett. Letérdelt, megpaskolta az arcát, s kétszer-háromszor elhúzta nyitott tenyerét a fénytelen szemek előtt. Felegyenesedett. Az arcán tanácstalanság látszott. Halkan mondta:

- Meghalt. . .

Később rekedt hangon megkérdezte.

- Van itt orvos? Van az utasok között orvos? Az egyik stewardess végigsietett az ülések között.

- Nincs véletlenül orvos önök között? Egy utasunk rosszul lett. . .

A leghátsó ülésen egy pattanásos arcú, őszes hajú nő letette az újságot, amit olvasott. Kicsit felemelkedett, s furcsa hangsúllyal megkérdezte.

- Mi a baj, leányka?

- Ön orvos?

Az idős hölgy nem válaszolt. Lassan kikászálódott, lesimítgatta a szoknyáját, s elindult a gép elejére.

A pilóta, amikor meglátta, megkönnyebbülten mondta.

- Na, jön az orvos... Hál' istennek... - A nő a fekvő férfit nézte.

- Mi baja?

- Talán meghalt - suttogta a pilóta. - Ön orvos? - A kérdésre nem kapott választ.

Egy másik pilóta is kijött a vezetőfülkéből. Azonnal intézkedett.

- Vigyük be!

Megfogták a halottat, s becipelték az elfüggönyözött előtérbe. Az idősebb hölgy is segített. Közben észrevétlenül, gyors mozdulattal a férfi zsebébe kotort. Amikor kikapta a kezét, valamit szorongatott az ujjai között.

Megkérték, vizsgálja meg a férfit.

- Éleszteni kellene - ajánlotta az egyik pilóta. - Próbáljuk meg.

A nő legyintett.

- Ezen már az nem segít. . .

Megfordult, s visszament az utastérbe. A halott férfi helyénél megtorpant. Mintha a cipőjét igazítaná, lehajolt, s felemelt egy kicsike kezitáskát. A hóna alá csapta, s biztos léptekkel ment tovább. Már újra az újságot lapozta, amikor az egyik utaskísérő tájékoztatta az utasokat.

- Hölgyeim és uraim... Az egyik utasunk rosszul lett. . . Igyekszünk meggyógyítani. . . Ha megengedik, folytatjuk a szervirozást. A gép kapitánya és személyzete elnézésüket kéri. . .

A szöveg itt megszakadt. Valaki meg is kérdezte.

- Miért kérnek elnézést? Mit mondott, miért?

Félóra múltán a gép landolt Ferihegyen. Először egy fehér köpenyes orvos szaladt fel a lépcsőn, nyomában határőrtiszt. Az utasokat a hátsó ajtón engedték ki. A repülőgép túldalán egy mentőautó várakozott.

A pattanásos arcú nő szállt ki utoljára. A kis fekete táska már nem volt nála.

2

Az elhárítás főhadnagya, Balassa Péter kínos helyzetbe került. Kati, a menyasszonya egy naptárt nyomott a kezébe és megfellebbezhetetlenül kijelentette.

- Addig nem kelsz fel ebből a fotelből, amíg...

A szobában csak az állólámpa világított, az is valamilyen furcsa zöldes fényt árasztott. A főhadnagy segélykérően nézett szét, szeretne volna, ha megszólal a szekrény, a rekamién a díszpárna vagy a kép a falon. Vagy bánja is ő, történiék akármi, csak válaszolnia ne kelljen. De minden néma maradt. Nem tehetett mást, forgatta a kezében a naptárt, mintha nem látná, melyik az eleje.

A lány a lámpa mellett állt. Kezét csípőre tette, ajkát összeszorította, barna haja a homlokába lógott. Szilárdan magasodott a főhadnagy fölé, mint valami amazonszobor.

A fiatal tiszt sóhajtva adta meg magát.

- Nézzük csak... Nem látok én ennél a...

A mondat végét már nem fejezhette be. Kati a falikapcsolóhoz lépett, szinte bántó fényár öntötte el a szobát.

- Tessék. . . Remélem, már látsz... Dátumot kérek, Péterkém. Dátumot. . . De nem a századfordulón,

hanem...

- Jó, jó - hümmögte a főhadnagy. - Nem olyan egyszerű ez. . .

A lány hangja csattant, mint az ostor.

- Mi nem egyszerű?!

- Csak azt akartam mondani, hogy...

- Nincs csak!

Kis ideig hallgattak. A férfi a naptárt lapozgatta, cigarettára gyújtott, aprókat köhintett, mint akinek csípi a füst a torkát. A lány meredten nézte, harciasan, könyörtelenül.

- Június van...

- Az. Június... És meg ne kérdezd, hányadika! - A főhadnagy a fejét csóválta.

- Most mit pattogsz? Megsértettek talán? És ha tudni akarod, valóban fogalmam sincs arról, hogy hányadika van...

Kati váratlanul felsírt. A férfi hitetlenkedve kapta fel a fejét az első hüppögésre, de a lány szeméből valóban folytak a könnyek. Az előbbi szigorú szilárdságot, keménységet elfújta valami. Leült a fotelba, ráborult az asztalra, s zokogott.

- Na... Na... Most mi van?

A lányt rázta a sírás. De azért fél kezével a naptár után kapott, kitépte a tiszt kezéből, s a sarokba vágta.

- Nem... Tőled nem kell semmi. . .

A főhadnagy tanácstalansága percről percre nőtt. Felállt, elment a naptárért a sarokba, letette az asztalkára, s Kati haját kezdte simogatni.

- Ne sírjál. . . Nem értem, miért sírsz... Na, szívem... Hagyd abba. . . Jó? Úgyis minden úgy van, ahogy te akarod...

- Én - szipogta a lány - nem vagyok a te szíved...

- Jó, akkor nem vagy - mondta a főhadnagy, de a hangjában már türelmetlenség rezgett -, nem vagy... Csak hagyd abba.

Kati a zsebkendőjével nyomkodta a szemét, aztán az orrát törülgette.

- Te... Peti. . . Te valóban nem tudod, milyen nap van?

A főhadnagy nem értette, mi az, hogy milyen nap?

- Olyan nap - mondta húzva a szót -, szép nap. . . Nagyon szép nap...

A lány már nem sírt. A zsebkendőjét szorongatta a markában, mintha abba kapaszkodna.

- Miért ma hoztál virágot nekem? - kérdezte csendesen.

A főhadnagy a lányra bámult, szinte hátra is hőkölt. Hirtelen eszébe villant, hogy ma van Kati születésnapja... Szent isten! Milyen szerencse, hogy valamilyen belső sugallatra virágot vásárolt. Csak úgy, minden indok nélkül. Mert Pintér alezredes is vásárolt a hölgyének. Gondolta, ő is vesz Katinak... Ezért volt hát a jó vacsora is, s ezért mondta Kati, amikor ő az első poharat "isten éltesse" koccintotta, hogy "Na végre, ez is kijött a szádon." Oh, hogy micsoda balfácán néha az ember!

- Persze, hogy tudom, hányadika van - kedveskedve simítgatta a lány haját. - Ma van a nagy nap... A születésnapod... Ezért hoztam a virágot. . . Csak azt nem értem, mi bajod van velem?

A lány megenyhült. Újra kibuggyant egy könnycsepp a szemén.

- Akkor miért kérdezed, hogy hányadika van?

- Viccből! Miért kell mindent komolyan venni?

- Vannak dolgok, amivel nem lehet viccelni. . . - mondta a lány oktató hangon.

A főhadnagy visszaült a fotelba, hátravetette magát, a lábát kinyújtotta, ahogyan egy férj pihen, amíg a feleség az ebéd utáni kávéét főzi. Még a szemét is behuntya. Meleg helyzet volt. . . Meleg - gondolta. - A fene tud a nőknél eligazodni. . .

Kati az asztalon heverő naptár után nyúlt.

- Tessék - mondta újra határozottan. - Kérem a dátumot.

Az elhárítótiszt kelletlenül húzta maga alá a lábát. Forgatni kezdte a naptár lapjait. Aztán csendesen megkérdezte.

- Huszadika jó?

- Huszadika? Miért éppen huszadika? A főhadnagy a vállát húzogatta.

- Miért ne?

A lány nem válaszolt, csak percek múltán szólalt meg.

- Ne hidd, hogy muszáj. . . Látom, hogy az egész nem tetszik neked... Nem kell a húszadikád meg a nyolcvanadikád sem... Egyáltalán, soha sem megyek hozzád feleségül. . . És most jó éjszakát, szívem... S lehetőleg egypár napig ne keress... Nem leszek itthon.

A főhadnagy lassan emelkedett fel a fotelból.

- Mi az, hogy nem leszel itthon? Hová mégy?

Kati már az előszobában állt. Keze a kilincsen, a kulcsot is elfordította.

- Köteles vagyok neked beszámolni?

A férfi a zakóját gombolgatta, az arca piros volt a dühtől, sértődöttségén nem tudott uralkodni.

- A szentségit! Mi a frász bajod van?!

A lány gúnyosan mosolygott.

- S rólad mondja a főnök, hogy te vagy a leghiggadtabb elhárító... Milyen lehet a többi?

A főhadnagy az ajtóból visszafordult. Berontott a szobába, lehuppant a fotelba, leráncigálta magáról a zakót, ledobta a földre, a poharából felhajtotta a maradék bort, s nagyot fűjt, mintha minden indulatát szélnek eresztette volna. Nem szólt, csak ült, mint akinek más dolga sincs, cigarettára gyújtott, s szinte vidáman eregette a füstöt a plafon felé. A lány továbbra is az ajtó előtt állt, nézte a fiút, aztán visszafordította a kulcsot a zárban.

- Nagyon szép függönyt láttam - mondta csendesen a főhadnagy. - De azt javaslom, még ne vegyük meg, várjuk meg, amíg egyre cseréljük a két lakást. Minek ide, vagy az én garzonomba új függöny... Nem kell. . . Igaz?

A lány kedvetlenül sétálgatott a szobában. Aztán kiment a konyhájába, hallani lehetett, hogy az edényekkel bajlódik, talán mosogatáshoz fogott. Csak jó tíz perc múlva szólt be.

- A huszadika biztos?

A főhadnagy nem válaszolhatott, mert megszólalt a telefon. Csörgött, élesen, hangja betöltötte az egész lakást. A férfi eloltotta a cigarettáját, gondosan nyomkodva a hamútálba, csak aztán nyúlt a kagyló után.

- Tessék... Halló... A telefon néma maradt.

- Ki volt az? - kérdezte Kati. A tiszt széttárta a karját.

- Letette...

Visszarakta a helyére a kagylót, nagyot nyújtózott, felállt, ki akart menni a konyhába a lányhoz. Még az ajtóhoz sem ért, amikor hirtelen, újra, élesen megcsörrent a telefon.

3

A Villa Bella penzió ablakaiból a Sas-hegy kopasz szikláira látni, a teraszáról pedig a völgyben terpeszkedő városra. Az utca csendes, jóformán csak a házba tartók autói járnak, nem is vezet a penzió épületénél tovább, eltűnik az aszfalt, apró köves utacska szalad a hegy felé. A penziót, mint valami nagy fejű, sokkarú, óriás sárkányok őrzik a fák, magából az épületből alig látszik valami, mintha bújócskát játszana. Az erkélyen egy-két színes, csíkos nyugágy pihen, lassan mozgatja vásznukat a szél. Aki arra vetődik, bebámul a kerítésen, mély lélegzetet vesz, s vágyakozva gondolja: ez a nyugalom...

Ezen a júniusi hajnalon azonban furcsa zaj ébresztette az alvókat. Egy teherautó állt meg a ház előtt, néhány munkás ugrott le róla, piros csíkos deszkákat dobáltak le, s egykettőre korlátot vontak a ház előtti csatornanyílás köré. Egy magas, hullámos hajú férfi különféle titokzatos ábrákat rajzolt az aszfaltra, köröket, nyilakat, négyszögeket, aztán kis tanácskozást tartottak, s máris felzúgott a kompresszor, az aszfaltba fúródott a törőgép éles foga.

A penzióból borzos hajú, frottírköntösű, álmos férfi kelleltlenkedett a kapuhoz.

- Mi a fenét csinálnak? Jó reggelt. . .

- Jó... reggelt. . . - mondta a munkások vezetője, s intett, hogy állítsák le a gépet. - Az ember a saját szavát sem hallja. . . Jó reggelt. . . Elzárjuk a csapot. . . Valami baj van itt a vízvezetékkel.

- Baj?

- Az... Jelentették tegnap, hogy...

- Mi nem jelentettünk semmit. Még este is locsoltam. És most is kellene...

A frottírköntös szétnyílt a pizsama fölött, az öregedő férfi unottan kötözgette az övét. Még mindig pislogott, ásítózott az álmoasságtól. Gyűrött, mély ráncokkal teli arca volt. A bajuszát sárgásra festette a nikotín, hatalmas orrán is szőrszálak nőttek, beszéd közben látszott, hogy néhány foga hiányzik.

- Most ugyan nem fog locsolni, papa - nevetgélt a hullámos hajú munkavezető. - Legalább három napig nyugodtan ülhet a sejhaján...

Az öregnek nem tetszett a "papa", de nem szólt. Nézegette a rajzokat, felnézett az ablakra. A függöny libbent, mintha szél fújta volna. Az öreg visszacsoszogott az épületbe, de egy-két perc múlva újra kilépett, félrehívta a munkavezetőt.

- Figyeljen ide - mondta halkán -, ez itt egy penzió. Elmennek a vendégek, ha három napig víz nélkül maradunk! Érti?

A hullámos hajú férfi a vállát vonogatta.

- Nem tudok mit csinálni. . . Nekem ki van írva. Valaki hibát jelentett.

Az öreg behajlított mutatóujjával a bajuszát nyomogatta.

- Mondanék én valamit. . . - Karon fogta a munkavezetőt, s besétált vele a kertbe.

A munkások leültek a járda szélére, cigarettára gyújtottak, az egyik egy üveg sört is előkapart a táskájából, s körbeadta. Talán tíz perc telt el, mire a munkavezető visszajött.

- Na, srácok, rossz helyen törünk! Nem innen történt a bejelentés. Szedelőzködjünk!

A munkások feltápáskodtak, lassú mozdulatokkal pakoltak vissza a teherautóra. A munkavezető a gépkocsivezetőnek mutogatott valamit a térképen, aztán intett, hogy indulhatnak. Senki sem kérdezte, hogy ő miért marad...

A teherautó nagy nehezen megfordult, s eldurrogott.

A munkavezető megvárta, amíg eltűnik az utca végén, aztán a bejárati ajtóban álldogáló öreghez lépett.

- Elmentek!

Az öreg bólintott.

- Látom... Tessék, erre... Mindjárt jön a feleségem.

A penzió halljában a kis dohányzóasztalokat öblös bőrfotelok vették körül. A szoba sarkában hatalmas pálma díszelgett, ládáját nemrégiben lakkozhatták, szépen csillogott a reggeli napfényben. A nagyméretű poszter a falon egzotikus tájat ábrázolt, kéklő folyót, rajta színes vitorlájú csónakokat, havas hegycsúcsokat a háttérben, s madarakat a sűrű indájú fákon. Az egyik madárnak hiányzott a feje, ajtókeret barnállott a helyén. Több ajtó nyílt a hallból, s innen vezetett a lépcső az emeletre. Nyikorgó falépcső, faragott korláttal - akár egy angol villában.

A munkavezető leült, néhányat simított göndör haján, elismerést hümmögve nézett körül. Még mosolygott is.

- Príma, nagyon príma... Én is szívesen lagnék ilyen helyen...

Az öreg a fejét ingatta.

- Nem tudná ezt maga megfizetni. . . - Aztán suttogva, ahogyan a titkokat szokták, mondta. - Valuta kell ide, fiacskám, s nem is akármilyen...

- Gondoltam... Ebben az országban már minden csak a valuta... Tudja, hogy van játékkaszinó is Budán? Éppen tegnap mesélte valaki, hogy egy külföldi rokona, persze disszidens, bevitte. Akár Monte-Carlo...

Az öreg a lépcsőig billegett. Felnézett az emeletre, szinte csiga alakban tekerte a nyakát. Várt kis ideig, aztán a munkavezető melléjük.

- A feleségem - mondta szinte védekezőn - jó asszony, csak a hangja nagy...

- Amelyik kutya ugat - kezdte az ismert szólásmondást a fiatalember, de a szájára csapott. - Ne tessék haragudni. . .

Az öreg legyintett.

- Én nem haragszom, fiam... Én már túl vagyok a sértődős koron... Jön! - tette hozzá ijedten.

Valóban megjelent az asszony. Jelentéktelen nőnek látszott. Az arca csupa pattanás, kifejezetten csúnya, hiába sminkelte magát. Vékony, keskeny szája kőkemény akaratról árulkodott. A hangja is férfias volt.

- Maga akarta itt felszedni az utcát? - kérdezte köszönés helyett. A zsebébe nyúlt, pénzt húzott ki. - Na, itt egy százas, s menjen isten hírével, meg ne lássam magukat többet a környéken!

A fiatalember nem vette el a pénzt. Az öreg már az ablaknál állt, a pálma alatt, onnan mutogatott valamit a feleségének. Az asszony rászólt.

- Ne mutogass, feleszű! Mondd, mit akarsz!

- Hát. . .

- Ne hatolj nekem! Hallot már ilyet? - fordult a munkavezetőhöz

- Mindent háttal kezd... Egyszer mérgemben ellátom majd a hátát!

Az öreg kényszeredetten mosolygott. Talán jobb kifejezés: vigyorgott. Mint valami megszidott ördög Lucifer előtt.

- Az úr - mutatott a munkavezetőre - meg tudná javítani a kazánt. . . Vízszelő.

- És lakatos - tette hozzá a férfi.

Az asszony végigmérte. Összehúzott szemmel vizsgálta.

- Hogy hívják?

A fiatalember meghajolt, kicsit összeütötte a bokáját is, ahogyan a régimódi úriemberektől látta.

- Tatár Ferenc, kezét csókolom. - A nő csak biccentett.

- Nemesné... Enyém itt minden. - Kemény hangon meg is toldotta a bejelentést, mint aki attól fél, az előbbi mondat nem kikerült elég hatásosnak. - Itt én rendelkezem! Érti? Csak én!

A munkavezető újra meghajolt. Ezzel jelezte, hogy tudomásul vette.

- Mennyit kér?

- Még nem láttam a kazánt, kezét csókolom... Nem tudom, mit kell javítani. . .

Az asszony gúnyos pillantást vetett a férjére.

- Nem is látta! De megjavítja! Honnan szedted, hogy meg tudja javítani?!

- Hát. . .

Tatár az öreg segítségére sietett.

- Olyan hiba nem lehet azon a kazánon, kezét csókolom, amit én meg ne tudnék javítani. Én mondtam az úrnak.

A falióra ebben a pillanatban ütötte a hetet. Mindhárman az órára néztek.

- Hét óra - mondta ijedten az öreg. Az asszony rásziszegett.

- Csend! - Enyhébb hangon szólt a munkavezetőhöz. -Nézze meg az úr a kazánt, aztán jöjjön vissza, és mondjon egy összeget. Elmehet!

Tatár azonban nem mozdult.

- Kérem szépen... Nagysasszony...

- Mit akar?

A munkavezető nyelt egyet, s rekedt hangon mondta.

- Az úrral - mutatott az öregre - megegyeztünk, ha. . .

Az asszony közbevágott.

- Maga ezzel nem egyezkedhetett. . . Hiába a férjem... Mondtam, hogy itt én rendelkezem.

- Igen, de... Kérem! Én elküldtem a munkásokat. Szabálytalanul! Az utcában eltörött a főnyomócső. Végig kellene bontanunk az egészet, de én elküldtem az embereket, mivel azt ígérte nekem az úr. . . - Az öregre nézett, s bizonytalanul helyesbített. - Az lett ígérve. . . Kapok ezer forintot. Ezret. Nem százat.

- Ezret?

- Annyit, kezét csókolom... És én vissza is rendelhetem a brigádot. . . És akkor itt egy hétig nem lesz víz. . . Az szentség!

Az asszony felemelte a kezét, jelezte, elég a beszédből.

- Én meg kirúgathatnám magát az állásából! Érti? De nem teszem... És fejezzük be. Menjen le a pincébe, nézze meg a kazánt, aztán megegyezünk. Ha tudunk. - Nem is nézett a férjére, úgy csattant a hangja, mint a parancs. - Kísérd le!

Az öreg már az ajtóban állt. Ijedt arccal fordult az asszony felé.

- Hét óra... Hét óra...

Az asszony szorosán az oldalához szorította a karját. Tatár fejében átsuhant: mint egy pattanásos mómia... De nem mert még mosolyogni sem.

- Takarodj már innen - sziszegte az asszony. - Azt hiszed, hogy hülye vagyok?! Mars!

Az öreg megperdült, s eltűnt a szobából. Tatár alig érte utol. Már a pince lépcsőjén jártak, amikor megfogta Nemes karját.

- Kemény asszony. . . Mint egy őrmester. Régen házasok? -

- Hát. . .

- Maga akármennyi bünt követ el, nem jut a pokolba... Itt a földön egyetlen nap elegendő vezeklés egy ilyen asszony mellett. . .

Az öreg férfi úgy nézett rá, mint aki nem érti. Tatár a vállát vonogatta.

- Igaz, nem az én dolgom. . . Ismertem egy embert, aki negyven évig tűrte a felesége királyságát... S a negyvenedik házassági évfordulójukon feldarabolta az asszonyt. . .

Nemes megállt, hosszan nézte a munkavezetőt. S halkan, kicsit mentegetőzve mondta.

- Valamikor szép lány volt. . .

- Jó, jó, papa... Nem akarom én piszkálni magát. . . Csak megsajnáltam... Fene nehéz dolga lehet.

- Az... De ne mondja nekem, hogy papa... Ha megkérhetem.

- Csak kedveskedni akartam - mondta zavartan Tatár. -Nem gondoltam, hogy sérti.

- Nem sért. . . De... Volt egy fiam, tudja...

- Elnézést. . . - sajnálkozott a fiatalember. - Elnézést. . . Isten bizony nem akartam...

- Hát. . . Nem baj... Nem történt semmi. . .

Már a pincében jártak, egy hosszú folyosón jutottak a kazánhoz. Az öreg megállt, szembe fordult Tatárral.

- Hát. . . Azt szeretném... - mondta halkan. - Hogy hát. . . nevezzen csak Tóni bácsinak... - s nyújtotta a kezét.

- Akkor én magának csak legyek Feri, jó?

- Hát. . . Rendben van, Feri. . .

- Jól van, jól. . . - Mintha Tatár kicsit meghatódott volna, úgy bólogott.

Állt egymással szemben a két férfi, s mind a kettő nagyot sóhajtott.

- Ez a kazán - mondta rekedtes hangon az öreg. A bensőséges jelenetnek vége szakadt, Tatár heherészve vihogott.

- Sohasem hittem volna - nyögte a nevetéstől fuldokolva -, hogy ez a kazán. . . Tóni bácsi, Tóni bácsi . . . Az jutott eszembe - folytatta kicsit később -, az a történet, hogy egy idegenvezető leviszi a csoportját a tengerhez, megáll a parton, s széles mozdulattal a vízre mutat: "Ez itt a tenger!"

Az öreg nem értette a tréfát.

- Hát az volt, nem?

Tatár néhányat köhintett, s megkerülte a régi, nagy testű, feketére mázolt kazánt.

- Mi baja?

- Nem tudjuk... Csinál ez mindent, csak nem fűt.

A fiatalember a fesszémőt kocogtatta, kinyitotta az ajtót, beleszagolt a henger alakú tartályba, nyitott tenyérrel megütötte a csöveket.

- Elvállalom - mondta később. - Háromezer. . . Holnap, holnapután megcsinálom.

- Nekem jó - vonogatta a vállát az öreg -, de a feleségem...

- Mi van vele?

- Hát. . . Sokallni fogja...

- Miért? Mire gyűjt a nagysasszony?

Az öreg ember megvakarta a fejét.

- Semmire - közölte elgondolkozva. - Semmire... Csak szereti a pénzt. . .

- Azt én is szeretem - kuncogott Tatár. - Csak megkeresni nem... Számolgatni meg elkölteni igen...

Nemes keserűen legyintett.

- Nekem nincs mit megszámolni. . .

- Nem ad az asszony?

- Egy fityinget sem... Azt mondja, van nekem itt mindenem, kosztom, lakásom, ruhám. . . Igaz. Ez igaz. De hát mindez a börtönben is jár a rabnak...

Tatár, hogy felvidítsa az öreget, huncutkodni kezdett.

- Nőkre költené, ugye? Egy jó nagy seggű, begyes nőre? Tudom én, látom én, mit forgat a fejében...

Nemes nem mosolygott.

- Nők? Ugyan! Öreg vagyok én már...

- Öreg? Csak egy fiatal tyúk kellene, majd mozdulna a cipőfűzője !

- Micsodám? - Tatár nevetgélt.

- Megmagyarázzam? Mondhatom úgy, ahogyan a seregben? Tóni bátyám volt katona?

Az öreg bólintott.

- Tizenhárom évig...

- Akkor maga legalább őrmester volt. . .

- Nem... Százados... A fronton is jártam.

Tatár elismerően csettintett a nyelvével.

- Nahát! Százados! A fronton! - Később mérgesen hozzátette. - Akkor meg hogy van az, hogy nem tud elbánni egy nővel?

Az öreg elfordult. Még háttal állt Tatárnak, amikor megkérdezte.

- Mennyit mondjak, mennyiért csinálja?

A fiatalember még egyszer körbejárta a kazánt.

- Háromezer... Egy petákkal sem kevesebb.

- Jó. Én megmondom.

- Tessék - folytatta Tatár -, nézze, Tóni bácsi, anyag is kell. És akkor még nem beszéltem arról, hogy az utca is érintetlen marad... Háromezer érti? H-á-r-o-m-e-z-e-r.

Valahonnan a pincefolyosóról felcsattant az asszony hangja.

- Megadom! De a kazán úgy működjön, mintha új lenne! Megértette?

Tatár és az Öreg egyszerre válaszolt.

- Igenis...

Az asszony, ahogyan jött, halk macskaléptekkel eltűnt. A fiatalember végighúzta kézfejét a homlokán.

- Nem is vettem észre, hogy itt áll. . .

- Ez mindenütt ott van - súgta az öreg. - Maga ilyet még nem látott!

A munkavezető kezét nyújtotta az öregnek. - Viszlát! Holnap reggel jövök... - Bizalmaskodva az öreghez hajolt. - Hozzak egy üveg kőbányait?

- Nincs pénzem... Meg italt találok itt is... Egyet-kettőt kortyolok, azt nem veszi észre. Amikor még én szolgáltam fel, jobb volt. . . De most már van pincér. Nem enged semmihez sem nyúlnom... Senki sem hiszi, hogy a férje vagyok. Az éjszakai portás...

- Ne keseregjen, papa, vagyis, bocsánat, Tóni bácsi. . . Más még rosszabb helyzetben van... Miért nem költözik a fiához?

Felmentek a lépcsőn, az öreg gondosan bezárta a pincét. Nem válaszolt. Tatár a kertre mutatott.

- Szép, nagy park. Ki gondozza?

- Néha jön egy kertész.

- Na, majd én beszélek a feleségével. . . Nézze meg azokat a bokrokat, messziről üvölti a barnaságuk, hogy kifagytak... Hogyan lehet így bánni egy ilyen szép kerttel?!

Az öreg megállt.

- Hát. . . Maga ehhez is ért? Tatár Ferenc kihúzta magát.

- Mindenhez!

A kert bokrai közül egy magas, de vékonyka, fehér bőrű, hatalmas szemű, hosszú hajú férfi botorkált elő. Fadarabot tartott maga elé, mintha zászló vagy kereszt lenne. És énekelt.

- Az idvözültek, az idvözültek járnak körbe a hegyet. . .

Tatár megdöbbenve, mozdulatlanul nézte.

A férfi, mintha észre sem vette volna őket, közvetlen közelükben lépegetett a ház felé. Amikor az ajtóhoz ért, megfordult, gyors ugrásokkal Tatár előtt termett, belekapott az ingébe, s fenyegetően, dühösen mondta azt, amit az előbb énekelt.

- Az idvözültek, az idvözültek, járnak körbe a hegyet!

Tatár elkapta a férfi csuklóját, meg akarta tekerni, hogy

földre kényszerítse, de Nemes rákiáltott.

- Ne! Engedje el, hallja, engedje el!

Tatár elengedte. A férfi könnyes szemmel bámulta a csuklóját, amin még látszott a munkavezető ujjainak pirosuló nyoma. Az öreg az ajtóhoz vezette. Kinyitotta előtte, s beengedte a házba.

- Ez örült, igaz? Hogy a fenében lehet egy penzióban örültet tartani?

Az öreg csak annyit mondott.

- Ne bánts... Máskor ne bánts.

- Ki ez?

Nemes erre sem válaszolt. A kezét nyújtotta.

- Akkor holnap...

- De ne jöjjön korán. Csak jóval hét után. Nyolckor. . .

Tatár az utcáról még visszanézett. Az egyik ablakban a

pattanásos arcú asszonyt látta! Őt figyelte. Mint vércse az áldozatát.

4

Pintér Béla alezredes legszívesebben elkerülte volna, hogy a főnöke lakására menjen. De a parancs az parancs. S bármilyen barátság is köti Bana Dénes ezredeshez, nem ellenkezhet az utasításával. S mit is mondhatna magyarázatként? Nem látogatja meg, mert. . . Az igazságot sohasem vallaná be. Valamikor, régen, harminc éve, udvarolt annak a lánynak, aki most az ezredes felesége. . . Vagyis csak udvarolni szeretett volna. Csetlett-botlott körülötte, bámulta, boldog volt, ha a lányt néhány méteren kísérelte az utcán. Néha titokban meg is leste, s követte, mint valami nyomozó, pedig akkor még nem is álmodott arról, hogy valaha ez lesz a foglalkozása. Ildikó nem vette észre az ő szerelmét. Ő pedig nem mondta. Egyébként is, ha a lány társaságában volt, mintha megnémult volna. Még az előre begyakorolt szövegeit sem merte előadni. Nagyon nem is csodálkozott, amikor Ildikó sugárzó arccal közölte vele, hogy férjhez megy.... S a véletlen úgy rendelte, hogy húsz évvel később ez a férj legyen a főnöke... S ráadásul az ezredes kedveskedő, ugrató kérdése mindig ez: "Egyszer igazán elmesélhetnéd, miért nem nősültél meg?" Leesne az álla, ha megtudná... Elcsaklizta tőle az egyetlen nőt, akit feleségül vett volna. S még ő viccelődik... Nem, nem a savanyú a szőlő mondatja vele: Ildikó meghízott, szép szeme kékje elhalványodott, fénye is megtört, reumára panaszkodik, az egyik fürdőből jár a másikba. S viszi magával az anyját is, akinek már csak két beszédtemája maradt: az állatai és a betegségei. . . Pedig valamikor milyen jóízűeket beszélgettek! Főzte az udvaron hatalmas üstben a szilvalekvárt, felváltva kavargatták, nagyokat nevettek, ha pukkanó bugyboréka valamelyiküket befröcskölte, pedig égetett, mintha eleven láng lett volna. Az asszonynak akkor gyerekes vágyai voltak. Amíg a hosszú nyelvű, széles pofájú fakanállal a sötétlő masszát mozgatta, arról beszélt, hogy egyszer, csak egyszer az életében szeretett volna hintón végigkocsizni a főutcán, ölében fekete kiskutyával. Még gyerekkorában látta a főispán fiatal feleségét csupa fehér selyemben, hosszú muszlinállal a vállán, nagy fehér kalapban... Elmesélte azt is, hogy a férje - magas, erős vállú, hunyorgós szemű, csendőrt riasztgató asztalossegéd volt, a háború befejezése után halt meg vérmérgezésben, pedig megjárta a frontot is - soha sem engedte, hogy egyszerre két mondatnál többet beszéljen. "Csend legyen már!" - mindig ezt hajtogatta, s ő el is nevezte Egenmár-nak, mert a parancsnak a végét olyan erősen hangsúlyozta, hogy jóformán csak ezt lehetett hallani. A lányát, Ildikót nagyon szerette. Hajnaltól éjfélig dolgozott, hogy szépen járassa, iskoláztassa. Egy jó férj hiányzik - mondogatta. Belőled, fiam, jó férj lenne, légy kicsit kedves a lányomhoz - biztatgatta. Egyik napról a másikra azonban nagyot változott. Az egyik vasárnap rá is szólt: ne járkálj már ide állandóan! Ő zavarában kihátrált az ajtón. Tudta, hogy Bana kísérgeti Ildikót, de úgy gondolta, ez nem komoly dolog. Bár az ezredes akkor irigylésre méltóan szép fiú volt, mint egy filmszínész. Fekete hajú, kék szemű, hosszúkás arcú, huncut mosolyú, egyenes tartású. Nemrég jött a városba, az ifjúsági szövetségnek, a MADISZ-nak lett a titkára. Azt mesélték róla, hogy az apját kivégezték a nyilasok, ő valami gyermeteg trükkel tudott megszabadulni tőlük. Alig múlt tizennyolc éves. Most meg már ősz a haja, szemüveggel olvas, de a tartása most is egyenes, a mosolya is maradt a régi, huncutkodni, viccelgetni is szeret. Tréfáin ő maga is nagyokat mulat, azt szokta mondogatni, ezzel élesíti az esztét. . . Pedig éles az anélkül is. Ezt mindenki elismeri. . . Lekvárfőzés és Ildikó... Talán, ha akkor nem a mamával kavargatja a szilvát. . . Mert akármilyen is most Ildikó, hisz már elmúlt ötvenéves, még mindig úgy él benne, mint amilyen akkor volt: könnyed, barna bőrű, kapitányosan feszes járású, lobogó hajú, kerek mellű, mélybarna szemű, könnyes kacajú leány... Ezért nem szeret az ezredesékhöz járni. Pedig sokszor hívják, már meg is sértődtek, hogy mindig kivonja magát, elhárítja a vacsorákat. Bana félre is értette: egyszer hosszan magyarázta neki, ha valaki elfogadja a főnöke meghívását, az még nem seggnyalás. Attól még lehet a barátja, ha véletlenül a főnöke is... A legszerencsétlenebbül akkor érzi magát, amikor Ildikó személyesen hívja. Határozott nemet mond ugyan, de a nő biztosan megérzi a hangjából, hogy legszívesebben örökké a szoknyája mellett üldögélne... Egyszer meg is kérdezte: Mondja, maga fél tőlem? Nem fél. Csak rossz vele találkozni. S még rosszabb a találkozás után elbúcsúzni. . . Korholja magát eleget, de tudja, hiába. Ezzel az érzéssel öregszik meg. Akár Cyrano...

A mostani látogatás más. Bana beteg. Felhívta, s magához rendelte. Üres kézzel mégsem akart beállítani, vett egy csokor virágot egy ismerős utcai árústól. Ismerős, mert saját magának is vesz hetente legalább egyszer egy csokrot. Szereti a virágot az asztalán. A mamája mondogatta: fiam, legszebb ékszer a virág. . . Persze, a tisztársai azt hiszik, hogy ilyenkor nőhöz megy. Az egyik fiatal tiszt néhány napja mögé

állt az utcai árusnál, s kacsingatva, huncutul megkérdezte: Alezredes elvtárs, nem lótszot kellene inkább vennünk?

Bana Dénes, az elhárítás parancsnoka a Szabadság-hegyen lakott egy régi házban, nagy kert közepén. Ilyenkor, júniusban már százféle virág virított benne. Különösen a rózsák pompáztak, hatalmas fejüket büszkén tartották az égnek, mintha ők uralkodnának a kertben. Az ezredes ápolgatta őket kevéske szabadidejében. Másnak nem volt szabad hozzájuk nyúlania. Kora hajnalonként sétálgatott a rózsabokrok között, mindig talált valami igazítani valót. Csak a rózsákkal törődött. A többi virágot mintha észre sem vette volna. Pedig virított ott margaréta, jázmin, tátika, petúnia, árvácska és ki tudná még felsorolni. Ezeket Ildikó ültette s ápolja. Éppen ezért Pintér alezredes furcsán érezte magát kezében a virágcsokorral. Mintha tengerbe vizet hozott volna.

Ildikó azonban örült a virágnak. Úgy fogadta a csokrot, mintha ez lett volna egyedüli szíve vágya.

- Dénestől tíz éve nem kaptam virágot! Nagyon kedves magától, tényleg nagyon kedves...

- Te is kaszálod a virágokat? - kérdezte suttogva az ezredes. - Nem széna ez, te!

- Ne hallgasson rá - mosolygott az asszony. - A férjemből már kiveszett minden líra... Ha egyáltalán volt benne. Már nem is emlékszem... Kereselek a virágnak vázát. Foglaljon helyet.

Az ezredesnek a torka fáj. Alig tudott beszélni. Pintér azon kapta magát, hogy ő is suttog. Bana nevetett.

- Te miért suttogsz?

A kertben ültek le, fehérre mázolt, kerek asztal mellé.

- Szabad neked kint járkálnod? Az ezredes legyintett.

- Látod, bekötötték a torkomat. . . Az egészszet az anyósomnak köszönhetem.

- Megfertőzött?

- Még csak az kellett volna! Megkívánta a fagyaltot. Ildi elment a cukrászdába, s hozott egy nagy termoszsal. Elosztotta négy felé... De csak én lettem beteg. Meg Tádé. A macska. Ott fekszik a napon.

- A macska megeszi a fagyaltot? - kérdezte hitetlenkedve az alezredes.

Bana Dénes a vállát vonogatta.

- Nem tudom... Nem láttam... Csak azt, hogy beteg. S nem nyávog... Az anyósom úgy siratja, mintha már a végét járná...

Pintér hallgatott. A kertet nézegette. Valójában az asszonyt várta. Bana behunyt szemmel tartotta az arcát a nap felé.

- A kutyát még csak elviselem valahogyan - suttogta. -De ez a Tádé... Felugrik az asztalra, beleül a fotelembe, válógat, olyan finnyás, mint. . . - kis szünetet tartott, kereste a hasonlatot. -

- Egy kisasszony - fejezte be a mondatot Pintér.

- Az. Egy kisasszony.

- S mi van a kutyával?

- Elköltözött

- Elköltözött?

- Igen . Felmondott az anyósomnak. Annyira féltette, hogy pisilni is ő ment ki helyette. A kutya megunta, hogy semmi séta, semmi szabadság. Ellógott. Egy óvatlan pillanatban kisurrant az ajtón, s hiába kiáltozott utána az anyósom meg Ildi. . . Úgy futott, mint aki az életéért szalad... Én nagyon megértettem, biztattam magamban, siess, siess! Nem ment messzire. Itt él a szomszédban, én adok pénzt a kajájára, persze az asszonyok nem tudják... Majd hazajön, ha akar. Ha meglát, boldogan ugrál. . . Kérdezem tőle, jössz haza? Ha látnád, ilyenkor megtorpan, s eloldalog... Igaza van.

Az ezredes felesége kávéhozott. Pintér csészéjébe három kockacukrot tett. A férfi elvörösödött, zavart csodálkozással kavargatta a kávéját. Lám, Ildikó emlékszik arra, hogy mindig három cukorral kérte a feketét . . . Elöntötte a meleg, köhécselve megoldotta a nyakkendőjét, s kigombolta az inge nyakát.

Bana közben kortyolt a kávéból, s nagyot prüszkölt.

- Az istenit. . . Ez keserű.

Az asszony megdöbbenve nézte.

- Hármát tettem bele - jelentette ki megfellebbezhetetlenül.

- Akkor is keserű.

Pintér leforrázva meredt maga elé. Bana is hárommal issza... Ő nyúlt a nem neki szánt csésze után...

De több szó nem esett a kávéról. Az asszony összeszedte a csészéket, s mivel észrevette, hogy az alezredes minden mozdulatát figyeli, ráripakodott.

- Az ősz hajamat nézi, ugye?

Pintér újra vörössé vált, ahogy mondani szokás, mint a főtt rák.

- Nem nézem - mondta nagyot nyelve, de már abban a pillanatban tudta, hogy bután válaszolt. Igyekezett is javítani. - Egyébként nézni szabad... És miért baj az, hogy ősz? Nagyon is...

Az ezredes felemelte a mutatóujját.

- Ne udvarolj. . . Előbb a munka - suttozta.

Az asszony mosolyogva ment vissza a házba. Az ajtóból visszafordult, s bal kezével beletúrt a hajába. Ahogyan kislány korában látta a moziban Karády Katalintól.

- Ne haragudj - mentegetőzött az ezredes. - De jobban szeretnék már túllenni ezen az ügyön... Mesélj.

Pintér alezredes bólintott. Egy pillantást vetett még a ház felé, mintha sóhajtott is volna.

- Néhány dolgot megtudtunk - kezdte. A hangja katonásabb lett, még a tartása is egyenesebb.

- Halljam.

- Az a férfi, aki görög útlevelemmel utazott, s állítólag Dimitrosz Kirjakunak nevezték, furcsa baleset áldozata lett. A boncoláskor három nejlontasakocskára kokaint találtak a gyomrában.

- Kábítószercsempész?

- A tények szerint.

- De mitől halt meg? - kérdezte az ezredes.

- Műhiba történt - magyarázta Pintér. - Az egyik zacskót felületesen hegesztették össze. A gyomor teljesíteni akarta kötelességét, kezdte feldolgozni a réseken kiszivárgó szert, ami halálos dózissá vált. . .

Bana Dénes cigarettára gyújtott. Elfelejtette megkínálni vendégét.

- Ilyet már hallottunk - mondta. - Lenyelik, áthozzák a határokon... Csak a WC-öblítéskor kell ügyelni. . . Meddig szólt a görög repülőjegye?

- Budapestig. Sőt harmadnapra vissza Isztambulba. . . A következtetés világos. Itt akarta értékesíteni.

- Tovább - türelmetlenkedett az ezredes.

- Elvégeztük a rutinvizsgálatokat. Ha akarod, megmutatom a jegyzőkönyvet.

- Nem kell.

- Akkor csak így, szóban - folytatta Pintér. - A görög bajusza ragasztott volt, de bajusz nélkül sem hasonlít senkihez, akit nyilvánartunk. Gondolom, átadhatnánk a fényképeket az Interpolnak.

Bana bólintott.

- Jó.

- És még valami. Emberünk kabátzsebében, jobban mondva, a markában egy gyűrött cédulát szorongatott. A Bella Penzió címét írták rá.

- Bella? Melyik városban? Pintér elmosolyodott.

- Itt, Budapesten... A Sas-hegy oldalában van. Magánkézben, természetesen.

- Jártatok ott?

- Hivatalosan nem...

Bana elégedetten nyugtázta.

- Helyes.

- Nem vagyunk kezdők...

- Valamit intézkedtél?

- Igen... Már tegnap... Ne haragudj, hogy nélküled -mentegetőzött az alezredes -, de nem várhattam.

- Nyögd már ki!

- Jó, jó... Tehát, ha ez az álbajuszos görög a Bella Penzióban száll meg, s utána visszarepül Isztambulba, akkor itt, Budapesten átadja valakinek az árut. . .

- Ezt már mondtuk.

- Igen... És nyilvánvalónak tűnik az is, hogy ez a valaki a Bella Penzióban lakik.

- Vagy csak a mi görögünk keresett valami olcsóbb szállást, s ezt ajánlották...

- Lehet. De az is lehet, hogy ez a penzió valamilyen tranzit hely... Átadják, átveszik az árut. . . Azt kevésbé hiszem, hogy Magyarországon hozzák forgalomba.

- Nana... Már ez sem kizárt. . .

- Forintért?

Mind a ketten mosolyogtak. De Bana megismételte.

- Már ez sem kizárt. . .

Pintér megszokta, hogy a főnöke mindig mindenkinek ellentmond. Keresi a lehetőséget, ahogyan ő mondja: szereti kidugni az ujját a lyukon... Nem rossz módszer. Segít a vitát a földön tartani, s újabb és újabb gondolatokat indít el. Beleznay őrnagy, a felderítők parancsnoka el is nevezte az ördög ügyvédjének. Pedig az ő munkájukban legkevésbé akarnak valakit szentté avatni. . .

- Úgy gondoljuk, hogy a penzió...

- Lám, milyen egyszerű - suttogta az ezredes, nem engedte befejezni a mondatot. - Meghal a pasas, s a címet tálcán átadja. . .

- Ez ellen viszont az vethető - válaszolt nyugodt hangon az alezredes -, hogy a görög nem készült meghalni. Tehát a címet sem nekünk szánta.

- Jó. Tovább.

- Van tovább is - bólintott Pintér. Elővett egy csomag Rothmanst, s lassan, szinte kihívóan rágyújtott. A kék, hosszú dobozt az asztalon hagyta. Bana, aki alig pár pillanattal korábban nyomkodta el saját cigarettáját, szórakozottan nyúlt a Rothmans után. Pintér bosszúsan adott tüzet.

- Egyáltalán, szabad neked dohányozni?

Az ezredes nem válaszolt. A helyettese a fejét csóválta.

- Nem hiszem, hogy ilyen torokkal... Majd ad neked... - azt akarta mondani, hogy Ildikó, de meggondolta magát, s kis szünetet tartott - az orvos...

Bana legyintett.

- Inkább folytasd.

- Még a céduláról. Mint mondtam, nem egyszerűen a zsebében volt. Hanem markolta is a görög. És ez nagyon fontosnak tűnik.

- A keze a zsebében volt, s ott szorongatta a címet?

- Igen. Ez lehetett az utolsó tudatos cselekvése. Rosszul lett, felállt, hogy kimegy a mosdóba, közben eszébe jutott a cím, s szerette volna eltüntetni.

Bana most bólogatott.

- Helyes.

- Még nincs vége - mondta az alezredes. - A papirosból ugyanis hiányzik egy darab. Olyan, mintha valaki az ököl szorításából kilógó végét letépte volna.

- A labor mit mond?

- Azt, hogy nem csak olyan, hanem így is történt.

- Ezt ők honnan tudják? Bár akárhányszor ilyesmit kérdeztem tőlük - mosolygott az ezredes -, mindig kielégítő választ adtak. . .

- A válasz most is meggyőző. A bizonyíték a papír gyűrődése és a szakadásból eredő szálak. A papírpihek különösen árulkodtak, mert találtak belőlük a görög kezén is. Mondtam is Tarjának, apám, ti csodákat műveltek!

- Tehát valaki belenyúlt a halott zsebébe, és el akarta venni tőle a címet. . . Ez a feltételezés. Igen?

- Így van.

Bana Tádéra meredt. A vöröses-barnás színű macska lassan feltápáskodott, tett néhány lépést, aztán újra lefeküdt. Gyengén nyivákkolt. Az ezredes nagyot szusszantott.

- Ne haragudj - suttogta Pintérnek. - Egy pillanat. . .

Felállt, s elindult a ház felé. Még nem ért a lépcsőhöz, amikor megjelent az ajtóban az anyósa. Az öregasszonynál gumivégű sétabot volt, de nem támaszkodott rá. Egyenesen Bana mellének szögezte. Úgy tartotta, mintha puska lett volna.

- Te ne nyúlj a cicához!

Az ezredes megfogta a bot végét, s szelíden eltolta. Néhányat az ajtófélfára paskolt. A felesége kilépett a teraszra.

- Mi baj?

- Csináljatok valamit ezzel a macskával - mondta Bana. - Vigyétek el orvoshoz. Itt pusztul el a szemünk láttára...

Az öregasszony letípett Tádéhoz. Leguggolt mellé, simogatta.

- Valami rosszat ettél? Fáj a hasikód?

Bana visszament a kerti asztalhoz. Megadóan suttogta Pintérnek.

- Családi idill. A fene egye meg... - Nem tükröződött méreg vagy különösebb harag az arcán. - Jól tetted, hogy nem tetted. . .

- Tessék?

- Mondom... Jól tetted, hogy nem nősültél meg... - Aztán enyhített a kijelentésén. - Bár család nélkül. . . Hisz, ezt te tudod a legjobban... Hol hagytuk abba?

Pintér megvárta, amíg az ezredes leül, s csak azután folytatta.

- Az egyik megfejtendő rejtély: ki nyúlt be a mi Dimitroszunk zsebébe?

- És mikor?

- Igen... Még a repülőgépen, esetleg a társa is lehetett, vagy a mentőkocsiban...

Bana kiegészítette.

- Vagy a kapitányságon... Valaki balgaságból is tehetett. Az egyik nyomozónk, rutintalan, kezdő ember, ki akarta venni a kezéből a cédulát. Eltépődött, most meg nem meri bevallani.

- Lehet. . .

- Kihallgattatok a repülő személyzetét? - Pintér bólintott.

- Persze... Egyformán mondták el a történeteket. Úgy vélem, pontosan ismerjük az egész folyamatot.

- Azért keresgéltni kell. . . És holnap bemegyek! Ha tudok beszélni, ha nem! Arra gyanakszom, valamit megfogtunk. Véletlenül ugyan, de mégis nagyobb hal vagy halak ficánkolhatnak a horgon, mint gondolnánk.

Az alezredes új cigarettára gyújtott. Hallgattak. Ildikó már bevezette a házba az anyját, Tádéért jött ki, felemelte, s őt is bevitte. Közben odaszólt a férfiaknak.

- Már beszéltem az állatorvossal. . . Holnap reggel beviszem.

Pintér felállt, búcsúzni készült. Bana megfogta a karját.

- Stop! Várj! A kérdés így szólt: intézkedté! Mit?

- Elnézést!

- Tehát?

- Az ügy természetesen Beleznayhoz került. Ő tájékoztatót, hogy bevonta az ügybe Balassa főhadnagyot. Nagyon bízik benne.

- Te beszéltél vele? - Pintér bólintott.

- Igen. Mielőtt akcióba lépett volna, behivattam Beleznayval, együtt eligazítottuk.

- Jó - suttozta Bana -, jó... Helyes. A választással egyetérték.

- Úgy láttam, hogy a főhadnagy is... Feltűnően lelkes volt.

- Miért?

- Nem tudom. De úgy csillogott az örömtől, mint egy új törzstiszti váll-lap...

Bana mosolygott a hasonlaton.

- Rendes fiú - bólintott Bana. - Rendes... Béla - tette hozzá -, menj el most a Münnich utcába, és tájékoztasd az ügyről Ferit. Száz százalék, hogy szükségünk lesz az Interpolra... Holnap reggel találkozunk...

Bana Dénes hosszan nézett Pintér gépkocsija után. Nem tudott szabadulni attól a gondolattól, hogy máris elhibáztak valamit. Később azzal vigasztalta magát, csak azért érzi így, mert nem ő indította el a nyomozást . . . Felnézett az égre. A napot már sűrű esőfelhők takarták. Aztán villámlott is.

Emeric Fasching, azaz Farsang Imre nagyon meglepődött, amikor Paul Grotte is beszállt a kék BMW-jébe. Talán tíz perce sincs, hogy szóltak neki, várjon, mert utasa lesz. Kérdezte, hová kell vinnie, de Karl, aki a villa kapuőre volt, csak a vállát vonogatta.

- Mit tudom én...

Farsang Imrét rágta a méreg. Bár ő a társaság alkalmazottja, s az autó nem az övé, de nem sofornek szegődött! S pont most taxizzon, amikor már a határ felé kellene tartania... Hátravetette magát az ülésen, behunyta a szemét, s igyekezett lenyelni a mérget. Nem is vette észre, amikor a társaság egyik vezetője, az Őreg Majom, vagyis Grotte megkocogtatta az ablakot.

- Hello! Ébresztő!

- Parancsol, uram?! - kérdezte Farsang.

- Szeretnék beszállni, nyissa ki az ajtót.

Paul Grotte kis bőröndjét a hátsó ülésre hajította, leült, becsatolta a biztonsági övet.

- Mehetünk.

- Hová? - kérdezte zavartan Farsang, és begyújtotta a motort.

- Hogyhogy hová? A Grinzingbe vacsorázni - nevetett Grotte. Még dél sem volt. . .

Farsang mérgében nagyot ütött a kormányra. Grotte tovább nevetett, egyre kellemetlenebb hangon. Aztán hirtelen abbahagyta.

- Induljon már! Sohasem érünk Budapestre...

- Pestre?

- Igen. Magával megyek.

Farsang Imre nem tudta eldönteni, hogyan fogadja ezt a kéretlen kegyet. Ő már majdnem egy hete ismerte a feladatát: pénteken utazás Pestre, vasárnap vissza. Megtett már ő effajta utat többször is. Az árut mindig hiánytalanul leszállította. Most miért ez a bizalmatlanság? Valamit nem jól csinált? És miért nem közölték vele előre, hogy a kisebbik főnök is vele tart? Nem is állta meg szó nélkül.

- Valami baj van? - kérdezte. Grotte kitérő választ adott.

- Lesz, ha nem figyel, de legalább nem kell bennünket majd messzire szállítani. - Éppen a Zentral Friedhof, a Központi Temető mellett haladtak. - Kétszer is sárgába hajtott.

Farsang Imre még nem érte el a negyvenedik évét. Kölyök-korában disszidáltak a szülei, néhány hetet Ausztriában töltöttek, aztán Franciaországba kerültek. Ott járt iskolába, de hamar megunta a tanulást. A Renault-gyárban dolgozott egy-két évet, ám onnan is hamar távozott. Ahogy ő mondogatta: nem bírta a rozsdaszagú levegőt. Árusított a nagy párizsi áruházak előtt trikókat, borotvapengét, néhány hétig eladó volt egy szexüzetben. Itt ismerkedett meg sokpéznű feleségével, aki legalább harminc évvel idősebb volt nála. Két évet éltek együtt, aztán a nőnek új partnere akadt, még Farsangnál is fiatalabb. Végkielégítést kapott, elváltak, s akkor költözött újra Ausztriába. Bécsben lődörgött, amikor a sorsa összehozta egy tolmácsnővel. Beköltözött a lakásába és gyorsan elfogyott a pénze. A nő szerezte neki ezt a helyet, csak utaznia kellett az egyik nagyvárosból a másikba. Kis csomagokat kézbesített furcsa, álmos szemű férfiaknak, sok pénzt, néha aranyat is kapott értük. Kényelmes munka, s jóformán csak akkor veszélyes, ha valamelyik országhatárt is át kell lépnie. Ilyenkor elrejtí a kis tasakokat, legtöbbször a kettős falu üzemanyagtankba, ott még a kutyák sem találnák meg, a benzin olyan bűdös, hogy félrevezeti őket. Egy kis izgalmat azért mindig érzett, amikor a határ felé közeledett, mert semmiképpen sem életbiztosítás ez az állandó furikázás. Ha egyszer lebukik, mindegy, hogy hol, legalább tíz évet ülhet. A célállomásra, első időben Olaszországba, később Jugoszláviába mindig "tisztán" érkeznek, szétszedhetik az egész autót, semmit sem találnak. Visszafelé már más a helyzet. . . . Néha egy zabszemet sem lehetne a félelemtől a fenekébe dugni. Pedig szinte lehetetlen megtalálni a kis nejlontasakokat. Az egész üzemanyagot le kellene eresztetni, s még akkor sem biztos, hogy felfedeznék a

rejtekhelyet. De az ember már ilyen. Hiába játszik évek óta a veszéllyel, ha meg is nyugtatja magát, az idegei. . . Csak el ne árulják egyszer! S főképpen most ne, amikor először indul Budapestre...

Paul Grotte az autó rádiójának keresőgombját csavargatta. Nem talált ízlésének megfelelő zenét, arra kérte Farsangot, tegyen be egy kazettát.

- Valamit, amit nagyzenekar játszik. . . Mindegy, hogy mi. . .

- Nagyzenekar? Ezt hogy érti?

- Klasszikust. Mondjuk, Wagnert. De lehet orosz is, hátha ez erre felé szimpatikusabb. Csajkovszkij. . . Hacsatur-ján. . .

Farsang Imre kárörvendően heherészett.

- Ilyenem nincsen... Csak pop, rock... Abból is a legkeményebb...

- Az nem kell.

Hallgattak. Farsang szerette volna, ha főnöke mond valamit budapesti útja céljáról, de nem akart kérdezősködni. Az a gyanúja támadt, azért kapta a kíséretet, mert ő is magyarnak született. S ez az első útja haza. Nehogy... A marhák! Hülyék! - hergelte magát. - Azt hiszik, hogy Pesten maradnék? Vagy hagynám magam beszervezni? Isten barmai. . . Okos emberek, hogy lehetnek ennyire... Na, mindegy...

Fejcsóválva nézett Grottéra. Az öreg valamit dúdolgatott. A kezével is hadonászott. Vezényelt. Néha nagyokat böffentett, mint az üstdob, de utánozta a trombitát is. Mint egy gyerek. Pedig már egy-két évvel hetven is elmúlt. Az arcán, görnyedt tartásán nagyon látszott a kor. Járás közben hosszú karja majd a földet érte. Ezért is nevezték Majomnak. Az Öreg Majom. De ha döntenet, intézkedni kellett, vagy terveket kovácsolni, akkor szinte eltűnt a kora. Meg ha fiatal lányokkal enyelgett. A nőügyeivel dicsekedett is.

- Katona koromban nem feküdtem le ennyi lánnyal. . . S milyen szolgálatkészek! Mind azt hiszi, elveszem feleségül. Libák!

Már elhagyták Bécset, amikor Grotte hirtelen Farsanghoz fordult.

- Nekem semmi közöm a maga küldetéséhez. Érti?

Farsang bólintott.

- Értem.

- Csak csinálja a dolgát. Segít majd nekem tájékozódni.

Farsang nevetett.

- Én? Én nem emlékszem semmire! Ötszáz éve nem voltam Budapesten!

Grotte nem válaszolt mindjárt. Később megkérdezte.

- Tud magyarul?

- Igen.

- Én nem. Egy szót sem.

- Ja... Értem... Tehát én leszek a tolmácsa. Grotte bosszúsan legyintett.

- A csudát! Eljön velem a Hungária Szállodához.

- Oké.

- Maga hol lakik majd?

- A Novotelben... Azt sem tudom, hol van...

- Megtalálja. Remélem.

Újra hallgattak. De Grotte már nem dúdolgatott. Az útlevelét is elővette, hosszan nézegette, majd a

kesztyűtartóba tette. Szivart kapart elő, de nem gyújtott rá.

- Van rokona Budapesten?

Farsang vörös lett. Tagadja le? Nem, nem bűn az, ha van... S ezek biztosan tudják...

- A nagyanyám...

Grotte bólogatott.

- Még él a nagyanyja? Szerencsés ember. Én a szüleimet sem ismertem, nemhogy még a nagyanyámat

...

Újra hallgattak. Később megint Grotte kérdezett.

- S milyen utcában lakik?

- Valahol Óbudán... Az utcát nem tudom...

- Nem tudja az utca nevét? - hitetlenkedett Grotte.

- Nem... Isten bizony nem.

- Nem leveleznek?

- Nem.

- És ha már nem is él? Már bocsásson meg, de... elképzelhető, nem?

Farsang az útra meredt. Igaza van Majomnak. Hátha már meghalt? Honnan tudhatná ilyen biztonsággal, hogy él? Hány éves lenne? Nem tudott válaszolni. Számolgatni kezdett: ő most harminckilenc. Amikor született, az anyja pontosan húszéves volt. Viszont a mama mindig azt mondogatta, hogy a nagymama korán ment férjhez. Talán tizennyolc. . . Ha összeadja, akkor most a nagymama hetvenhét éves. Ha él. . . És miért ne élne? A Majom is túl van hetvenen, s milyen virgonc... Megnyugtatta magát, s mindjárt jobb kedve lett.

- Megéreztem volna, ha meghal - mondta később. Grotte legyintett.

- Ez hülyeség. . . A háborúban Sztálingrádnál küszködtem. Az utolsó repülőket egyikével hozták vissza kórházba, Kijevbe. Aztán hazavezényeltek pihenőre. Amikor benyitottam a lakásunkba, mindenütt fekete drapéria. Képzelték, engem gyászoltak. A tábori lapom nem érkezett meg, azt hitték, meghaltam a Volga partján... A feleségem, meg a fiam is azzal védekeztek, úgy érezték, hogy meghaltam... Tudja mi az, hogy ezt meg azt megérezzük? - Mivel Farsang nem válaszolt, az öreg folytatta. - A vágyunk... Tudja, a vágyálmunk... Magának az, hogy él a nagyanyja, a feleségemnek meg a fiának az, hogy én meghaljak. Higgyen nekem.

Grotte látta, hogy Farsang Imre tekintete elborul. Vigasztalni akarta.

- Én nem azt mondtam, hogy nem él a nagyanyja, csak. . .

- Értem én... Nem kell magyarázkodnia, Grotte úr.

- Helyes. Értelmes ember maga. - Később még hozzátette. - Nem is panaszkodik senki magáról. . . És remélem, maga sem bánta meg, hogy hozzánk szegődött. Ennyit úgysem keresne sehol. Igaz?

Farsang kötelességszerűen mosolygott.

- Köszönöm, Grotte úr. Én jól megvagyok...

Egy autóröncstelep mellett haladtak. Nézegették a sok összetört, régi autót. Aztán egy magas épület következett, később sok fa között földszintes, régi házak. Farsang az egyikre rámutatott.

- Ilyenben lakott vagy talán még lakik is a nagyanyám...

- Szép - válaszolt Grotte szórakozottan.

Farsang vágyat érzett, hogy beszéljen a gyerekkori emlékeiről.

- Az utca volt szép... Fák, fehérre meszelt házak, hatalmas kapuk. Az udvarok olyan keskenyek voltak, hogy három ember alig fért volna el egymás mellett. De teleültették virággal.

- Úgy a szép... - mondta Grotte. Aztán élénkebb hangon megkérdezte. - Festmények voltak a lakásban?

Farsang először nem értette a kérdést.

- Micsodák?

- Festmények. Képek... A falon...

- Festmények?

- Azok, Olaj vagy akvarell. . .

- Nem emlékszem.

Grotte a fejét csóválta. Aztán kijelentette.

- Biztos voltak. - Ezt úgy mondta, mintha mindennapos vendég lett volna az óbudai házban.

Farsang nem vitatkozott.

- Jó... Mondjuk, hogy voltak. Honnan tudja?

- Sehonnan. Minden lakásban akasztanak képet a falra. . . Volt valami foglalkozása a nagyanyjának?

- Igen. Zongorázni tanított.

- Na látja... Egy zenetanárnak ne lettek volna képei?! Egy művész embernek? Csak maga nem emlékszik. S tudja, miért nem?

Farsang kutatva nézte Grottét. Mit akar ez?

- Nem tudom - rázta meg a fejét.

- Mert a háborúban elvesztek... A katonák bepakolták, s elvitték Németországba. Érti?

Farsang nem mert ellenkezni.

- Minden megeshetett. . .

A következő kérdés még jobban meglepte.

- Bemutatna a nagyanyjának?

- Igen - dadogta. - Persze, ha él. . . Nagyon szívesen... Ő is nagyon fog örülni. . . - Megtörülte a homlokát, s nagyot nyelt. Erősebben nyomta a gázpedált, a kocsit megugrott, s engedelmesen suhant előre. Farsang a visszapillantó tükörbe nézett. Egy sötétszürke Mazda szorosán mögójük zárkózott. Egy nő ült benne, s egy férfi. Mind a ketten sötét szemüveget viseltek.

6

Tatár második napja dolgozott a penzió pincéjében. A kazán körül vascsövek, csavarok, rézfogantyúk, szerszámok heverték, szinte állandóan hallatszott a kalapácsolás, mint egy kovácsműhelyben. Az öreg Tóni is a pincében téblábolt, itta Tatár sörét, néha leült a sarokban a földre, szunyókált egy keveset, horkolt is, máskor pedig minden áron segíteni akart, ide-oda ugrált, kétes tisztaságú ronggyal törülgette az alkatrészeket. Tatár többször rászólt.

- Üljön csak szépen... Engem azért fizetnek, hogy csináljam, maga meg...

Nemesné is lelátogatott az első nap este. Elég rosszkor. Tatár már befejezte aznapra a munkát, éppen

mosakodott, majdnem meztelen volt. Az asszony nem fordult vissza, a férfi mellé állt, egy-egy vízcsepp rá is főcskölődött. Bámulta a fiút, szó nélkül szívta a cigarettáját. Amikor Tatár törölközött, megkérdezte.

- Na, elvégzi három nap alatt?

- Azt hiszem... De addig csinálom, amíg kifogástalan nem lesz...

- Helyes... - Az asszony új cigarettára gyújtott, tekintete az öregre siklott. Minden átmenet nélkül ráordított. - Te meg miért hagyod, hogy itt szerencsétlenkedjen?! Ebben a vacak lavórban?!

Az öreg a falhoz lapult. Ijedten nézett az asszonyra, akinek szinte világítottak a pattanásai.

- Hát... Nem tudtam...

- Mit?

- Hát... hogy szabad-e?

Az asszony ledobta a betonpadlóra a cigarettát, s eltaposta, gondosan, hosszan, mintha az öreget akarná a földbe préselni. Legalábbis Tatárnak ez volt az érzése.

- Tudja - mondta szelídebb hangon a nő -, van a konyha mellett egy fürdőszoba. Használhatja, ha akarja...

- Köszönöm... Hálásan köszönöm - mondta Tatár, s az asszonyra mosolygott. - Itt valóban, ez a lavór...

- Ha valami kell, csak szóljon - mondta az asszony, aztán lehajolt, a szétnyomott csikket gondosan felszedte. A dohányt a markába söprögette, ügyet sem vetett a két férfira. Köszönés nélkül indult fel a lépcsőn.

Az öreg Tóni gyanakodva nézte Tatárt.

- Maga hamar bevágódott... .

Tatár vállat vont, lassan öltözködött. Háttal állt az ajtónak, ezért inkább érezte, mint látta, hogy valaki belép a pincefolyosóra. Megfordult, de üres volt a bejárat. Az öreg a sarokban ült, éppen sört ivott.

- Leselkedett valaki, Tóni bácsi - mondta. - Valaki belesett az ajtón.

Az öreg maga mellé tette az üveget a földre.

- Hát aztán...

Tatár benézett a kazán mögé, lassú léptekkel előre ment a pince folyosóján, bekukucskált a szerszámos, limlomos részbe, de nem látott senkit. Az ajtó előtt azonban egy vizes lábnym árulkodott. Nem képzelődött. Még egyszer végigjárta a pincét, megemelgette az üres ládákat, az olajshordókat, kinyitotta a falhoz állított ócska szekrényt. Senkit sem talált.

Kiléptek a kertbe. Az öreg gondosan belakatolta a pinceajtót.

- Mit hozzak holnap? Kőbányait? - kérdezte Tatár.

- Amit gondol, Feri... .

Amikor Tatár a penzió kapujához ért, felpillantott az ablakba. Az asszony ott állt. S másnap reggel, amikor felbaktatott az utcán, s benyitott a házba, akkor is. Fel is köszönt neki. Az asszony persze nem fogadta. De délelőtt Nemest többször felhívta a pincéből. Morgott is az öreg.

- Állandóan ugráltat... . Nem elég az éjszakai szolgálat, még nappal is... Pedig itt, lenn van rám szükség... .

Dél felé, amikor Tatár egyedül maradt, mintha a levegőből, a semmiből lépett volna elő, megjelent az asszony. Sétálgatott a szétbontott kazán előtt, majd hirtelen a fiatalemberhez fordult.

- Szereti maga az almát?

Tatár nem tudta mire vélni a kérdést, úgy gondolta, legjobb, ha jópofáskodik.

- Szeretem, ha Éva adja...

Az asszony kis grimaszt vágott. Akart valamit mondani, de nem szólt, mert nagyokat szusszantva benyitott a férje.

- Valaki. . . - mutatott fel Nemes a halira -, valaki vendég...

- Mi van?

- Egy vendég jött. . .

Az asszony felment. Az öreg elég izgatottan ült le a sarokba, azonnal kortyolgatni kezdte a sört.

Délután újra lejött az asszony. Felküldte a férjét, menjen locsolni, ne rontsa itt a levegőt. Amikor Nemes eltűnt, egy almát nyújtott Tatárnak.

- Tessék... Délelőtt mondta, hogy szereti.

A fiatalember törölgetni kezdte a kezét. Hagyta, hogy az asszony sokáig tartsa az almát. Aztán elvette s lassan eszegetni kezdte. Közben egy pillanatra sem vette le a tekintetét az asszony arcáról. Kutatgatta, hány éves lehet? Ötven? Hatvan? Vagy talán negyven?

- Ha végzett - mondta közömbös hangon a nő -, keressen meg... - Magyarázatként hozzátette. - Esetleg lesz új munka...

- Hálásan köszönöm - nyugtázta Tatár.

- Ne köszöngessen állandóan... Még azt sem tudja, mit kérek...

A fiatalember nevetett.

- Csak a pénz számít. . . Pénzért mindent. Nemesné felemelte a mutatójújját.

- Jó, jó, csak meg ne bánja...

Amikor Tatár egyedül maradt, az alma maradékát becsomagolta a zsebkendőjébe, s a táskájába rejtette. Aztán újra kopácsolni kezdett. Gondolatai a pattanásos arcú asszony körül jártak. Igyekezett kitalálni, mit akarhat. Egyben biztos volt: nem munkát fog ajánlani. . . A tegnapi esti mosdásnál észrevette, hogy a nő mustrálgatja, akár egy paripát. Szexet akar... Atya, fiú, szentlélek! És az összes szentek, akiknek a nevét már elfelejtette, pedig csak az ő segítségével tud megmenekülni ebből a kutyaszorítóból. . . Ha egy ilyen kemény akaratú nő valakire ráveti magát, annak befellegzett. . .

Tatár kézfejjével törölgette izzadt homlokát, arra gondolt, hogy gyorsan összepakol, s eltűnik. Ez a nő még prémiumnak is sok... De nem pakolt össze, csak hosszan ivott a sörösüvegből.

Az öreg Tóni kedvetlenül botorkált le a pincébe. Szó nélkül ült le a sarokba, hátát a falnak vetette.

- Mi a baj?

- Semmi. . . - Később hozzátette. - Nekem semmi. . . - Úgy hangsúlyozta a nekem-et, hogy Tatár rákérdezett.

- Akkor kinek? Talán nekem?

- Az is lehet. . .

A fiatalember idegesen szusszantott.

- Tóni bácsi, tud valamit? Mi bajom lehet nekem?

- Majd meglátod.

- A fene, mit titkolózik? Mondja már meg kerek pereg! Az öreg hallgatott. Tatár nézte kis ideig, aztán tüntetően elfordult, mint akit nem is érdeklí, nem is fontos, amiről hallani akart. Ha nem, hát nem. Kalapálni kezdett, nagyokat vágott az egyik lemezre, maga sem tudta, miért veri, de rikoltó hangokat akart, csattanásokat, hogy a lárma betöltse az egész helyiséget, az egész házat, az egész udvart, még az utcát is.

Amikor abbahagyta, az öreg váratlanul megszólalt.

- Nagy kurva vagy te, Feri...

- Mi vagyok?

- Úgy is mondhatnám - mondta csendesen az öreg -, hogy hímrinyó...

- Én?

- Te...

- Vigyázzon, mit beszél! - pattant fel Tatár, s a kalapáccsal megfenyegette az öregembert.

Újra hallgattak, de Tatár nem kezdett munkába. Letette a kalapáccsot, a földről felemelt egy sörösüveget, s az öregnek nyújtotta.

- Igyon. A fene fog magával veszekedni!

Az öreg elfogadta a sört, hangosan kortyolgatva ivott. Megtörülte a száját, a ruhájára is csurgott néhány csepp, azt lesöpörte.

- Most aztán beszéljen, Tóni bátyám... Mi van tulajdonképpen?

- Semmi. . . Szólt az asszony, hogy hozzak rendbe egy szobát. . . Az övé mellett. . . Mit gondolsz, kinek?

- Lehet, hogy maga tudja, de én nem...

- A fiatalúr nem. tudja...

- Mit szól hozzá, nem!

- Hát. . . neked... De figyelmeztetni szeretnék - nem fejezte be a mondatot, mert nyílt a pince ajtaja. Mind a ketten arra fordultak, de senki sem lépett be. Sőt, az ajtó lassan, hangtalanul becsukódott.

Tatár a fejét csóválta.

- Kísértetek járnak itt. . .

Az öreg görnyedten ült. Arca fehér volt, mintha nem is élne.

- Ki a fene nyitogatja itt az ajtót? - kérdezte. Tatár.

- Senki. . . - nyögte az öreg. - Senki. . .

- Isten bizony, legközelebb odavágom a kalapáccsot!

De nem vágta oda. Pedig az ajtó újra kinyílt. Először csak egy előrenyújtott kéz jelent meg, aztán az egész alak. Tétova léptekkel indult le a lépcsőn, s énekelt.

- Az idvözültek, az idvözültek, járnak körbe a hegyet. . .

A folyosó közepénél megállt. Rámeredt a két férfira, mintha most látná őket először. Néhány pillanatig bámulta őket, aztán megfordult, s nagy ugrásokkal kiszaladt az udvarra. Az ajtót becsapta maga után.

- Ez itt szabadon közlekedhet? - kérdezte rekedt hangon Tatár.

Az öreg csak annyit mondott.

- Végszóra jött.

Bana Dénes toroka reggelre valamit javult. A felesége addig erőszakoskodott, amíg be nem tett a táskájába egy levél Faringoseptet.

- Napközben is szopogasd... Nem kell szégyellni, ha valaki orvosságot szed. . . Attól te még az maradsz, aki vagy...

Bana csodálkozva kérdezte.

- Honnan veszed, hogy én szégyellem?

- Csak mondtam... Gondolom, hogy...

- Te csak ne mondj ilyet! - Aztán nevetve hozzátette. - Csalánba egyébként sem üt a mennykő! Nyugodj meg, semmi bajom.

Juli néni, Bana anyósa, Tádét dajkálgatta. A macska megadóan tűrte.

- Tádénak is jó lenne az a barna tableta... - mutatott a Faringoseptre az öregasszony. - Ha Dénesnek használ, akkor...

Az ezredes összeráncolta a homlokát, a szemét is behunyta, fogát összeharapta. A fejével úgy bólogatott, mintha számolna. Legalább húszig. Ildikó megnyugtatta az anyját.

- Hadd menjen el Dénes, aztán foglalkozunk a cicával is... Elvisszük az orvoshoz.

- Nem vesszük, mert megszúrják - tiltakozott Juli néni. -Az Editék macskáját is megszúrták... Tádét nem hagyom.

Ha Dénesnek jó az az orvosság, akkor macskának is jó lesz. . .

Bana szó nélkül indult ki a kertbe. Kinyitotta a garázst, beült az autóba, és begyújtotta a motort. Aztán kiszállt, megvizsgálta a kerekeket, aprókat rúgott beléjük, letörülte a szélvédőt. Intett a feleségének, hogy indul. Ildikó meg akarta kérdezni, mikorra ér haza, de nem tette. Mert ismerte a választ.

- Amint lehet, jövök...

A reggeli napsütésben lassan kigördült a fekete Mercedes az utcára. Bana elégedetten nézett vissza az udvarra, a virágokra, a kéklő égre.

A hivatala előtt azonban bosszúság fogadta. Valaki otthagya az autóját, ahol ő szokott parkolni. Újra meg kellett kerülnie a házat. Behajtott a nagy garázs elé, az udvarra. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért húzódozik ettől a helytől, pedig biztonságosabb itt a kocsinak, mint az utcán. Amikor bement az épületbe, odaszólt az egyik őrnek.

- Ha látja, hogy onnan elmegy az a kocsi, telefonáljon fel nekem. . .

Indult a lifthez, de egy pillanatra megállt, s csodálkozva mondta.

- Normális a hangom... Teljesen normális.

A szobájában kinyitotta az ablakokat, mint mindig, most is "ellenőrizte" a Dunát, a hidakat, az autóáradatot, a Halászbástyát, a hegyre is vetett egy pillantást, ahonnan elindult. Elégedetten ült az íróasztalához. Csengetett a tiktárnőnek.

- Nézzük, miből élünk

A tiktárnő nagy halom levelet hozott, lerakta az asztalra. Az ezredes már előkészítve kapta a postát, gyorsan végzett vele, néhány írást félretett, hogy azokat majd külön tanulmányozza. Az egyik papíron ez állt:

“Kilincs a Hungáriában”. Háromszor is elolvasta, aztán zsebre vágta.

- Terike - szólt a titkárnőnek -, mi van még? A titkárnő a jegyzetfüzetébe nézett.

- Pintér elvtárs kérte, hogy szóljak neki, ha be tetszik jönni. . . És még egy-két apróság. De belső ügyek.

- Micsoda például?

A titkárnő zavartan mondta.

- Írószerigénylés... Meg... ablaktisztítást is kellene... Bana kedvesen bólogatott.

- Majd holnap, Terike, majd holnap. . . Most jöjjön az alezredes elvtárs. És tíz órára rendelje ide Beleznay őrnagy elvtársat is. Vége. Köszönöm.

- A kávé?

- Várjuk meg vele Pintér elvtársat. . . De a cigarettásdobozt - nevetett Bana - dugja el! Az alezredes elvtárs kifüstöl bennünket a szobából.

Teri kedvelte Pintért. Valamikor arról ábrándozott, hogy a felesége lesz. Aztán nem győzte várni. . . Férfihez ment egy katonatiszthez, de nagyon hamar el is vált tőle. Így indokolta: nem volt nekünk egymással semmi bajunk, de örömünk sem... Jóban van a volt férjével, de az már újra megnősült. Terike pedig ott folytatta, ahol abbahagyta: várta, hátha egyszer megakad Pintér Béla szeme rajta... Bár ebben egyre kevésbé bizakodott. Elmúlt már negyvenéves, s hiába járt csinosan, őrizte karcsúságát különféle fogyókúrákkal, néha már bele is keveredett az ilyen meg olyan pontok számításába, tudta, hogy minél idősebb egy férfi, annál fiatalabb nőre vágyik... S ahogyan múlnak az évek, az ő esélye is úgy csökken. Legfeljebb nem sikerül. . . Akkor sem lesz tragédia, nem kezd senkivel. Elég volt egy kaland... A cigarettásdobozt kivitte a saját szobájába. Majd kint megkínálja Pintér Bélát, aki egyébként legalább fél fizetését kiváló, márkás cigarettákra költi. Mégis, valami megmagyarázhatatlan okból tömegével szívja a Symphoniát, ha az ezredes dobozából veheti el. Bár már többször is megjegyezte:

- Ezredes elvtárs, tarthatnál cigarettát is, mert ezek. . . Jobban járok, ha újságpapírt szívok...

Bana mindig mulat rajta, azt mondja, nem igazi dohányos. Kisasszonynak valót szív...

Pintér nem sokáig váratott magára. Pár perc múlva már engedélyt kért a belépésre.

- Gyere, Béla.

Az alezredes meglepetten nézett rá.

- Visszajött a hangod?

- Igen - válaszolt Bana. - De a tied meg mindjárt elmegy. Tessék, olvasd. - Kivette a zsebéből a papírlapot, s átadta a helyettesének.

- Ez nem lehet igaz - s most az alezredes hangja vált suttogóvá.

- Itt a papír. . . látod.

- Szólhatok Beleznaynak?

- Már ide rendeltem. Tízre itt lesz.

- Te hitted volna? - kérdezte az alezredes. Bana mutatta, üljön le, az íróasztalánál maradt.

- Őszintén szólva, nem... Azt hittem, hogy jócskán félrevezetnek minket a művészünknek szóló levélben.
- Az ezredes elhallgatott. Kis szünet után hozzá. - Nem is tudom, hogyan gondoltam... A lényeg, hogy nem nagyon hittem... Pontosabban sehogyan sem hittem. . .

- Én sem. . .

- De itt van. Ezek szerint a Hungária Szállóban. Lehet, hogy éppen kávézik vagy borotválkozik. - Az utolsó szót nyomatékkal mondta az ezredes.

Pintér Béla zavartan simogatta az állát.

- Majd, ha végeztünk, a szobában megborotválkozom... Későn ébredtem ma...

Az ezredes legyintett.

- Nem azért mondtam. Bár így, szakállasán olyan az ábrázatod, mint a kilencesé... Új életet akarsz kezdeni?

Nevettek. A kilences zárkában levő fogoly ugyanis engedélyt kért arra, hogy szakállt növeszthessen. Azt bizonygatta, ez is hozzátartozik az új életéhez, mert ő már teljesen megváltozott, s azt is szeretné elfelejteni, hogy valaha is kémkedett.

A titkárnő behozta a kávé.

- Terike - mondta az ezredes -, Pintér elvtárs szakállt növeszt.

Az alezredes élénken tiltakozott.

- Nem, nem... Csak... Ne higgye...

A titkárnő lerakta a csészéket, az alezredes elé tolta a cukortartót.

- Ne tegye, Pintér elvtárs. Nem állna jól magának.

- Látod - évődött tovább Bana -, nem tetszenél a lányoknak... Mondom én is neki, Terike, de hajthatatlan.

Pintér már nem szólt, cukrot tett a kávéjába, s azt kavargatta. A titkárnő is észrevette, hogy csak tréfa a szakáll, mosolyogva kihátrált, bezárta az ajtót. Az ezredes várt még néhány pillanatig, aztán keményen mondta.

- Egy biztos, most nem csúszik ki a kezünk közül. Béla, intézkedj, hogy a határon tudjanak róla. Nem távozhat.

- Értettem.

- De délnél tovább ne várj... Lehet, hogy fordul is vissza... Valami okból meggondolhatja magát... Két óra alatt a határnál lehet.

- Menjek most? - kérdezte az alezredes.

- Nem. Majd ha végeztünk... Egyébként köszönd meg Székelynek, hogy a határtól követte. De szólj Belezsnaynak, most már váltsanak... Székely menjen vissza. Nekünk ő ott kell.

Bana felállt, az ablakhoz ment. Elhúzta a függönyt, újra kinézett a Dunára. Aztán visszaült az íróasztalához.

- Kísérjük végig, nézzük meg, mit akar. A jóvátehetetlent akadályozzuk meg, egyébként... Ne avatkozzatok bele. Szeretném tudni, miért kockáztat, mi a fenét akar itt. De ha meglóg, nyugdíjba megyek. - Nevetve hozzátette. - Úgyis fáj a torkom... .

- Ahhoz újra sok fagyaltot kellene enned...

A telefonkészülék villogni kezdett. Az ezredes bekapcsolta.

- Tessék.

- Ezredes elvtárs, Belezsnay őrnagy elvtárs van itt... .

- Jöjjön be.

Belezsnay Gábor a felderítők osztályvezetője. Kemény, szigorú parancsnok. A haját rövidre vágatta, szeme szinte szűrt, beosztottai nem szerették, de nagyon tisztelték, s azt is tudták, mindig vigyáz rájuk, ami egy ilyen munkahelyen igen nagy dolog. Bana kedvelte. Tudta, sohasem fog benne csalódní. Amikor arra gondolt, hogy az ő helyén ki felelne meg legjobban, ha ő elkerülne innen, mindig Belezsnayra voksolt. Alig

múlt negyvenéves. Hat gyereke ricsajozott otthon.

- Ezredes elvtárs, kérek engedélyt. . .

- Üljön le, Beleznay elvtárs. Gyújtson rá... - A cigarettásdobozra akart mutatni, de az nem volt az asztalon. Ezért így folytatta -, ha van mire.

- Köszönöm, ezredes elvtárs - ült le az őrnagy. - De nem dohányzom.

- Persze, persze...

Pintér elfordította a fejét, mosolygott. Bana minden alkalommal megkínálja Beleznayt cigarettával, lehetetlen, hogy egyik napról a másikra elfelejtené, hogy nem dohányzik...

- Két ügyről szeretnék beszélni. Illetve az egyikről -mondta csendesen az ezredes - majd Pintér elvtárs tájékoztatja. Nevezük ezt Hungária-ügynek. Nagyon fontos... Mint minden. . . A szokásos, pontos munkát várom... És holnap jelentést kérek...

- Értettem.

- A másikról viszont már most szeretnék tudni egyet és má s t . . . Ez pedig a görög úr és társai. Tessék! Hallgatjuk.

Az őrnagy felállt, de az ezredes intett, üljön csak vissza.

- Köszönöm. Ezredes elvtárs jelentem...

- Röviden foglalja össze az eddigieket. Tudja, beteg voltam.

- Értettem. Tehát a repülőgépen meghalt Dimitrosz Kirjuku. Az útlevele szerint görög állampolgár. A bajszatlan fényképét ma reggel azonosította az Interpol. Nem görög, Cipruson született ugyan, de apja, anyja török volt. Már kétszer volt büntetve, mind a kétszer kábítószerrel kapcsolatos ügyben. Egyszer az Egyesült Államokban, egyszer pedig Svédországban. Mindig álneve volt, következetesen görög. Valódi neve Turgut Bektas. A boncolásnál több adag kokaint találtak a gyomrában nejlontasokban.

- Ezt tudom. A cédulát ki tépte el?

- Jelentem, még nem tudok választ adni, feltevésekkel pedig...

- Rendben. A feltevések a maga dolga. Tovább.

- A cédulán a Villa Bella Penzió neve állt. A penzió tulajdonosa Nemes Antalné. Eddig nem volt rendőrségi ügye. Az adót pontosan fizeti, túl sok vendége nincsen. Két éve ellenőrizte az igazgatás. A bejelentők stb. rendben voltak. A férje él. Régen, még a Horthy-korszakban katonatiszt volt. Jóval idősebb a feleségénél.

- Semmi több?

- Jelentem, egyelőre nincsen.

- Jó. Hallottam, hogy Balassa főhadnagyot aktivizálta az ügyben.

- Igenis, ezredes elvtárs. Úgy gondoltam, erre ő a legalkalmasabb.

- Ki tartja vele a kapcsolatot?

- Jelentem, én.

- Helyes... Ha legközelebb jelentkezik, mondja meg neki, hogy a beszámolóját én is hallani akarom.

- Igenis!

Az ezredes felállt az íróasztaltól, a kis tárgyalóasztalhoz ült. Rágyújtott, messzire fújta a füstöt.

- Az a baj - mondta csendesen -, hogy Hódot jobb lenne ezzel a Hungáriával megbízni. Bár, őszintén szólva, a másik ügy is izgat. . . Sőt, ne haragudjatok, de olyan érzésem támadt, mintha ott máris elszúrtunk volna valamit. . .

- Mit? - kérdezte Pintér.

- Jó vicc. Ha tudnám, akkor... De az is lehet, hogy semmit... Mi a javaslata, Belezny elvtárs?

Az őrnagy azonnal válaszolt.

- Ezredes elvtárs, én nem változtatnék. Hód elkezdte a munkát. Legközelebb beszámol, s ha ez csak kis ügy...

Az ezredes közbevágot.

- Biztos, hogy nem kicsi! Sőt! Éppen ezért tartok attól, hogy valami nincsen rendben. De jó. Maradjon Hódé ez az ügy... A másokra is találjanak valakit. Mondjuk, Gál elvtársat vagy mást. Ezt Belezny elvtárs döntse el... Aztán jelentést kérek. Ha valami rendkívüli nincsen, holnap kilenckor várom... Béla, intézkedjete. Ötig biztosan itt vagyok. Ott a tömérdek posta - mutatott az asztalára.

A két tiszt felállt, Bana kezét fogott velük. Már az ajtónál jártak, amikor újra villogni kezdett a készüléke az asztalon.

- Tessék!

- Ezredes elvtárs, Hód telefonál, kéri, hogy holnap Belezny elvtárral találkozhasson. Várja a választ.

- Őrnagy elvtárs! - szólt az ezredes Belezny után. - Hód jelentkezett. . . A találkozás helye, módja?

- Rögzítettük, ezredes elvtárs.

- Ebben biztos voltam... Holnap hány órakor?

- Tizenkilenc, jelentem.

- Rendben. Jöjjön értem, én is megyek.

8

Paul Grotte a Váci utcában sétálgatott. A kirakatokra csak futó pillantást vetett, inkább az embereket figyelte. Főképpen a lányokat. Unatkozó nyugdíjasnak látszott, olyannak, aki nem tud mit kezdeni az idejével. A Vörösmarty téren egy fiatal fiú hegedült, embergyűrű vette körül, ő is beállt közéjük, mosolyogva hallgatta a zenét, felismerte: Vivaldi. Az E-moll hegedűversenyből állított össze sajátos műsort a fiú. A kedvenc. . . Hiába ez a népszerű címe a darabnak, Grotte nem találta ezt a muzsikát kedvére valónak. Egyre komorabbá vált az arca, aztán legyintett, s elsétált a cukrászda felé. A lemezbolt kirakata előtt megállt. Legalább tíz percig szemlélődött. Az órájára nézett, aztán belépett az üzletbe. Turkált a lemezek között, hármat kiválasztott, s a pulthoz vitte. Mutatta, hogy meghallgatná. Fejére tette a hallgatót, látszott, hogy élvezte a zenét, néhány dirigensi mozdulatot is csinált. Végigpróbálta mind a három lemezt, de egyiket sem vette meg. Újabb lemezeket keresett, leült az egyik bőrfotelba, s válogatott.

Nyílt a bolt ajtaja, s egy kissé elhízott, hosszú hajú, fiatal férfi lépett be. A pult mögül ismerősként köszöntötték az eladók, karmester úrnak szólították, váltott velük néhány mondatot, ő is felölelt egy csomó lemezt, s leült Grotte mellé a fotelba. Jóformán egymásra sem néztek. Grotte elővett egy szivart, szórakozottan ütögette az asztalhoz, aztán lerakta az egyik lemezbortóra. Liszt: Dante szimfónia... Kis ideig nézegette még a lemezeket, aztán felállt, s kiment a térre. Az ajtónál járhatott, amikor a fiatalember észrevette, hogy ott maradt a szivarja. Felkapta, mint aki figyelmeztetni akarná, de Grotte már nem volt ott, kilépett az ajtón. Forgatta a kezében a szivart, aztán vont egyet a vállán, s zsebre rakta. Ő sem sokáig időzött az üzletben. Intett az eladóknak, s elment.

Paul Grotte elsétált a Martinelli téri parkolóba. Egy szürke Mazdához lépett, beleült, s lassan elindult. A Lánchíd felé fordult, de csak a kínai étteremig ment. A parkolóban nehezen kapott helyet, keringett egy ideig, aztán a parkőr beirányította egy fehér Golf elé.

- Ezek úgysem mennek el innen estig - mondta.

Grotte húsz schillinget adott neki. S mutatta, az étteremben lesz, ha a Golf mégis indulna. Németül mondta, hogy csak ebédel, jön mindjárt.

A parkőr bólogatott.

- Bitte, bitte - hajtogatta.

Grotte kényelmesen ebédel, virtuóz módon bánt a pálcikákkal, mintha egész életében azokat használta volna evéshez. Több mint két órát töltött az asztal mellett. Végül ő volt az egyedüli vendég. Nehézkesen kelt fel, kiballagott a kocsihoz, s visszaautózott a szállodába. A szobájában kivett a hűtőszekrényből egy üveg sört, könnyedén kibontotta, s nagy kortyokat ivott. Hirtelen úgy érezte, nagyon álmos, ledőlt az ágyra.

- Mi a fene van velem? öregszem?

Amikor már egyet-kettőt horkantott, félálomban látta, hogy kinyílt az előtérben levő szekrény ajtaja. Egy fehér ruhás, pattanásos arcú nő bújt elő, Grotte székre terített zakójához settenkedett, gyorsan átkutatta a zsebeit, de mindent rendben visszatett a helyére. A szivarokat egyenként átnézte, az ablak felé tartotta őket, mintha át szeretne rajtuk látni. Végigtapogatta a zakót, a bélést, a hajtókát, aztán az ajtóhoz surrant. Lassan, vigyázva kinyitotta, s kilépett a folyosóra.

Grotte erőt vett a fáradtságán, felugrott, miniatűr revolvert vett elő az inge alól, felvette a zakóját, a fegyvert a zsebébe csúsztatta, egy-két mozdulattal megigazította a nyakkendőjét. Óvatosan ő is kilépett a folyosóra. A nő még a lift előtt állt, ezért visszahúzódott, várt egy kis ideig, de, aztán érezte, hogy bódulat környékezi. Visszalépett a szobájába, leroskadt a szőnyegre, s elaludt.

Arra ébredt, hogy kitartóan, hosszan cseng a telefonja. Kint már világítottak a lámpák, a szobában félhomály volt, a függönyt enyhén lebegtette a szél.

- Halló... Bitte... Farsang Imre telefonált.

- Itt várom a hallban, uram... Már majdnem két órája. . .

- És miért nem jelentkezett előbb?

- Próbálkoztam, többször is. Mondták, hogy a szobájában van. Már arra gondoltam, valami baja esett. . . Felmehetnek?

- Ide?

- Igen, uram. Azt tetszett mondani, hogy hat órákor. . .

- Jöjjön!

Grotte letette a kagylót, a fürdőszobába ment, közben eszébe jutott, hogy az ajtó nyitva maradt. Legyintett. Nem zárja be, majd csak Fasching után... Nézegette magát a tükörben, kinyitotta a csapot, s megloccsantotta az arcát. Fájt a feje, a szeme alatt karikák sötétlettek, akár egy átmulatott éjszaka után. Ki lehetett az a nő? Rendőr? Nem, ezt nem hiszi. Akkor nem kábította volna el, valamit beletett a sörbe. Vajon minden üvegbe? Ezt majd kipróbálja Farschingon. Ez is micsoda óvatlan ember! Érdeklődik utána a recepción, feltűnően vár, telefonálgat, jól ráirányította a figyelmet. A szerencsétlen! Lehet, hogy postásnak jó, de másnak... Miért is kell ilyen emberekkel dolgoznia?! Régen más volt. . . A Birodalomban értették a dolgokat. . . Az ilyen embert, mint Farsang, nemhogy titkos küldetéssel, de WC-pucolással sem bízták volna meg. . .

Erőtlen kopogtatás után Farsang lépett a szobába. Sötétszürke ruhába öltözött, fehér ingéhez csikós, szürkés-kék nyakkendőt kötött.

- Maga bálba készül? - kérdezte köszönés helyett Grotte.

- Nem... Csak... A nagyanyámhoz megyünk, nem?

- Persze... Üljön le... Elintézte az ügyeit?

Farsang leült, háttal az ablaknak, figyelte, hogyan öltözik Grotte.

- El. Vagyis nem volt, mit. . . Mehetnek vissza üresen. . .

- Micsoda? Üresen?

- Igen. A pasasunk meghalt a repülőgépen. Nincs áru.

Paul Grotte abbahagyta az öltözködést. Letült ő is, szembe Farsanggal.

- Ki halt meg?

- Aki hozta volna az árut. A repülőgépen rosszul lett, s meghalt. A rendőrség már elvitte az áruval együtt.

Grotte felállt. Lassan az ablakhoz ment, a függönybe kapaszkodott. S csak ennyit mondott.

- Akkor itt nekünk bűdös...

- Bűdös? - kérdezte értetlenül Farsang. - Miért lenne? Nincs nálunk semmi tiltott. . .

- Megyünk vissza Bécsbe. Lehet, hogy most azonnal.

- És a nagyanyám?

- Majd... egyszer. . . máskor. . .

Grotte töprengve szivarra gyújtott. Különleges illat terült szét a szobában. Nézték a kékes füstfelhőket.

- Ki mondta ezt a dolgot magának? - kérdezte az öregúr.

- A Bellában egy nő, akihez irányítottak. Nemesnének hívják. Rondán pattanásos az arca...

Grottéba mintha tűt szúrtak volna. Idős korát meghazudtolva ugrott talpra.

- Milyen az arca? - kérdezte izgatottan. Farsang csodálkozva nézett Grottéra.

- Ronda - dadogta. - Csúnya...

- Mit mondott az előbb? Azt, hogy pattanásos, nem?

- Igen - bólogatott Farsang, s arra gondolt, valamit elronthatott. Lehet, hogy a nő valami rokona ennek az embernek? Óvatosan hozzátette. - Pattanásos, de erről senki sem tehet. És egyébként is, minden ízlés dolga.

Grotte visszaült a fotelba, a szivarját a hamutálcára tette, vékonyka füst szállt a plafon felé.

- Nézze, nekem fontos lenne, ha pontosan leírná, milyen nővel beszélt ma a Bellában, és azt is, hogy hány órákor. És hogy említett-e engem. Remélem, pontos válaszokat kapok... Ugye?

Farsang a szívére tette jobb kezét.

- Mindent megpróbálok.

- Okosan teszi. A mi szakmánkban egyébként sem életbiztosítás a rossz, félrevezető információ... Nagyon haragszanak érte.

Farsang kissé borzadva nézte, hogy Grotte meztelen ujjával dörzsöli szét a szivar parazsát. . .

- Halljam, milyen volt a nő?

- Nekem nem tetszett. Vékony, nyeszlett, se melle, se fara. . . A feje elég nagy, a haja is. A haja hosszú, de ritka.

- Hogyan fésüli?

Farsang alig észrevehetően mosolygott.

- Sehogy... - mondta. De látta, Grotte nem vevő most a tréfára, komolyan folytatta. - Simán hátra. Szerintem az ilyen haját nem szabad így hordani, előnytelen, mert. . .

- Nem fodrász maga - szólta rá Grotte türelmetlenül. - Folytassa. . . Az arcáról beszéljen.

- Grotte úr. . . Pattanásos. Nem tehetek róla, az. . . De festi magát a nő, erősen.

- Tehát alacsony, vékony, hosszú hajú, aránylag nagy fejű, pattanásos arcú. Még mondjon az arcáról valamit, egy feltűnő dolgot nem említett.

Farsang maga elé meredt. Mit felejtett ki? A szeme. . . Talán a szemét.

- A szemét? - kérdezte bizonytalanul.

- Maga tudja.

- A szeme... Nem tudom, milyen színű... Kicsit mindig hunyorgott is... Mintha a szemöldöke lógna a szeme elé. . . - Farsang itt elhallgatott. Aztán diadalmasan mondta. - Tudom, mire gondol! Grotte úr, kitaláltam, mire gondol!

- Akkor halljam!

- A szemöldöke, az istenfáját! Olyan vastag, mint egy ördögnek! Igaz, erre gondolt?

Grotte bólintott, mondott is valami olyasmit, hogy na lám, milyen jó megfigyelő Farsang, de valójában nagyon mérges volt. Az ellenfelei meg is ölhetnék volna... Valamilyen mérget öntöttek a sörbe? Mert csak abban lehetett, hisz mást nem ivott. . .

- Mikor történt ez? Mikor volt a Bellában?

- Dél felé...

Grotte nagyot szusszantott.

- Miért dél felé? Határozott utasítást kapott, hogy a találka csak reggel hét és fél nyolc között lehet. Elaludt?

Farsang a körmét piszkálgatta, mint egy gyerek, nem válaszolt. Mert valóban elaludt. Este nagyot sétált Óbudán, a régi utcákat kereste, de csak nagy házakat talált. Aztán beült a Fő téren Síposhoz, szépen muzsikáltak, sokat is ivott, taxin vitette magát a Novotelbe. Reggel hiába zenélt a karórája, nem ébredt fel. . . Úgy gondolta, az már mindegy, hogy tíz óra vagy dél. . . Megreggelizett, s csak akkor ment a penzióba. Igaz, meg kellett volna várnia a másnap hét órát, de hát így történt! Ha nem kell ma találkoznia Grottéval, biztosan vár másnapig, de attól félt, az Öreg Majom kérdezősködni fog, vagy akar az áruból, vagy... Ezért inkább elment.

- Tehát elaludt?

- Igen. Este ittam egy keveset, és...

- Hol ivott? A szobájában? - Grotte arra gondolt, Farsangot is elkábíthatták.

- Nem. Egy vendéglőben, Óbudán...

- Ott nem látta a pattanásos arcú nőt? Farsang értetlenül nézett a főnökére.

- Nem, nem láttam. Ez szentség!

- Jó, jó! Most akkor arra válaszoljon, mit mondott rólam a nőnek. . .

Farsang a vállát vonogatta. Már nagyon kényelmetlenül érezte magát. Annyi a kérdés, mintha a rendőrségen lenne.

- Jóformán semmit - válaszolt. - Csak azt, hogy együtt jöttünk... S hogy maga mérges lesz, hogy nincs áru. Ennyit.

- És azt, hogy hol lakom?

- Igen... Talán... Hogy Grotte úr a Hungáriában, én meg a Novotelben. . .

- Maga teljesen megőrült? - kérdezte ingerülten Grotte. - Elment az esze, hogy bemondja a címünket?!

- Én. . . én - dadogta ijedten Farsang -, én... Velünk dolgoznak, nem?

- Ő kérdezte, hogy hol lakunk?

- Nem... Az úgy volt, hogy... Igen... Azt kérdezte, miért nem az ő penziójában szálltunk meg? Erre válaszoltam, hogy. . .

Grotte öklével csapdosta az asztalt.

- Nem oktatták ki magát? Szaladgál a világban az áruval, és senki nem oktatta ki, hogy itt a legfőbb szabály: pofa be! Még a tulajdon édesanyjának sem fecseg! Ezt nem mondták magának?

Elővette a kis revolvert. Lassan Farsangra fogta.

- Ne, ne, Grotte úr! Ne tessék!

Grotte előre nyújtotta a karját. A revolver szinte Farsang orrát érintette.

- Agyon kellene lőnöm - sziszegte. - Meg is teszem, ha még egyszer. . . Mostantól kezdve csak azzal találkozhat, akivel én mondom, csak azzal beszélhet, akivel én engedem... Megértette?

- Igenis... Igenis... Grotte úr. . .

- Vigyázzon, nagyon vigyázzon.

Grotte eltette a pisztolyt. A kis hűtőszekrényhez lépett, sört vett ki belőle, kinyitotta, s Farsang kezébe nyomta.

- Igyon erre az ijedtségre! De ne felejtse el, mindent komolyan mondtam! A legkomolyabban!

Farsang nem szeretett üvegből inni, a tálcáról elvett egy poharat, lassan teletöltötte.

- Sajnálom, Grotte úr - mondta csendesen -, nem akartam bonyodalmat. . . - Kortyolt a sörből, aztán megitta az egész pohárral.

Grotte mozdulatlanul figyelte.

Farsang újra töltött, s azt is megitta.

- Ez jól esett. . . Grotte úr nem iszik?

Grotte a fejét rázta:

- Elálmosodom a sörtől. . . Tudja, ha sört ittam, a lányok keresztet vethettek magukra az ágyban, s kezdhetnék az esti imát. . . Maga nem álmos?

- Nem...

A majomjárású férfi visszaült a fotelba. Figyelte Farsangot, s közben azon törte a fejét: ha nem a sörben volt az altató, akkor ki és hol csempészett valamit az italába vagy az ételébe? Csak a kínai étteremben. . . Amikor belépett, majdnem tele volt vendégekkel. A pincér leültette, kihúzta a széket is, aztán alátolta. És... Stop! Mintha intett volna valakinek. Ő nem láthatta, de nem is tulajdonított ennek semmi jelentőséget. Pedig valóban intett. . . Az étteremben égtek a villanyok, hiába volt ebéidő. S a fehér asztalra vetítődött a kézmozdulat. . . Ez lehetett valami jel? De senki sem tudta, hogy az étterembe megy... Azaz. . . A szállóból asztalt foglaltatott. . . Igen. De nem gondolt arra, hogy ezt valaki felhasználhatja... Grotte nagyot fűjt, s idegesen felugrott. Ha ez így van - korholta saját magát -, akkor ő is legalább olyan vigyázatlan, mamlasz, mint Farsang.

- Öregszel, Paul, öregszel!

- Mit mond, Grotte úr? - kérdezte Farsang.

- Nem lényeges. - Az ablakhoz ment, kibámult az utcára, keserűség, csalódottság ült az arcára. Lassan, tagoltan mondta. - Holnap reggel, Farsang úr, indulunk vissza Bécsbe...

- Csak nem miattam?

- Mindegy, ki miatt. . . Megyünk. Tíz órára jöjjön értem. S most elmehet. . .

Farsang felállt. Az ajtóig lépegetett, onnan visszafordult.

- A nagyanyámhoz elugorhatnék?

Grotte már a nyakkendőjét oldozta.

- Már tudja melyik utcában lakik?

- Igen.

Az öreget nem lepte meg a válasz. Nem kérdezett semmit, de Farsang folytatta.

- Tudja, Grotte úr, az egész utcát lebontották. De tegnap este kiderítettem, hogy melyik házban lakik az utca...

- Az utca?

- Igen. . . Jóformán egy egész utcát költöztettek egy nagy házba. Odamennék. . . Ha nem érte valami baj, a névtábláját megtalálom. Ha megengedné...

Grotte széles, tessékelő mozdulattal jelezte: menjen. Farsang szemében öröm csillant.

- Akkor holnap reggel. . . Jó éjszakát, uram.

- Jó éjszakát. Sok szerencsét a nagymamához...

Farsang alig csukta be maga mögött az ajtót, Grotte kapkodva ruhát cserélt, leliftezett a földszintre. A felvonóból azonban nem szállt ki. Látta, hogy Farsang még a recepció előtt álldogál. Megnyomta újra a gombot, felvitette magát a negyedik emeletre, ott is várt egy kicsit, aztán újra le, a földszintre. Lassan átsétált a hallon. Az egyik bőrfotelban Farsang aludt. Kinyújtott testtel, mintha a strandon napozna.

9

Tatár a kazán vázlati rajzát nézegette a pincében. Az öreg Tóni kereste meg valamelyik poros fiókban, s adta oda nagy diadallal.

- Tessék, öcsém, itt vannak a rajzok... Én ugyan nem tudok kiigazodni rajtuk, de egy szakembernek ez aranyat ér...

Tatár megköszönte, s valóban hálás is volt érte. Megakadt a munkában. Annyira szétszedett mindent, hogy kétségei támadtak: össze tudja-e rakni. . . De így már más, gyerekjáték lesz az egész.

Talán még tíz óra sem volt, amikor megjelent az ajtóban az asszony. A férjét felparancsolta, és sziszegve utasította:

- Mondtam már tegnap, hogy ne lábatlankodj itt! Mars fel! Van munkád, nem? - A sörösüvegekre mutatott. - Nem szégyelled magad?

Az öreg összegörnyedve botorkált fel a lépcsőn. Az ajtóból még visszanézett. Tatár látta az eltorzult, gyűlölettől majd szétpattanó arcát.

Nemesné körül parfümillat lengett, agresszíven tolakodott a fiú orrába.

- Sikerül? Végez ma? - kérdezte az asszony.

Tatár legszívesebben úgy kezdte volna a választ, hogy "hát", de elharapta a szót. Kicsit várt, végignézett a kazánon, és a földön heverő alkatrészeket.

- Nem biztos, hogy ma végzek. De holnap... Holnap biztosan.

Nemesné nem mozdult. Állt a fiú felé fordulva, mint egy festett kerámiaszobor.

- Rendbe hozattam egy szobát. . . Nem kell hazamennie, ha későn végez. . . Keresett tegnap?

Tatár bólintott, mert valóban felment munka után Nemesnéhez, de hiába kukkantott be a szobákba, nem találta. Végül az öreg Tóniba botlott, aki heherészve, szinte kárörvendően felvilágosította, hogy a nő nincs itthon, de ha akarja, várja meg. Tatár nem akarta.

- Sajnálom - mondta rezdületlen arccal Nemesné. - Sürgős dolgom akadt. Azt hittem, hamarabb végzek. De ma várom.

Tatár az órájára nézett, s úgy válaszolt.

- Öt órákor, nagysasszony, öt órákor ott leszek...

Az asszony továbbra sem mozdult.

- Dolgozzon csak... Ha zavarom, elmegyek.

A fiatalember a fejét rázta.

- Nem zavar. . . De be kell dugnom a fejem - s a kazántestire mutatott.

- Dugja.

Tatár lassan bedugta a fejét a leszerelt ajtó nyílásán. Aztán kihúzta, s kalapálni kezdte a samottos köpenyt. Tudta nagyon jól, hogy kárt csinál, de úgy gondolta, majd kijavítja, úgymint repedt már mindenhol. Percekig ütögette a vezetékeket, aztán már fájni kezdett a dereka és a karja. Elégedetten állapította meg, hogy az asszony már nincsen ott. Mosolyogva nyújtózkodott. S akkor vette észre, hogy Nemesné a pincefolyosó betonján fekszik. Arccal a szerszámos ládára zuhant. Körülötte vértócsa. A ruhája a hátán is csupa vér.

Az asszonyhoz ugrott, felmelte a fejét, de a nő tekintete a semmibe meredt.

- Halott. . . Valaki leszúrta...

A pince vasajtájához sietett, lenyomta a kilincset, ki akarta nyitni. Zárva volt.

- A fene egye meg!

Megpróbálta a vállával kilökní, nem sikerült. Másodszor, harmadszor sem.

- Kifeszítem...

Visszament a földön heverő szerszámaihoz, felkapott egy hosszú nyelű vésőt, s indult az ajtóhoz. A vésőt bedugta a résbe a zár fölött, s teljes erővel nyomta, feszítette. Hiába erőlködött, nem sikerült. Az ajtó zárva maradt.

- Lángvágó kellene...

Az asszonyra nézett. Jól elintézte az öreg... Az első gondolata, az volt, hogy az öreg Tóni tette. Később a kísértetként megjelenő fehér arcú, vékonyka férfi is eszébe jutott. Lehet, hogy ő volt, hisz úgy járkált itt ki s be, hogy észre sem lehetett venni. . .

Zörögni kezdett az ajtón.

- Hé, nyissák ki! Senki sem válaszolt.

- Valaki! Hé! Tóni bátyám!

Még kettőt-hármat ütött az öklével az ajtóra, aztán leült a lépcsőre. Pontosan értette: innen őt nem engedik ki. Akárki is a gyilkos, annak az az érdeke, hogy őt itt találják. Tíz vagy tizenöt perc múltán megjelenik majd a rendőrség, és... Csakhogy a kést a gyilkos magával vitte. Hacsak el nem dugta valahová, hogy azt is ő rá kenje. . . Szeme a ládákra tévedt. Nyilván ott lehet a lomok között. . . Szép kis ügybe keveredett.

Visszaballagott az asszonyhoz. Óvatosan körüljárta. Már kezdett alvadni a vér, sötét lett, mint az éjszaka. Közelebb hajolt a halott arcához. Mintha apró serték nőttek volna az állán a sok halvány pattanás között. Benyálazta az ujját, s végighúzta az asszony bőven sminkelt arcán. Az ujjahégye itt is, ott is szőrt tapintott.

Tovább nem vizsgálhatta Nemesnét, mert kattant a zárban a kulcs, s hirtelen kivágódott az ajtó. Pisztollyal a kezében két civilruhás ugrott be, a hátuk mögött egyenruhás rendőrök.

- Tegye fel a kezét! És ne mozduljon!

Tatár felegyenesedett, s nyitott tenyerét mutatta a rendőröknek. A következő pillanatban már bilincs csattant a csuklóján. A falhoz lökték, gyorsan megmotozták.

- Meg ne mozduljon!

A civilruhás nyomozók eltették a pisztolyukat, a hullához hajoltak.

- Vége - mondta az egyik.

- A hátába szúrt. . . Hol a kés, jómadár? Tatár nem válaszolt

- Azt kérdeztem, hol a kés?

- Nem én tettem, nem én vagyok a gyilkos...

Valaki az ajtóban élesen felnevetett. Tatár odakapta a fejét. Az öreg Tóni állt ott. Az arca csupa mosoly volt, szeme csillogott, még a testtartása is megváltozott. Egyenesen állt, mintha a százada sorakozott volna fel mögötte díszszemlére.

- Ha nem is maga a tettes, azért a kést ideadhatja... De ha nem, úgymint jó. Megtaláljuk. . . Hová dugta?

A kérdés már fölösleges volt, mert az egyik egyenruhás rendőr mutatta.

- A láda mögött van, százados elvtárs... A nyomozótiszt a fejét csóválta.

- Ejnye, ejnye... Látja, látja... Már meg is van... Itt mondja el, hogy hogyan történt, vagy benn a kapitányságon?

Tatár összeszorította a száját.

- Hogy hívják magát? Iratai?

Tatár erre sem válaszolt. A tiszt végigmérte, és gúnyosan elmosolyodott.

- Ha semmire sem akar itt válaszolni, akkor nem töltjük az időt magával. . .

Tatár néma maradt.

A tiszt egykedvűen mondta.

- Vezessék el. . . Mi még maradunk egy kicsit. . .

Fehér köpenyes orvos sietett le a lépcsőn. Pillanatra meghökkent, amikor Tatárral találta magát szemben. Zavartan köhintett, mondani akart valamit, aztán csak félretolta az útból, s az asszony mellé térdelt. Tatár még hallotta, hogy azt kérdezi.

- Ki az áldozat?

Egy sötétkék Lada hátsó ülésére tuszolták. Mindkét oldalára egy-egy rendőr ült. Egy civil ruhás nyomozó szállt be a vezető mellé. A motor felbúgott, a kocsni meglódult, indult át Pestre. Tatár figyelte az utat. A Tolnai utcába vitték.

A rendőrök útközben hallgattak, de kíváncsian nézegették: ilyen hát egy gyilkos... Amikor kiszálltak, a kapuőrnek kicsit dicsekedve mondták.

- Már hozzuk is... Bezárták, mint madarat a kalickába. . .

Tatártól elvették még a cipőfűzőjét is, gondosan újra megmotozták, meztelenre kellett vetkőznie, úgy nézték át a ruhadarabjait.

- Mi a neve? - kérdezte a befogadó törzsőrmester. A fiatalember nem válaszolt.

- Na, ne vicceljen! A neve nem lehet titok, úgymint kiderül. . . S ettől még lehet ártatlan - mondta nevetve,

de Tatár néma maradt. A törzsőrmester az egyik motozó rendőrnek szólt. - Add ide a papírjait. . . Majd azok megmondják...

A rendőr széttárta a karját.

- Nincs papír.

- Személyi se?

- Az sem.

- Öcsi - fordult újra Tatárhoz a főtörzsőrmester -, én nem szeretem a vicceket. . . Látja, itt a sok rubrika... Ezeket nekem ki kell tölteni. . . Ne makacskodjon...

Bár Tatár megfogadta, hogy semmilyen kérdésre nem válaszol, most már szeretett volna véget vetni a procedúrának, s arra gondolt, a nevét tudja az öreg Tóni is, azóta már hatszor bediktálhatta a nyomozóknak.

- Tatár - mondta halkán.

A törzsőrmester láthatóan megnyugodott.

- Na... Okos ember maga. . . Milyen Tatár, csak nem kutyafejű? Mi az utóneve?

- Ferenc...

- Tatár Ferenc. . . És hol lakik? Mivel foglalkozik, hol dolgozik? Gyerünk gyorsan, mert lekési az ebédet . . . Mákos tészta lesz!

Tatár a fejét rázta.

- Többet nem mondok... Elég a nevem...

A törzsőrmester bosszankodva csapta le a tollát.

- Mi a fene?! A fiatalúr makacskodik. . . Édes öcsikém, ismered a mondást? Itt szép lehetsz, de okos nem... De te még szép sem vagy...

Tatár elvörösödött, és halkán mondta.

- Én nem tegezem magát. . .

- Milyen finnyás az úr! Mondja az adatokat vagy nem?

- Nem...

- Öltözzön, szaporán! Aztán indulás... A tizenkettesbe. Itt írja alá. . . Az óráját, a pénzét. . . Ide írja! - mutatott az ívre. - Remélem nem csak keresztet tesz...

Tatárt elvezették. A kísérő rendőr jóakaratóan figyelmeztette.

- Itt kiderítenek mindent magáról. . . Kár volt ez a titkolózás... S az a legjobb, ha vállalja, amit tett. . . Meg azt is, amit kap érte...

Kinyitotta a cella ajtaját. A fehérre meszelt falon, közvetlenül a mennyezet alatt, kicsike ablak volt, azon szűrődött be némi világosság. Hosszú deszkapriccs foglalta el a helyet, az egyik faltól a másikig. Pokróc szerénykedett rajta, szépen összehajtván.

- Pihenjen, ha tud. . . Mert ma még biztos kérdegetni fogják. . . Ha rám hallgat, a nyilvánvaló dolgokat nem tagadja...

Tatár hálásan nézett a rendőrre.

- Higgycs el, nem én öltem meg az asszonyt. . .

- Akkor meg ne majrézson, beszéljen! Az igazságot nem lehet némán hirdetni. . . Pihenjen, ha valami kell, kopogjon.

Tatár rácsattant a fogda ajtaja. Néhány pillanatig még nézte, aztán leült a pricc szélére. Tele volt

indulattal. Kis ideig türtőztette magát, aztán nagyot csapott a deszkára.

- Az istenit! Már majdnem célhoz értem!

10

Paul Grotte nem utazott el. Sokáig aludt, reggelijét a szobájába kérte.

Amikor Farsang felszólít telefonon, szívélyesen meghívta ebédre.

- Nem megyünk Bécsbe?

- De, csak még várunk. . . Majd... Jöjjön vissza délben, akkor ebédelünk.

Farsang sokáig hallgatott.

- Itt van még? - kérdezte Grotte.

- Igen. . .

- Nos, mi lesz az ebéddel?

- Hálásan köszönöm, Grotte úr. . . Délben itt leszek. Viszontlátásra, uram.

- Várjon csak! Várjon! Egy kérdésem van.

- Parancsoljon. ,

- Mondja, meddig aludt tegnap este?

- Elnézést, Grotte úr, de... Leültem itt egy kicsit a hallban, s elnyomott a buzgóság. . .

- Hány óra volt, amikor elment?

- Talán éjfél. . . Éjfél.

- Jó... Tehát viszontlátásra délben.

Grotte megfürdött, felöltözött és kinyitotta az ablakot. Leült a fotelba, kis könyvecskét, jegyzetfüzetet vett elő, maga elé rakta az asztalkára, feltette a szemüvegét, s belelapozott a könyvbe.

- Na, lássuk csak...

Paul Grotte a háború alatt ismerkedett meg az asztrológiával. Akkoriban az emberek mindenféle jóshoz jártak Németországban is, Ausztriában is. Szerették volna látni a jövőt, olyan kérdésekre kerestek választ, amelyekre földi halandó csak a karját tárhatta szét: nem tudom... Grotte a csillagokban hitt. Összevásárolta a csillagjósással foglalkozó könyveket, horoszkópokat készített, a háború után egy ideig ebből tartotta fenn magát. Később ugyan jövedelmezőbb üzletet talált, de régi hobbjára, a zene mellett, szívesen töltötte idejét horoszkópok tanulmányozásával. Csak azoknak az embereknek a horoszkópja érdekelte, akiket meggyilkoltak. Ezeket jegyezte fel a füzetébe, s kutatta, kereste, vajon az égi jelek között, melyik utal az erőszakos halálra. Elkészítette a saját horoszkópját is, s ezt minduntalan összehasonlította a jegyzetfüzetében találhatóakkal. Szívesen nézegette például Hitler képletét, mert ez teljesen elütött az övétől. De talált egy horoszkópot, ami nagyon nyugtalanította. Wallenstein hercegé, akit annak idején árulással gyanúsítva a mai Cheb-ben ölték meg saját tisztjei. A horoszkópot Kepler készítette. A tizenkét "házban", vagyis a herceg születése pillanatában felrajzolható égbolt tizenkét részében olvasható adatok összefüggései kimondottan erőszakra utalnak. . . S a saját horoszkópja olyan, mint Wallensteiné... Ugyanolyan következtetés vonható le a csillagok állásából. . . Tehát őt is meggyilkolják? És saját katonái? Lám, lám a pattanásos arcú nő... Lényegében felfoghatja úgy, hogy saját tisztje volt a nő, amíg nem szövetkezett a müncheniekkel. . . Csakhogy ő nem Wallenstein! Ha a herceg akkor erős kézzel odacsap, akkor Kepler horoszkópja hibásnak mutatkozna. De nem az. . . Grotte azzal szokta magát megnyugtatni, hogy ő tovább lépett az egyszerű csillagjósoknál. Ő vitatja azt, hogy a csillagoknak csak a születés pillanatában lenne hatásuk az ember

sorsára. Nem, az egész földi életet, az ember napjait is meghatározzák! Tudni kell, hogy milyen napokon, mit csinálhatunk, mibe kezdhetünk. Ehhez viszont ismernünk kell a csillagok napi állását. Ezt ő ismeri is. Füzetébe másolta a csillagászati évkönyvekben található égi képeket, így aztán

nincsen nehéz dolga. . . Ezeket, a budapesti június végi napokat a csillagok kimondottan sikeresnek minősítik Grotte számára. . . Ezt erősítették meg jegyzetei a mai napra is. Igaz, talált némi ellentmondást a három nyugatnémet asztrológiai kalendárium előrejelzésében, de ő a legkedvezőbbet fogadta el, azt, amit a Neue Astrologische Kalenderből olvashatott ki: bátran kezdeményezzen, nincs mitől félnie, a mai napon semmi rossz nem érheti, tervei sikerülnek...

Grotte elégedetten nyújtózott, kedvtelve nézte a sárgás napsugarat, ami vaskos csóvában tört át az ablakon. Szép nap,.. Összecsukta a jegyzetfüzetét, hosszan bámulta az óráját, aztán a kis táskájából színes diákat vett elő. Az ablak felé tartva nézegette őket, és elégedetten bólogatott.

- Szép... Szép... Legalább egymillió dollár... Kopogtak az ajtón. Gyorsan összecsomagolt mindent az asztalról, bezárta a táskájába.

- Ein moment! Egy pillanat! Az ajtóhoz ment, s kiszólt.

- Ki az?

- Én vagyok, Grotte úr, Emeric Fasching.

- Jöjjön csak, jöjjön... Beengedte a szobába, hellyel kínálta.

- Éhes már?

- Nem, nem, uram... De délre rendelt ide. Grotte nevetve tiltakozott.

- Nem rendeltem... Meghívtam, Fasching úr. . . Micsoda különbség! Barátok vagyunk, nem?

- Megtisztel, Grotte úr. . .

Leültek a kis asztal mellé. Grotte szivarra gyújtott, s miközben nagyokat szippantva élesztgette a tüzet, megkérdezte.

- Nem követte senki?

Farsang a fejét rázta.

- Nem. . . Nem hiszem. Grotte hangja pattogott.

- Mi az, hogy nem hiszi?! Követték vagy nem?

Farsang ijedten hátrahőkölt, váratlanul érte ez a kitörés. De Grotte már mosolygott.

- Tudja, Fasching úr, nekünk nagyon kell vigyáznunk. Ha itt vagyunk a szobában akkor is, ha az utcán megyünk, akkor is. . .

- Tudom, uram. . . De engem eddig még semmi baj nem ért. Itt én éppen olyan turista vagyok, mint más... Ne tessék félni, ügyelek, de semmi gyanús. . . Az én bőrömről is szó van. . .

- Helyes... Maga még fiatal ember, jövője van... Nekem csak múltam. . . - Ezen Grotte is jót nevetett. S még hozzátette. - De milyen múltam!

Farsang készségesen bólogatott.

- Igen... Mesélik. . . Grotte erre felkapta a fejét.

- Mit mesélnék?

Farsang már megbánta, hogy szólt. Hogy időt nyerjen, lehajolt a cipőjéhez, igazgatott a fűzőn. Grotte sürgette.

- Mit mesélnék?

- A háborút. . . Meg Vietnámot. . . Meg... Meg sok mindent. - Farsang megtalálta a hangot. - Nagyon

bámulják önt, Grotte úr. A bátorságát. . . Azt mondják, s ezt tessék elhinni, mindenki azt mondja, hogy ön igazi férfi. . .

Grotte hosszan nézte Farsangot. Az arca rezdületlen maradt, két ujja között lassan égett, vékonyan füstölt a szivar. A kínossá váló csend után csak ennyit mondott.

- Dunkel kopf. . . Hülye... - Újra az órájára nézett, felállt, felvette a zakóját. - Gyerünk.

Farsang szidta magát: valóban sötétség uralkodik a koponyájában, hisz már ezerszer megfogadta, hogy nem dumál, nem társalog Grottéval, legfeljebb az időjárásról, s mégis... Dunkel kopf. . . Az, istenbizony, az

- Menjem előttem. . . Tudja, hol van a Vigadó étterem? Farsang bólintott, Grotte azonban nem bízott benne. Elővett egy térképet, s azon megmutatta.

- Nézze... Itt a Duna Intercontinental. . . Ez itt a Vigadó... Helyes?

- Igen. Ismerem... Odatalálok.

- Na, akkor induljon. Ott találkozunk. Valami félreeső helyre üljön.

Farsang kilépett az ajtón, s a lifthez sietett. - Ez tényleg azt hiszi, hogy én egy veréb vagyok - dűnnyögte magában. A zakója belső zsebére tapintott, arra, amelyben a revolverét tartja.

Grottének rossz érzése támadt. Gyanakodva nézett Farsang után.

A Vigadó éttermében barna faboxokban ülnek a vendégek. Halk zene szól, a pincérlányok udvariasak, az étterem vezetője jól megtermett, hatalmas, fekete hajú férfi készséggel hallgatja a kívánságokat. Farsangot is leültette az egyik távolabbi boxba, étlapot tett eléje, intett az egyik lánynak, aki türelmesen várta a rendelést.

- Mi az, hogy csirke kosárban? - kérdezte Farsang. A pincérlány mosolyogva magyarázta.

- Lényegében rántott csirkemell, burgonyakörítéssel, kis kosárkában hozzuk ki, szalvétával letakarva, hogy tartsa a meleget.

- És jó?

- Ajánlhatom, uram... Bár nálunk minden jó... Megérkezett Grotte is. Hosszú karját lengetve lépdelt az asztalhoz. Németül mondta.

- Itt vagyok... Ajánlottak valami jót?

- Csirke kosárban.

- Oké... - Grotte nem kérdezte, mi az. - S egy üveg fehér bort.

- Milyent?

- Mindegy. Csak jó legyen.

Amikor a főnök és a pincérlány elment, Grotte kedveskedően megszorogatta Farsang karját.

- Jó helyre hoztam, nem?

- Igen... Azt hiszem, ez megfelelő hely.

Többet nem beszéltek. Ették a csirkét, nagyokat kortyolgattak hozzá a borból. Amikor befejezték az étkezést, Grotte szó nélkül felállt, s körbejárta az éttermet. Aztán mosolyogva visszaült Farsang mellé. Később újra felállt, s felment az emeletre, a mosdóba. Egy sötét szemüveges férfi megelőzte. Grotté udvariasan adott helyet, hosszú kezével mutatta is: tessék.

Farsang Grotte viselkedéséből azt szűrte le, hogy talán több napig maradnak még Budapesten. Szeretett volna megszabadulni a nem kívánt társtól, legalább estére. Programja volt. Ahogyan ő mondta: egyéni elfoglaltság. Tizenkilenc órákor. De ez a program hamar füstbe ment. Grotte, amikor visszatért az emeletről, jókedvűen mondta.

- Este megkeressük a nagymamát, utána mulatunk!
- Én visszamennék Bécsbe - kockáztatta meg Farsang.
- Velem marad! Mi a fenét keresne most Bécsben? Megcsalja talán a nője?
- Nem, de...

- Hagyja ezt, Fasching úr. . . Marad. Egyébként is, egy nőt nem szabad meglepni. Én mindig szoltam nekik telefonon: indulok, szívem. . . Nem is kaptam rajta egyiket sem... Mi a fenének csináljunk magunknak ebből is problémát? Nem így van?

Farsang kényszeredetten nevetgélt.

- Igaza van, uram, de én nem nő miatt. . Jobban szeretem Bécset.
- Maga itt született! Ez hazaárulás! Kifejezett hazaárulás - heherészett Grotte, s lassan ivott a borból.

Egy bő ruhás, magas nő sétált el az asztaluk mellett. Valakinek integetett fel a galériába. Sőt pusztit is küldött. Nyitott tenyeréről fújta a magasba.

11

Beleznay Gábor őrnagy délután hat órakor jelentkezett parancsnokánál.

- Ezredes elvtárs...

Bana nem hagyta, hogy végig mondja az előírt szöveget.

- Foglaljon helyet, Beleznay elvtárs... Gyűjtsen rá... Ja, persze... Hát akkor igyon egy kávé. . . Bár az sincs, mert Terike már elment.

- Köszönöm, ezredes elvtárs... Bana legyintett.

- Jó, jó. . . Arra kérem, tájékoztasson a Grotte-ügyről. A másikról majd beszél Hód. Tessék.

- Ezredes elvtárs, jelentem, Grottét figyeljük. Pontosán értesülünk minden lépéséről. És természetesen a kapcsolatairól is. Átvizsgáltuk a holmiját. Különös feljegyzéseket találtunk a táskájában, amelyeket természetesen lefotóztunk, és 17 színes dia is volt ott, azokat lemásoltuk.

- Mi van a diákon? És mi az, hogy különös feljegyzés?

Bana cigarettára gyújtott, de a füstöt igyekezett úgy fűjni, hogy ne érje az őrnagyot.

- Jelentem, a diák festményeket ábrázolnak. Tizenhét különféle festményt. Szakértőink vizsgálják. De máris tudjuk, hogy egyetlen egy kép sincs magyarországi múzeumban vagy képtárban... Tehát képlópás kizárva.

Bana felemelte a kezét, s mutatóujjával nemet intett.

- Na, na. . . Ez gyors következtetés. Ezt majd akkor jelentsük ki, ha annak is utánanéztünk, nem terveznek-e itt valahol külföldi anyagból kiállítást.

- Ezredes elvtárs, jelentem, érdeklődtünk.

Bana kis grimaszt vágott, de elismerően bólintott.

- Ezt szeretem. Nagyon jó. Tehát a közeljövőben semmilyen kiállítás...

- Semmilyen.

- Jó... S mi a tipp?

- Ez valóban csak tipp: az annak idején felvett nyomozati anyagból is tudjuk, hogy Grotte él-hal a zenéért.

Ugy gondoljuk, mint nagy művészetkedvelő, a festményekért is rajong, s kedvelt képeit diákon magával hurcolja...

Bana elkomorodott. Csendesen kérdezte.

- Tudja, mikor fogja el a macska az egeret?

- Elnézést, ezredes elvtárs...

- Azt kérdeztem, tudja-e, mikor fogja el a macska az egeret?

- Gondolom, amikor éhes...

- Amikor már eleget játszott vele... Mit gondol, most ki játszik kivel? Grotte velünk, vagy mi vele? Őrnagy elvtárs, egy ilyen ember szeretheti a képeket, ez rendben, de nem hozza magával cél nélkül. . .

- Értettem, ezredes elvtárs. A diákon semmi különösét nem találtak. Egy karcolást sem.

- Adják oda a sifírozóknak. Rakják azok rendbe. Valamit csak rejt. . . Grotte, ha idős is már, de nem hülye. És ha ő ide képeket hozott, annak van valami oka. S amíg nem tudjuk, mi az, ő játszik velünk... De nem szeretném, ha sokáig...

- Értettem, ezredes elvtárs.

- Folytassa - mondta kicsit ridegen az ezredes. - A különleges feljegyzésekről. . . Mik azok?

- A feljegyzéseket megfejtettük - számolt be az őrnagy. -Horoszkópok, csillagászati lapokból kimásolt csillagképek. Ez nem okozott fejfájást, hisz a régi nyomozati adatok között erre is találtunk utalást. Grotte a háború után csillagjóslással foglalkozott. Sőt, tudjuk, hogy a háború alatt is...

- Igen... Emlékszem. Nagyon is emlékszem... A háború alatt használta a tudományát. . . A koncentrációs táborban megcsinálta a foglyok horoszkópját, s akinek azt olvasta ki a csillagképéből, hogy meghal, annak vége is lett. . . Bizonyította a horoszkópok igazságát. . . De most. . . Nem tudom mit jósolnak neki a csillagok... Mást nem találtak?

- A horoszkópokat is értékeltük, s az egyik noteszlapon találtunk valamit, ami nem illik oda. Egy utcánév és egy házszám. Az utca Óbudán van, a ház egy hatalmas, új bérház. Természetesen intézkedtem, hogy a megfelelő módon... Az eddigi jelentésekből az tűnik ki, hogy a házban jóformán csak öregek laknak...

- Ez nem rossz nyom... - bólogatott Bana. - Ha arra gondolunk, hogy Grotte sem fiatal. . . Tessék figyelni a házat! Mi volt még?

- Semmi. Megvizsgáltuk minden személyes holmiját. Persze csak azokat, amelyeket a szobában hagyott. . . Ott is megtettünk minden intézkedést, és a kocsijában is... Ám itt is van néhány érdekesség.

- Folytassa - biztatta az ezredes.

- Azt tudjuk, hogy egy magát Emeric Faschingnek nevező úr hozta át Grottét a határon egy BMW-én. Meglepetésünkre azonban már másnap felhőtlen nyugalommal saját kulccsal kinyitott egy szürke Mazdát a szálló előtt, s délelőtt azt használta. A Mazda tulajdonosa is osztrák útlevéllal érkezett akkor, amikor Grotte.

- És ki az?

- Fiatalember. Úgy hívják, hogy Kalk. Wilhelm Kalk. Bécsben lakik, foglalkozása kereskedő, presszója van. Az Intercontinentalban foglalt előre szobát, a barátnőjével érkezett, együtt laknak. Eddig még semmi gyanúsát nem tudunk róluk. . .

- Elég az, ha. Grotte furikázik a kocsijukon. Mivel töltik az idejüket? - kérdezte gondterhelten az ezredes.

- Látszólag semmivel. Járják a presszókat, isznak, esznek, alszanak. . .

- Telefon?

- Semmi.

- Már ne haragudjon, őrnagy elvtárs, de valahogyan csak kapcsolatban kell lenniük Grottéval?... Tessék

jobban ügyelni!

Beleznay lelkiismeretes tiszt volt. Ő is tudta, hogy itt valami nincsen rendben. A beosztottjai valahol hibáztak, valamit elnéztek, nem vettek észre, rosszul értékelték.

- Igyekezni fogok, ezredes elvtárs... - Egyes szám első személyben mondta, holott biztos, hogy nem ő hibázott, de úgy gondolta, minden beosztottjáért ő a felelős, s ha azok hibáznak, ugyanannyi, mintha ő lett volna figyelmetlen. -Most már alaposan figyeljük Kalkot is...

- Helyes. Van még valami?

- Igen - mondta Beleznay csendesen. - Azt hiszem, ez a legérdekesebb.

Bana már felállt, indult az íróasztalához. Állva várta Beleznay közlését.

- Nos?

- Jelentem, hogy Emeric Fasching tegnap délben a Bella villában járt.

Az ezredes mély lélegzetet vett, s mutatóujjával megfenyegette Beleznay Gábort.

- Őrnagy elvtárs, nem színházi rendezőnek készült? A poént a végére?

- Jelentem, nem készültem rendezőnek, bár meg kell mondanom, néha azt hiszem, annak is kell lennem...

- Látja, ez igaz! - helyeselt Bana. - És mit keresett abban a szép nevű villában ez az Emeric?

- Jelentem, tíz percnél tovább nem tartózkodott ott. Azt nem tudjuk, kivel beszélt. Talán Hód...

Bana leült az asztalához, golyóstollával indulóütemet dobolt a lapján. A beosztottjai tudták, ilyenkor nem szabad zavarni.

- Hol van most ez az Emeric? - kérdezte rövid szünet után.

- Csak este kapok jelentést. Huszonkét órákor.

Az ezredes a titkárnőt hívó gombot nyomkodta. Csak miután már a harmadik jelzésre sem nyílt az ajtó, csapott a homlokára.

- Ejnye! Hisz elment. . . Beleznay felugrott.

- Segíthetek valamit?

- Üljön vissza. És beszéljen arról, mit csinál Grotte? Hol járt, kivel találkozott?

- Sétálgatott a Váci utcán, lemezeket válogatott, a kínai étteremben ebédelt, aztán hazament aludni. Fasching tegnap este többször is járt nála - nevetett az őrnagy -, olyan jól beszélgethettek, hogy a fiú alig ért le a hallba, máris elaludt. Éjfélhöz húzta a bőrt, szegény szállodások ott topogtak körülötte, nem tudták, felébresszék-e. . .

Bana félbeszakította.

- Őrnagy elvtárs, Emeric Fasching... - aztán meggondolta magát, s nem folytatta a mondatot. Az órájára nézett. - Induljunk.

Beleznay is az órájára pillantott, látta, hogy a tíz perc még nem telt el, de készségesen nyitotta ki az ajtót az ezredes előtt. Az épület alatti garázsba mentek, egy sötétkék Ladába ültek. Beleznay indított, s az autó lassan kigördült az utcára. Felhajtottak a Várba, nem messze a Hilton Szállodától parkolták. Ráérősen, lassan sétáltak a Mátyás-templomba. Hét órákor mise kezdődött, de a hívőkön kívül sok turista is bámészkodott a padosorok között. Az ezredes és az őrnagy megállt a királyi sírok előtt, figyelmesen nézegették a szobrokat, aztán elhúzódtak az egyik oszlop mellé. Szólt az orgona, a pap imádkozott, a hívők felelgettek. Múlt az idő. Beleznay egyre gyakrabban tekintgetett a bejárat felé. De Hód nem jelentkezett.

Grotte minden óvatosságot mellőzve beült Farsang mellé a BMW-be.

- Irány a groszmutter!

- Komolyan gondolja, uram? - kérdezte Farsang. Szívesebben hallotta volna, ha azt mondja Grotte: csak vicceltem, de a főnöke nem szívtá vissza az utasítást.

- Komolyan! Gyerünk, fiam, gyerünk! Csak nem félti tőlem a nagymamát? - Grotténak jókedve volt. Talán a sok bortól. - Bár tudja - folytatta nevetve -, néha sokkal jobb, ha egy nő éltesebb. Ők megértőbbek... S ilyen korban, mint én, már az sem kutya... De a nagymama, már ne haragudjon, hiába lenne a világ legmegértőbb asszonya... Már a megértéshez is koros... Na, nem akartam ezzel magát megsérteni, Farsang-úr, de... Olyan negyven év körüli nő, vagy egy-két évvel idősebb... Az igen... Vagy ha nem, akkor legyen tizenhat éves... Majd megérti ezt maga is, tíz év múlva... Nekem a nők - szinte vallomásnak hallatszott, ahogyan az öreg mondta - az életet jelentik... Sohasem voltam nők nélkül... Ha jól emlékszem, tizenhárom éves koromban fektettek ágyba... Maga mikor veszítette el a szüzességét?

Farsangot, bár megmagyarázni nem tudta, miért, sértette a kérdés. Már a nagyanyjáról szóló kis előadást is legszívesebben egy pofonnal félbeszakította volna, de csak a száját rágta. Nem tehet semmit, ez az ember élet és halál ura.

Grotte megismételte a kérdést.

- Na, halljam, mikor rontotta meg az első nő?

A Vigadótól az Erzsébet híd felé autóztak. Már csúcsforgalom volt, nagyon kellett figyelni a vezetésre. Két métert ment az autósor, aztán megállt, s újra indult pár lépésnyi útjára. Farsang a kanyarban látta, hogy két-három kocsival mögöttük a szürke Mazda halad, a sötét szemüveges férfi vezeti, bal könyöke jócskán kilóg az ablakon. Egyedül ült a kocsiban, a szőke nőt nem látta.

- Ez az öreg gorillája - gondolta. - De akkor Grotte miért őt szekálja? Ülne a sötét szemüveges mellé...

Felhajtottak a hídra, Farsang kissé bizonytalanul választott sávot. Előbb a korlát felé esőt, aztán gyorsan átváltott a bal oldalra. Többen rá is dudáltak. De ez a sáv sem volt jó, lassan gördülve kéredzkedett a középsőbe. Végül a Mazda engedte maga elé.

- Mi a fenét csinál? - háborgott Grotte. - Belénk szalad valamelyik hülye... .

- Elnézést, de nem vagyok ismerős.

A szürke Mazda kissé lemaradt, egy rendőr intette ki a sorból. De csak pár szót mondhatott, mert aztán tovább engedte a kocsit. Grotte ezt nem vette észre. Amikor már a parkon át, a Vár alatt haladtak, újra megkérdezte.

- Ezt megúsztuk... . Halljam a választ. Hány éves volt?

- Tizenhat - lökte oda Farsang.

- Késő! - nevetett Grotte. - Legalább három évet elpocsékolt az életéből! És milyen nő volt?

Farsang megrándította a vállát. Nagyon is jól emlékezett az első nőre. Egy pornómoziban ült mellé, s ott súgta a fülébe, hogy ha van ennyi meg ennyi frankja, akkor... . Volt pénze, előző este lopta az anyjától, bűvárórát akart rajta venni. Ha visszagondol az első szeretkezésre, maga sem tudja, szégyenkezzen-e vagy nevéssen. A Madame Arthur nevű intézménybe vitte a nő, a Pigalle-tól pár méternyire. A vaságyas szobában először hipermangános vízzel meg kellett mosakodnia, s talán még el sem kezdődött az aktus, már vége is lett.

- Na, te aztán hamar végeztél - mondta a nő. - Csak nem én voltam az első eseted?

- Áh, nem... Volt már sok..., vagyis több...

A lány újra eléje rakta a hipermangános lavórt, elkérte a pénzt, s felajánlotta, hogy csinálják még egyszer, ha van kedve és pénze. Neki egyik sem volt. Szaladt le a lépcsőn. A kapuban elkapta a portás, s az ujjával mutatta, hogy neki is jár ennyi meg ennyi frank...

Nem akarta Grotténak elmesélni az esetet, hát csak ennyit mondott.

- Tudja, az iskolában az egyik lány.

- Szűz volt?

- Áh, nem... - Meggondolatlanul hozzátette. - Ő avatott fel mindenkit az osztályban.

Grotte kéjesen nevetgélt.

- Na, meséljen. Ez nagyon érdekes

Farsang kellemetlenül érezte magát, nem akart ilyen dolgokról beszélni. Ő is szerette a nőket, de sohasem beszélt róla. S újabb hibát követett el.

- Uram - idézte az ismert mondást -, van, aki beszél róla, van, aki csinálja. . . Én még csinálom.

Grotte elkomorodott. Dühösen nézett Farsangra. Azonnal szólt is.

- Ahol tud, itt valahol, álljon meg!

Farsang az út szélére, a járdához vezette a kocsit, s megállt.

Grotte nem szállt ki, csak a biztonsági övet kapcsolta le magáról. Hirtelen dúdolni kezdett, az ütemet a lábával dőngette a kocsipadlóján. Farsang nem mert megszólalni, meredten nézett előre, mintha a forgalmat figyelné. Láta, hogy a Mazda is megáll, talán száz méterrel előttük. Amilyen hirtelen öntötte el a méreg Grottét, olyan váratlanul meg is enyhült. Felnevetett.

- És maga csinálja! Ez jó! Mít gondol, én nézem? Farsang belekapaszkodott a mentőövbe.

- Grotte úr, kérem, én szoktam nézni. . . Néha nem is olyan butaság.

- Na, ugye. Induljon - intett -, sohasem érünk a groszmutter-hez.

Elhagyták a Mazdát, Farsangról csurgott a verejték. A fene belém - ostromozta saját magát. - Hányszor, de hányszor megfogadtam már, hogy vigyázok, hogy óvatos leszek... De így kinyírom magamat. . . Isten bizony, kinyírom...

- Az a baj - oktatta Grotte Farsangot hogy az olyan fiúknak is, mint maga, kevés a szexkultúrájuk... Hiába a töménytelen képeslap, film... Maguk nem azt tanulják el belőlük, amit kellene. Csak bámulják, de nem látják... Visszahúzta már maga egyetlenegyszer is a nőjére a bugyit?

- Tessék?

- Ne haragudjon, Fasching úr, de néha azt hiszem, hogy süket. . . Azt kérdeztem, hogy...

- Értettem, uram.

- Akkor meg mit vacakol?

- Mert. . . Én még sohasem...

- Látja! De letépni, már biztosan letépte néhányszor, igaz?

Farsang bólogatott.

- Igaz. . .

Grotte folytatta az oktatást.

- Egy bugyit leráncigálni, aztán ráfeküdni a nőre, ez nem kultúra, ez semmi... Én még a kurvákkal is úgy bántam, mintha úri nők lennének. . . Van egy kis korbácskám, igaz, odasuhintok a hátukra, de meg is fizetem őket. . . S utána én kezegetem, hogy ne maradjon meg az ütés helye... Én megtervezem az aktust. . . Tudja miért zavartam el az első feleségemet?

Farsang már nem butáskodott, szinte áhítattal figyelt.

- Nem. . .

- Az esküvőnk előtt elmagyaráztam neki, hogy egy férfinak szeretkezni kell. Ezt megértette. De azt nem, hogy nem mindig egyformán. Mondtam neki: Gerda, tervezd meg az aktust, ez is van olyan fontos, mint az, hogy mit főzöl holnap, s azt előre egy hétre is megtervezed... Ő nem... Azt mondta, neki ehhez nincs fantáziája. Hátha nincs, akkor... És passz!

- Értem, Grotte úr. Én ilyesmiről most hallok először... Nem is gondolkodtam erről...

Grotte most nem érzekelte a képmutatást, elégedetten legyintett.

- Jöhetnének maguk fiatalok hozzám tanulni... Ez itt mi? - kérdezte az óbudai amfiteátrumra mutatva.

- Római... Színház volt...

- Nem is tudtam, hogy itt is éltek rómaiak...

Ahogy elhaladt az autó az amfiteátrum mellett, Grotte úgy fordította fejét a romok felé.

- Elég nagy... Nemrégiben nagyon szép hangversenyt hallgattam egy ilyen amfiteátrumban... Plovdivban... Tudja, hol van?

Farsang tudta. Néhány éve ő is járt ott. Jugoszlávián keresztül autózott, Plovdivban vette át az árut, majdnem le is bukott, csatornába kellett öntenie a nejlonzacskók tartalmát. Ez volt élete első ilyen kudarca. A sétálóutca egyik padján átvette a csomagot, de még nem helyezhette a tankba az árut, már észrevette, hogy valami nincs rendjén. Az egyik óvárosi szűk utcácskában feltépte a zacskókat, s kiszórta a port. Aztán nyugalmat erőltetett magára, és beült az egyik kis vendégtöbe. Még csak a sajtos előételnél tartott, amikor már az őt követő két ismeretlen férfi is letelepedett az egyik asztalhoz. A kis táskát, amiben a nejlonzacskók voltak, maga mellé tette, étkezés közben kiment a mellékhelyiségbe, a táskát ott hagyta. Sokáig vacakolt kinn, s mire visszament, a két férfi már eltűnt. A táska ott hevert, ahol hagyta. Az autót aztán a határon nagyon átvizsgálták, de semmit sem találtak, hát nem is történt baj. Csak Bécsben... Először meggyanúsították, hogy saját céljaira értékesítette az árut, később azonban tisztázódott az ügy, mert jelentkezett az eladó ügynöke, s közölte, hogy az akcióban többen is lebuktak...

- Tudom... Én ne tudnám?! Grotte hamiskásan mosolygott.

- Igaz... Most jut eszembe, maga volt az a bizonyos... - nem folytatta. A magas házakat nézegette. - Ember legyen a talpán, aki itt valakit megtalál... - Később ő mutatta, hogy hová parkoljon Farsang. - Ott, a fácska mellett van egy hely...

Farsangnak nem tűnt fel, hogy Grotte pontosan tudta, hol kell megállniuk. Ő már a nagyanyját próbálta maga elé idézni, de kevéske kép jelent meg előtte. Egyvalami azonban pontosan: gyerekkorában is többször rácsodálkozott az aranyfogára. Felül a két középső volt arany. A mellette levőknek pedig arany volt a széle.

- Aranyos néni a nagymama, ugye? - kérdezte éppen ezért többször is.

Az arcára, hajára, szemére már alig emlékezett. Kontyos volt, talán alacsony vagy magas? A hangját viszont bármikor felidézi. Az énekét. "A Csitári hegyek alatt..." Ez volt a kedvenc dala, és az, hogy "Fecském, merre jársz..." Tulajdonképpen ő is csak ezt a két magyar dalt fújta. Egyszer el akarta énekelni az egyik nőjének a Himnuszt, de nem sikerült. Csak az első két sort tudta... Imádkozni is franciául szokott, ha éppen olyan napja van. Ha betéved egy-egy templomba, beráncigálja valamelyik menyasszonya, vagy úgy gondolja, az ő foglalkozásában nem árt, ha néha az isten is segít...

Leállította a motort, kényelmesen hátra dőlt az ülésen, s nézte a sok szemű házat, talán ezer ablak is csillogott a sárga épület homlokzatán.

Grotte nehezen kászálódott ki az autóból, nyújtózkodott, hosszú karját széttárta, mintha keresztrefeszítenék.

- Gyerünk, gyerünk... Vagy ahogyan a négerek mondják: smuró, smuró, valitu!

Grotte zsoldosparancsnok is volt Afrikában. Furcsa, de erre az időre szívesen emlékezett. Olyan nagy úr nem volt sohasem, mint akkor. Csak heverésztem - szokta mesélni -, két katona felváltva legyezgetett, s ittam, fene sokat ittam annak idején. S volt egy gramofonom, állandóan szólt, Wagnert hallgattam. Én Lohengrin vagyok...

Arról azonban nem beszélt, hogy végül egy helikopter mentette ki a gyűrűből. Akkor is részeg volt, rá kellett kötözni az ülésre. Másnap kapott némi pénzt útiköltségre. így ért véget parancsnoki nyaralása.

A lépcsőházban a lakók névjegyzékét böngészték. A házfelügyelő kinyitotta az ajtót.

- Kit tetszenek keresni?

Farsang egy pillanatra meghökkent. Mi is a neve nagyanyjának?

- Bakosné - nyögte kis idő múlva -, Bakos Györgynét.

- A Lala néni? - kérdezte vissza a házfelügyelő. Szépen ondolált szőke haja volt, a szeme is gyerekszem, de az arca már ráncoska. Úgy nézett ki, mint egy angyal, aki ide-szállt az egyik oltárról megöregedni.

- Bakosné. . .

- Az, az. Lala néninek hívják a gyerekek, mert mindenkit skáláztat. . . A hatodik emeleten lakik... Hatodik emelet kettő... De lehet, hogy most nincs itthon, ilyenkor jár a temetőbe... De azért csak tessenek felmenni. . . Üzenetet szívesen átok. Tessék majd becsengetni. - Bezárta az ajtót. De egy pillanat múlva újra kinyitotta. - Ott a lift. . . Tetszenek tudni kezelni?

Farsang bólintott. Intett Grotténak, hogy jöjjön vele, s elindult a lift felé. Közben elmondta, amit a házfelügyelőtől megtudott.

Grotte másképpen reagált, mint ahogyan Farsang várta.

- Na, barátom, látja, hogy él a groszmutter. Kár volt betojni. Addig jó, amíg a temetőbe a saját lábunkon megyünk... Örülök neki. . . Tudja, szomorú lenne csak fiatalabbakat látni magam körül. . . Úgy érezném, én következem.

Farsang nagyanyja valóban nem nyitott ajtót. Nem csengettek sokáig, még a liftet is az emeleten érték el.

- Üzenjünk valamit? - kérdezte Farsang.

- Megbolondult. Majd holnap újra eljövünk. . . Most menjünk vissza a szállodába, öltözzünk át, s nézzük meg, milyenek a budapesti lányok. . . Remélem, ezzel egyetért?

Az autóban Farsang azon gondolkozott, miért olyan fontos Grotténak, hogy meglátogassa a nagyanyját. Mit akarhat egy öregasszonytól? Mert valami célja van, az biztos. Nem olyan jótét lélek, hogy csak kedvességéből, udvariasságából kísérgesse őt. Itt valami titok lappang. Valami disznóságot tervez... Lala néni veszélyben van, mert jót Grotte nem akarhat... Farsang kicsit csodálkozva szemlélte saját magát. Félti a nagyanyját? Eddig azt sem tudta, él vagy hal. . . Hogy Grottéről csak rosszat tud feltételezni, ezt nem találta különösnek. Éppen a plovdivi eset kapcsán bizonyosodott meg arról, hogy az Öreg Majom tíz centért hajlandó lenne levágtatni a fél karját. . . A vezérkarban ő adta be utoljára a derekát, ő tartott ki legtovább amellet, hogy hazug mese a drog megsemmisítése. S mint valami eszelős hajtogatta: Emeric Fasching becsap minket! Golyót neki. . . S olyan hévvel csapta pisztolyát az asztalra, hogy a nyomát máig sem tudták eltüntetni a fából. Ez az eset azonban arra jó volt, hogy Farsang a saját bőrén érezze: nem lehet viccelni, a kábítószer nem bocsánatos bűn. Sem a hatóság, sem a társak előtt. . . Azóta fél Grottétól. És utálja... Kerülte is, nehogy szót kelljen váltani vele, s most mégis... Olyan, mintha sofőrje, titkára, tolmácsa lenne. Grotte pedig megjátssza, hogy barát o k . . .

Már a Margit hídnál jártak. A Fő utcára kanyarodtak. Grotte mulatságosan próbálta kiolvasni Batthyány nevét a teret jelző tábláról. A katonai ügyészség előtt Farsang az épületre mutatott.

- Itt őrzik a kémeket. . .

- Szép hely...

A sűrű Mazda Óbudától a nyomukban haladt. Farsang a

visszapillantó tükörből figyelte. Akkor is, amikor az Alagút-nál megint megállította egy rendőr, s beteretelte a Hunyady utcába.

- Uram - mondta krákogva Grotténak -, a Mazdát. . . A Mazdát újra megállította a rendőr. . .

Grotte elsápadt, megtörülte kezefejével a homlokát. Előrehajolt, ameddig a biztonsági öve engedte, de nem nézett Farsangra. S halkan azt kérdezte.

- Miről beszél?

13

A Tolnai utcában, a fogdák folyosóján egész éjszaka nagy a jövés-menés. Ide kísérik be azokat, akiket a rendőrfárörök előállítanak, őrizetbe vesznek. Betörők, garázdák, kurvák, részeg bicskázók, kézre került körözöttek mögött záródik be a cellák vasajtaja. Egy-egy félóra csend ajándék az aludni akaró foglyoknak. Tatár Ferenc is ilyen csendes szünetekre vágyott. Hiába húzódott a falhoz, s oldalt fordulva rátapasztotta felső karját a fülére, nem tudott aludni. Igaz, azt is várta, hogy majd kihallgatásra viszik. Nagyjából kiszámította, mikorra érhetnek be a helyszínelők, s úgy gondolta, utána azonnal hívatják. De nem volt kíváncsi rá senki. Múltak az órák, a cellában állandóan égett a villany, az éjszaka nem akart véget érni.

- Gyötrelmes dolog ez - mormogta Tatár. - Ha legalább egy félórát aludhatnék...

S még azt sem tudta, hogyan vágja ki magát ebből a lehetetlen helyzetből. Mit mondjon, ha kérdezik, jó taktika-e az, hogy hallgat, mintha néma lenne. Mert hiába fogja akár üvölni is, hogy nem ő ölte meg a nőt, a látszat ellene szól. . . És egyáltalán, mondhat-e valamit? S ha igen, kinek?

Hajnagra elszenderedett. A fogda óre költötte fel.

- Ébresztő! Felkelni!

Felkelni? Felült, dörzsölgette a szemét, nagyokat fújt, a jobb vállát masszírozgatta, mert elfeküdte. Felhúzta a cipőjét, gépiesen kereste benne a fűzöt, de a semmit kaparászta.

- Na, igen..., igen...

Később egy bádoggödörbe vizet adtak be s egy rongyot.

- Felmosni! - hangzott a parancs. - De ne csak ott, ahol a papok táncolnak!

Az őr kétszer is benézett a zárkába, figyelte, megfelelő-e a munka. Tatár mosolyogva csavargatta a vizes rongyot, nem sietett, alaposan feltörült mindent. Még a sarkokat is.

- Ne piszmojon! így sohasem lesz kész! Tegye ki a vödört! Gyerünk!

Az ajtó elé tette a vödört, a szélére hajtogatta a felmosórongyot. A rendőr intett neki.

- Mosakodni! Hozza a küblit is!

A folyosó végén volt a mosdó, s az öntöttvas WC-csésze is, amibe az éjjelit kellett üríteni. A szintén öntöttvas mosdótálon kis szappant is talált s papírtörülközőt.

- Ne sokat gatyázzon! Múlik az idő, s mindjárt hozzák a früstököt.

Tatár megfésülködött, tenyeréből felszippantotta a vizet, s azzal öblítette ki a száját. Poharat nem látott sehol. A rendőr figyelte, hogy mit csinál.

- Majd hozhatnak be magának fogkefét meg más tisztálkodási eszközt is... Ha nincs, aki hozzon, szóljon, s a törzs elvtárs majd ad... Végzett? - Mivel Tatár mindeddig még egyetlen szót sem ejtett ki a száján, az őr megkérdezte. - Maga megint makacskodik? Válaszoljon, ha kérdezem, ne csinálja azt a cirkuszt, amit tegnap a befogadásnál! Érti?

Tatár bólintott.

- Értem - mondta.

- Jól van - enyhült meg az ör. - Tudom, hogy nem olyan itt, mint egy luxusszállodában. Menjen vissza a cellába.

A reggeliosztásnál Tatár még látta ezt az őrt, aztán egy kövérkés, apró szemű rendőr nyitotta rá az ajtót. Csak megnézte, pár pillanat, s már újra csapódott az ajtó.

- A váltás...

Az ablakon át lászott, hogy kint jó idő van, kék volt az ég, felhő nélküli, a szomszéd ház bádogcsatornáján szikrázott a nap. Tatár nézte kis ideig, majd leült a puccs szélére, hátát a falnak támasztotta, szemét behunyta. Aludni akart. Nem gondolni semmire, csak aludni.

De nyílt az ajtón a kis ablakocska, s az ör szólt be.

- Jön majd az ügyész úr. Ha van valami panasza, kívánsága, kérése, elmondhatja. De tisztességesen beszéljerr! S álljon fel, ha magához szólok! Felállni!

Tatár feltápaszkodott. Mire felegyenesedett, a kis ablakocska már bezárult.

- Az ügyész. . . Ennek mi a fenét mondjak? Vagy talán éppen neki kellene?

Az ügyész mindennap végigjárta a cellákat, még vasárnap is. Eseményszámba ment ez az őrizeteseeknek, egyszerűen azért, mert történt valami. Meg a lehetőség miatt. Hogy kérdezhetnek, kérhetnek. Bár az ügyész nagyon szűkszavúan válaszolgatott, mégis mondott valamit, amin el lehetett rágódni egész nap.

Tatár zárkájába nemcsak az ügyész lépett be. Mögötte állt Belezny Gábor is. Szokatlanul, egyenruhában.

- Neve? - kérdezte az ügyész.

- Tatár Ferenc...

- Tatár Ferenc, tisztelettel - javította ki az ügyész. - Itt hozzá kell tennie, hogy tisztelettel. . . Mióta van itt?

- Tegnap délután hoztak be...

- Tisztelettel - tette hozzá kis grimasszal Belezny.

- Igenis... Tisztelettel.

- Miért vették őrizetbe?

- Gyilkosság gyanújával. . . De ártatlan vagyok.

- Itt még mindenki az lehet. Amíg a vizsgálat folyik. . . Van valami panasza?

Tatár Beleznyra nézett. Az őrnagy a zárkát vizsgálgatta.

- Nincsen... Panaszom nincsen. . . Csak eddig még nem hallgattak ki. . .

Az ügyész bólintott.

- Mindenre sor kerül. Belezny is megszólalt.

- Biztosan kiviszik majd a helyszínre bizonyítási kísérletre, igaz, ügyész elvtárs?

- Persze...

- Úgy szokták. Ott majd el kell játszania azt, amit csinált... - Belezny tréfásan megfenyegette az ujjával Tatárt. - Aztán meg ne szökjön! - Az ügyészhez fodult. - Valamelyik nap láttam a tévében egy filmet. . . Fernandel játszotta a főszerepet - mondta kicsit kedélyesen -, az Első számú közellenség, nem látta véletlenül?

- De - bólintott az ügyész. - Jót mulattam rajta.

Belezny tőle szokatlan módon még csevegett valamit az ügyéssel, de Tatár már nem értette, mert

kiléptek a zárkából, az őr pedig rátolta a reteszt az ajtóra, s csikordult a zárban a kulcs. Később a foglár visszajött. Mérgesen mondta.

- Máskor rendesen beszéljen! Nem oktatták ki?! Tatár a fejét rázta.

- Nem...

- Itt a felügyeletet úgy kell megszólítani, hogy... - kezdte sorolni a szabályokat, de nem folytatta, mert berregni kezdett a csengő. - Na, megint jön valaki. . .

Tatár visszaült a priccsre.

- Feladták nekem a leckét - dűnnyögte -, ha néma maradok a kihallgatáson, esetleg nem visznek ki helyszínelni. Ha pedig beszélek, nem hajtogathatom, hogy ártatlan vagyok, mert azzal sem érek el semmit . . . Valljam be a gyilkosságot?

Sok ideje nem maradt a gondolkozásra, mert újra nyílt a zárka ajtaja. Az őr intett, hogy jöjjön ki, s muttata, merre menjen. Kiengedték a vasrácsos ajtón, de ott azonnal bilincset tettek a kezére..

- Hova megyünk? - kérdezte a kíséző rendőrt.

- Kihallgatásra.

- Nem helyszínre?

A rendőr nem válaszolt. Tatár még egyszer megkérdezte.

- A helyszínre megyünk?

- A nyomozójától kérdezze. És nem társalgunk, értve?

- Értve. . .

Felmentek az emeletre. A rendőr kopogott az egyik ajtón, de nem várt választ, benyitott. A kicsike szobában, íróasztal mögött egy kopaszodó férfi ült. Írógép volt előtte, valamit írt, azt nézte, alig emelte fel a fejét. Mutatta, hogy jöjjenek beljebb.

- Vegye le a bilincset. . . Mehet, őrmester elvtárs... - Tovább nézte a papirost. Leírt még néhány sort, s félretolta a gépet.

- Na, Tatár - kérdezte minden bevezető nélkül -, hogy aludt? Jobban érezte volna magát Nemesné ágyában, mi? Elhamarkodta, öregem... A magáé lehetett volna a vagyon, ha nem öli meg...

- A vagyon? - kérdezte hitetlenkedve Tatár. - Miért lett volna az enyém?

A nyomozótiszt elnevette magát.

- Tudta, hogy nem lehet másképpen magáé a pénz, hát megölte...

- Milyen pénz?

- Milyen? Amit eldugott, öregem...

- Én?

- Nem, a római pápa... Jobb, ha beszél, Tatár úr. . . Ha egyáltalán így hívják. Hol vannak a papírjai? És hol lakik? Hol dolgozik? S ne mondja, hogy a Vízműveknél vagy a Csatornázási Műveknél, mert ott nem... Megkérdeztük.

Tatár hallgatott.

- Mi az igazi neve?

Csengett a telefon. A tiszt felvette a kagylót.

- Igen... Jó... Megyek...

Amikor befejezte a beszélgetést, újra megkérdezte.

- Na, halljam, mi az igazi neve? Tatár néma maradt.

A nyomozótiszt hosszasan nézte.

- Ide figyeljen - mondta később -, én most nem veszek fel jegyzőkönyvet. Szépen visszamegy a zárkába, s ha úgy gondolja, elmond néhány dolgot, akkor kopogtat az őrnök. . . Persze, csak délutánig várok. A beismerő vallomás sokat jelent a bíróságon... És én, hogy segítsek, s az időt is megrövidítsem, közlöm magával, hogy a pincében megtaláltuk az ékszert, a nyakláncot, amit szíveskedett eldugni. . . Most mehet.

Csengetett. Belépett a rendőr, visszacsatolta Tatár csuklójára a bilincset, s mutatta az ajtót, hogy induljon előtte. A nyomozótiszt még utánuk szólt.

- Nincs esélye, Tatár.

14

A kastély valamikor nagyon szép lehetett. A barokk épület a második világháborúban megrongálódott, azóta ugyan a tetőt kijavították, de csak az egyik szárnyat hozták rendbe annyira, hogy lakni lehessen benne. Használták magtárnak, raktárnak, volt téesziroda is. Most szociális otthon. Hatalmas park közepén áll, vadgesztenyefák, páfrányok, vadrózsa-, jázmin-, aranyvessző bokrok ölelik át, s hajnalonként madárkórus köszönti a napot. Öregek laknak a kastélyban, nők, férfiak külön-külön termekben, hatan-nyolcan egy szobában. A nagy hallban rendezték be az ebédlőt, de az a társalgó is, televízió is büszkélkedik benne, bár egy barnára festett ládában, lelakatolva tartják. Este a mese előtt az egyik gondozónő kinyitja a ládát, s bekapcsolja a készüléket. Az öregek a korai vacsora után ott maradnak, várják a műsort. Alig beszélgetnek, csendesek, mint az alkonyat. Mire megjelenik a mackó, többen már horkolva alszanak a széjükön ülve, s riadtan kapják fel a fejüket a híradó harsány szignáljára.

Ezen az estén azonban nem aludt el senki. Az otthon vezetője, egy harcsa bajuszú, sárgás bőrű, gyomorhajosnak tűnő, keserű arcú férfi, a vacsora alatt kihirdette: fővárosi művész érkezett, egy nagyszerű zenész, Varga Zsolt, láthatták már a televízióban is. Ő fog este zenélni az otthon lakóinak. Vacsora után a gondozók gyorsan rendbe tették a termet, alig ült le a por a söprés után, már megjelent a művész. Hosszú haja volt, akár Rákóczinak, s fiatal kora ellenére, jókora pocakja.

Kicsit zavartan nézegette az öregeket, súgott is valamit a vezetőnek.

- Nem számít, ne törődj vele - ez volt a válasz.

Egy régi, barna színű zongora állt a terem sarkában, vacsora alatt törülgette le az egyik gondozónő az elsárgult billentyűket, aztán újra lelakatolta. Most a vezető nyitotta ki, egy nehéz faszéket húzott eléje, s mutatta a művésznak: kezdheti.

Varga Zsolt leült a zongora elé. Aztán felállt, meghajolt.

- Szeretettel köszöntöm Önöket - mondta krákgva. - Én tulajdonképpen karmester vagyok. . . De azért . . . Mert igazán szeretem az öregeket. . . Játsszok majd Chopint, Lisztet, esetleg Bartókot és Kodályt is... Ahogy tetszik... Csak tessék majd szólni.

Meglepődött, amikor az öregek megtapsolták. Meghajolt, s újra leült. Próbaképpen leütött egy billentyűt. Tompa puffanás hallatszott. Hátrahőkölt, aztán próbálkozott egy másikkal. Az rezdülő hangot adott. Mintha valaki a drótkrítésre ütött volna.

A vezető a zongorához lépett.

- Valami baj van?

A művész megsemmisítő pillantást vetett rá.

- Baj? - sziszegte. - Ez nem zongora! Hogy játsszak én ezen?!

- Játsszál, kérlek szépen, ha egy-két hang kimarad, nem számít. . . Süketek ezek már.

- Akkor is! Megnézhetted volna!

- És ha megnézem? Ez van, Zsolti. . . Ez nem a Zeneakadémia... - A művészre mosolygott, s leült az első asztal mellé. Varga Zsolt gyorsan végigütötte az összes billentyűt. A sok süket hang közben először vörösödött, majd fehér-sárga színű lett az arca, mint a viaszábuké. Lassan felemelkedett, a homlokára bukó hajtincseit hátralökte.

- Rossz a zongora - mondta olyan hangon, mint aki azt jelenti be, hogy meghalt a király. - Rossz... Ezen nem tudok játszani. . .

Halk suttogás hallatszott az öregek soraiból. Valaki hátulról előre kiáltotta.

- Azt tessék, hogy Száz forintnak ötven a fele! Többen helyeseltek.

- Az jó! Utána meg azt, hogy Gyere Bodri kutyám! Egy öregasszony előrejött, s úgy mondta.

- Tessék, elvtárs, azt, hogy. . .

Nem fejezhette be, mert a vezető közbeszólt.

- Nem kívánsághangverseny ez! Majd a művész úr tudja, hogy mit játsszon! Tessék helyre menni! És csendet kérünk!

- Vörösbort ittam az este! - kiáltotta valaki.

Varga Zsolt lerogyott a székre. Chopin... Liszt. . . Dühében belevágott a billentyűkbe. Zörgött, csattogott a zongora. Az utoljára bement kivánságot próbálta eljátszani. Vörösbort, azt, igen, vörösbort! Kiáltozott is, csekélyke összefüggő dallam is alig volt hallható. A vezető azonban feltalálta magát. Felállt, felemelte a kezét, intett, s énekelni kezdte: Vörösbort ittam az este... A fővárosi karmester, aki már több hangversenyt adott külföldön is, eljátszotta az összes kívánt dalt. Ahogy tudta - és ahogyan a zongora engedte. Talán egy óra hosszat énekeltek, aztán mindenki kimerült. A vezető izzadt homlokát törülgette, a tévéhez lépett, s bekapcsolta. A karmestert kivezette a teremből. Beültek a kis irodába, s itt valóban előkerült a vörösbort...

- Na látod - mondta a bort kortyolgatva az otthon vezetője -, nem kell mindjárt beszarni. . .

- Dögölj meg - szuszogta Varga Zsolt.

A szociális otthon vezetője, Pető Gyula és a karmester unokatestvérek voltak. Pető doktor úrnak szólítottatta magát, persze nem volt sem orvos, sem jogász. De mind a kettőhöz volt valami köze: orvostanhallgató volt, amikor recepteket hamisított, s pénzért árulta őket, s ezért aztán a jogászok kezére került. Felfüggesztett börtönbüntetést kapott, de az egyetemről kitesékelték. Azóta aztán már valóban volt minden: üzletkötő, anyagbeszerző, ápoló, maszek vegyész, irodista egy kisüzemben, s immár hét éve ennek az otthonnak a vezetője. Az egyik rokonuk ajánlotta ide, a megyénél meg örültek, hogy találtak valakit, akinek legalább érettségije van. Doktor Pető azóta itt él. És iszik. Sokat. Azt mesélik róla, hogy sok pénze van, elszedi az öregektől, s ebből iszik. Meg házat épít valahol, s nőkhöz jár a városba.

Varga Zsolt figyelte Petőt. Tudta, három pohárnál többet nem ihat, mert utána már nem lehet vele komoly ügyekről beszélni.

- Gyuszi, légy szíves, most ne igyál. . . Nagyon nagy üzletet hoztam.

- Mi az a nagy?

- Százezernél is több... És nem is egyszer. . .

- Százezer mi? Libaszar? Mert itt abból van millió is...

- Hülye.

Varga Zsolt felállt. Bezárta az ablakot.

- Lehet veled normálisan beszélni?

- Csak úgy lehet, öcsi. . .

A karmester visszaült az asztalhoz. Bedugaszolta az üveget, s letette maga mellé a padlóra.

- Akkor figyelj. . . Ez tényleg nem vicc. . . Szükségem lenne három személyi igazolványra.

- Neked?

- Igen.

- Honnan vegyek én? Nem vagyok rendőrség. - Kicsit hallgatott, s hozzátette. - Bár. . . És ezért lenne a százezer?

Varga bólintott.

- Ezért. Meg a tulajdonosukért.

- A tulajdonosukért? Nem értem. Isten bizony, nem értem - rázta a fejét Pető, s lenyúlt a borosüvegért. Varga nem akadályozta meg, hagyta hogy töltsön.

- Ha nem érted, elmondhatom. De többet ne igyál. . .

Pető nem engedte el az üveget.

- Nem iszom, de beszélj értelmesen.

- Titok.

- Na, szépen vagyunk! Az eddigi üzletek nem voltak azok?!

A karmester mosolygott.

- De... A mostaniért azonban kötél jár. . .

- A kötelet nem adhatom el - nevetett Pető. - Mondd, aztán vagy megegyezünk, vagy nem.

- Jó. Tehát kellene nekem három személyi igazolvány. Kiállíthatnák az ismerőseim, de a 11. oldal miatt nem lehet.

- Mi van a 11. oldalon?

- A személyi szám... Annak valósnak kell lenni, mert. . .

- Jó, lopok neked... Elkérem valamelyik öregtől, s odaadom. Elintézed, ami kell, s visszahozod... Valami zálogházi vagy bizományi ügy?

Varga Zsolt a poharát tartotta Pető elé.

- Tölts... Tudhatnád, hogy én piti ügyekkel nem foglalkozom. Azt sem tudom, milyen belülről egy zálogház ivott, aztán folytatta. - Amint mondám, kell nekem három személyi igazolvány a gazdájával együtt.

- Inasnak, rabszolgának, vagy minek? Öregek már ezek.

- Ne szólj közbe... Éppen ez a jó, hogy öregek... Birtokot akarok vásárolni. Hármat. De nekem már van. Sőt a te neveden is... Ezért kell a három igazolvány. Földhivatal, telekkönyv és a többi. Oda személyi szám kell. . .

Pető elgondolkozva nézte az unokaöccsét.

- Szemét sok pénzed lehet. . .

- Neked is lesz... És ha tartod a szádat, semmilyen veszély nem fenyeget.

- És... És az öregek, miért kellenek? Varga Zsolt közelebb hajolt Petőhöz.

- Nekik előbb meg kell halniuk... Pető elnevette magát.

- Na, elég a hülyeségből! Varga csendesen mondta.

- Nem hülyeség... Nekik valóban meg kell halniuk...

- Akkor én ebből kiszállok... Ez valóban kötél. . . Zsolti, te tudod, én nem vágyok gyilkos.

A karmester elvette az üveget Petőtől, töltött mind a két pohárba.

- Nem is kell neked gyilkolnod... Megteszi azt a természet. Legfeljebb, ha tudod, sietteted... És... És te mondtad, hogy itt már mindenki süket. . . Akkor meg minek élnek? Fogadjuk le, ha kihirdetnéd, hogy meg lehet halni fájdalommentesen, és aki vállalja, álljon jobbra, bizony lennének néhányan... Élet ez itt?

- Na, na...

- Ne sértődj meg! Jót tennél velük... Persze, hangsúlyozom, gyilkosságról szó sincs.

Pető legyintett.

- Mennyi a pénz?

Varga úgy tett, mint aki már nem akarná, hogy az unokatesvére részt vegyen az ügyben.

- Semmi. . . Igazad van... Te ne bonyolódj ilyesmibe... Nem is neked való... Majd kitalálok valami mást.

- Azt kérdeztem, mennyi a pénz?

- Százezer minden igazolvány után.

- Van még az üvegben? - kérdezte Pető.

- Van. De nem neked... Komolyan érdekel? Azért kérdezem, mert akkor nem megyek máshoz...

A szociális otthon vezetője az asztalra csapott.

- Ne komédiázz! Azt hiszed, nem ismerlek, te nagy művész! Nyugodtan mondd el, hogyan gondolod, kinek dolgozunk, és egyáltalán mindent! De ne komédiázz itt velem!

- Jó, elmondom, de ne dumálj bele. Ha van kérdésed, majd a végén.

- Akár egy röpgyűlés...

- Mondtam, hogy ne dumálj. . . Inkább nézz körül, nem hallja-e valaki?

Pető feltápászkodott, kinyitotta az ajtót, de nem látott senkit, az ablakon is kitekintett.

- Pofázhatsz. . .

- Mint mondtam - kezdte a karmester -, szeretnék venni három házat, nagy kerttel. Már kinéztem őket . . . Ebben a pillanatban teljesen lényegtelen, hogy hol. . . Ehhez kell nekem három vevő. Olyan három ember, aki örökké él. . .

Pető nevetni kezdett.

- Az angyalokkal kezdj vagy a szentekkel. . .

- Csend! Most én beszélek! A három emberünknek, sajnos, meg kell halnia, hogy az igazolványuk örökké éljen...

Pető nyitott tenyérrel mutatta, hogy szólni kíván.

- Ha az öregek meghalnak, elviszik a személyiket, s akkor kampec az üzletnek.

Varga Zsolt bólintott.

- Éppen erről van szó. Az öregek, ha meghaltak, éljenek még addig, amíg el nem vesszük őket egy mentőautóval, aztán egy megbízható helyen a föld alá kerülnek. Ezért szükséges, hogy teljesen egyedülállóak legyenek. Van itt ilyen?

- Van - válaszolt minden töprengés nélkül Pető. - Nem is egy, s nem is kettő. Nő is jó?

- Nem... Nő nem...

- De akik az öregeket helyettesítik, azoknak épp úgy hasonlítaniuk kell rájuk... Az igazolványban fénykép is van, öcsikém! Erre gondoltál?

- Nem vesztegetném itt az időt, ha nem munkáltam volna már ki mindent! . . . Tehát, ha látod, hogy az egyik kiszemelt öreg halni készül, telefonálsz. Lejövünk egy mentőautóval, itt azt mondjuk, visszük a kórházba, felfektetjük a hordágyra, be a kocsiba, s addig járunk vele, amíg valóban meg nem hal. . . De ha ügyes vagy, úgy is csinálhatjuk, hogy itt hal meg az otthonban, s úgy bánsz vele, mintha még élne...

- És a nyilvántartás? Jönnek ellenőrizni, megkérdezik, hová lettek, mit csináltam velük? Nem mondhatom, hogy áthelyezték, mert erről a megyének is tudni kellene... Bonyolult ez! Nem lehet csak úgy eltüntetni embereket, öcsi!

A karmester élesen mondta.

- Valamit valamiért! Kockázat nélkül nincs pénz! Ezt ma eleget hallhatod a tévében, olvashatod az újságban! De az is megoldható, hogy egy pecsétes írást kapsz: helyezd őket át egy másik megyébe, az ország másik részébe...

- És ki küldi az írást?

- Csinálunk. Ez nem gond... Vagy megjelenik a tanácsnál az egyik öregnek a fia, aki disszidált, és... Van ilyen, akinek disszidált a fia vagy a lánya? Pető bólintott.

- Van... És ez jó... Ha a tanács ír, hogy mehet a fiával, ez jó! Utóvégre bármelyik gyerekben megszólalhat a lelkiismeret... De a szövegedből úgy értem, hogy nem egyedül csinálod ezt az izét. . . ezt az üzletet. . . A társak megbízhatóak? Tudod, én már egyszer megfürödtem a nagy bizalomban...

Varga mosolygott.

- Tökéletes a dolog. Mondtam. Nem akárhik.

- És a pénz? Az biztos?

- Ha akarod, most is kaphatsz... - A karmester egy borítékot vett elő a belső zsebéből. - Tessék ez harminc. Előlegként.

Pető nem nyúlt utána.

- Harminccal akarod kiszúrni a szememet? Ha megegyezünk, mert még nem állapodtunk meg, minden ember után előre kérem a felét. . . Addig nuku...

- Nem akar téged becsapni senki - mondta kedvetlenül Varga Zsolt. - Ami üzletet én hoztam, azon te még mindig sokat kerestél. . . Itt is én vagyok a garancia... Kell? - Újra nyújtotta a pénzt.

- Ti biztosan milliókat kerestek - csóválta a fejét az otthon vezetője, de elvette a pénzt. - Ha nem lennék pénzzavarban... Nyalhatnátok a fenekemet is, akkor sem mennék bele ilyen disznóságba...

A karmester a világosság felé tartotta a borospalackot, azt vizsgálta, mennyi maradt még benne. Töltött mindkét pohárba.

- Visszamegyek Pestre... Amikor realizálódik az ügy, jövök... Lehet, hogy egyedül. . . Megnézzük őket, s akkor mindent részletesen megbeszélünk... És még valami. . . Ha gáz lenne, számíthatsz ránk...

- Elintézték engem is, mi? - nevetett Pető, s a szája körül újra megjelentek a keserű vonások.

- Te tényleg meghibbantál. . .

- Csodálad? - kérdezte Pető - Ennyi szenilis között? Élnél csak te itt. . .

A karmester felállt, a kis falitükör elé lépett, s megfésülködött.

- Na, szervusz, Gyuszi. . . Lehetőleg ne rúgj be... Előbb kerülsz az elvonóba, minthogy megköjtük az üzletet. . .

Pető kikísérte az unokatestvérét, meg is csókolták egymást.

- Te meg vigyázz, mert ha megállít egy rendőr, akkor jobb, ha a seggébe fújsz...

Varga Zsolt beszállt a 2107-es Ladájába, bekapcsolta a fényszórókat, kétszer is hiába indítózott, nem pörgött a motor. Pető állt a bejárat előtt, már csend volt a parkban, az öregek lefeküdtek. Végre beindult a motor, a kocsit átsuhant a kőkerítés vasrácsos kapuján. Pető addig nézett utána, amíg a fényszórók világosságát el nem nyelte a közeli falu utcája. A zsebére tapintott, ahová a pénzt tette. S aztán csak ennyit mondott.

- Fordulj fel az új kocsiddal. . .

15

Már akkor lógott az eső lába, amikor a rendőrautók elindultak a Tolnai utcából. Amikor bekanyarodtak a Villa Bella elé, már zuhogott. Valóságos nyári zivatart kavart a szél, nem is szállt ki senki az autóból.

- Agyonra ázunk. . . Maradjatok a kocsiban - adta ki rádión az utasítást a csoport parancsnoka, Szegvári százados.

Tatár a sorban második kocsiban ült. Kezén bilincs volt. Nyomozótisztje cigarettát vett elő, s megkérdezte.

- Rágyújt?

Tatár nemet intett. Dohányzott, de most nem kívánta a cigarettát.

Az eső tovább zuhogott, olyanokat koppant az autó tetején, mintha jég is lett volna a cseppek között.

- Ezt jól kiválasztottuk. . . Az isten verje meg... A fiam tanévzárójára kellett volna mennem...

Csak a nyomozótiszt beszélt. Maga elé mondta a szövegét, nem nézett senkire. A csoport parancsnoka megunhatta a tétlenséget, mert közölte rádióján, hogy nézze meg mindenki az óráját, s pontosan tíz perc múltán elkezdik a műveletet. Úgy hangzott, mintha hadgyakorlaton lennének. Tatár mosolygott is, s kezdett megnyugodni. Olyan természete volt, hogy a cselekvés, és csakis a cselekvés nyugtatta meg. A tétlenséget nem bírta. A fogdában is ez idegesítette legjobban. Hiába sétált egyik faltól a másikig vagy tornászott, egyre rosszabb idegállapotba került.

- A rosseb! Itt kell rostokolnom!

De tíz perc, az már semmi! Attól félt, hogy az eső megakadályozza a bizonyítási kísérletet, s várhat megint holnapig vagy ki tudja, meddig. . . De így már oké! Kezdődhet a komédia...

Egyszerre nyíltak ki az autók ajtói, civil- és egyenruhás rendőrök szálltak ki, s nagyokat ugrálva szaladtak a villa bejáratához. Az öreg Tóni már ott állt. Fogta az ajtót, amíg rendőrök a hallba érkeztek. Tatárék szálltak ki utoljára. Amikor kibújt az autóból, gyorsan, de alaposan körülnézett. A Bella villa hegyre néző oldala felől autólámpa villant. Kétszer is.

Tatár lassan sétált a kapuhoz. Kísérői nógatták, de nem tehettek mást, vele áztak. A hallban öt állították középre. Csupogott a víz a hajából. Az ügyész adta a kezébe a zsebkendőjét.

- Törölje meg magát. . .

- Jöjjön be mindenki, aki idetartozik! - adta ki az utasítást a nyomozótiszt. - Mindenki, aki itt volt akkor . . . A vendégek is.

Az öreg Tóni azt hajtogatta :

- Igenis, kérem, igenis...

- Három perc alatt itt legyen mindenki!

Tatár meglepetten látta, hogy heten-nyolcan is jönnek be a hallba. Néhányat ismert már. A vékony,

fehér arcú férfi kezében most is ott volt a gallyból készített kereszt. Szája szögletében gúnyos mosoly, őt nézte Tatár, elsősorban őt, mert úgy gondolta, ő lehet az igazi gyilkos. De a nyomozótiszt szinte kidobolta.

- Itt van újra az őrizetes, aki meggyilkolta a ház tulajdonosát. Tagad még ugyan, de ennek nincs sok értelme... Mi tudjuk, hogy ő tette... Most rekonstruáljuk a történeteket. Mindenki segítségére számítunk. Lemegyünk majd a pincébe, és... - Tatár kezére nézett. Ott fénylett a bilincs. - És ez a fiatal ember eljuttassa, amit tett. Szakaszvezető elvtárs, vegye le a bilincset!

A fényképész sűrűn villogott a vakujával. Leginkább a háziak csoportját fényképezte. Az adataikat is felírták.

- Menjen előre a pincébe - parancsolta a tiszt Tatárnak. -S jöjjön mindenki utánunk!

Tatár kilépett az ajtón, s hirtelen bevágta maga mögött. Még egy ajtót látott, a kicsike, előszobáét, innen lehetett az udvarra jutni. Amikor azt kilökte, már nyílt mögötte a hall ajtaja is, és kiáltoztak.

- Álljon meg! Álljon meg, mert lövünk!

Kiugrott a kertbe. Az ajtó zárjába a kulcsot kívülről dugták be. Egy mozdulattal elfordította, s szaladt a bokrokon, virágon át a hegy felőli kerítés felé. Éppen a kőkerítés tetejére kapaszkodott, amikor elhangzott az első lövés. Már leugrott a túloldalra, az utcára, amikor sűrűn dörögni kezdtek a revolverek.

Egy fekete Mercedes állt alig pár méternyire a saroktól. Mire Tatár odaért, már nyitva találta a hátsó ülés ajtaját.

- Lehúzódni! - hallatszott a parancs.

S a Mercedes bögve-durrogva lódult a sáros hegyi útnak. Az eső már elmosta az autó nyomát is, mire a rendőrök az utcának erre a felére értek. Ráadásul Szegvári százados a város felé mutatva üvöltötte.

- Ott szalad! Utána!

Egy másik, higgadtabb hangú parancs is elhangzott.

- Fegyverhasználat tilos! Értették?!

A háziak a villa kapujának fedett előterében álltak. Szájtátva figyelték a történeteket.

- Meglógott. . . Fogadjunk, hogy meglógott - mondta izgatottan Nemes.

- Majd elfogják. . .

- Ezt nem. . .

Egy szürke Mazda állt meg a sarkon. Csak egy pillanatra. Aztán szép lassan áthajtott az utca torkolatán, mintha bizonytalankodott volna a vezetője, merre induljon.

A Villa Bella penzió kapujában hirtelen felhangzott az ének.

- Az idvözültek, az idvözültek járnak körbe a hegyet! A fényképész még ott téblábolt.

- Frászt kap az ember - mondta ijedten. - Ki ez? - fordult az öreghez.

Nemes nem válaszolt. Karon ragadta a sápadt arcú férfit, és betuszkolta a hallba.

Néhány rendőr tért vissza. Sapkájukról, hajukból csurgott a víz.

- Megfogták? - kérdezték többen is.

- Elszelelt - mondta az egyik civil ruhás, és a fejét csóválta. - Az isten tudja, hová lett. . . Egy darabig még láttuk a hátát, aztán mintha a föld nyelte volna el.

- Felmehetünk már a szobánkba? - kérdezte egy sötét ruhás férfi, áradt róla a kölni.

- Természetesen - mondta a civil ruhás. - Sajnos, nincs tovább szükségünk önökre. Köszönjük a szívességüket.

A sötét ruhás férfi indult el elsőnek a lépcsők felé. Egy pillanatig mindenki őt nézte. Erősen bicegett a bal lábára.

A rendőrautók is elszirénáztak. Egyetlen egy maradt csak a ház előtt. Hárman ültek benne, figyelték az utcát, a környéket. Pár óra múltán, akkor már elállt az eső, elindult ez is a város felé.

A felhős égbolt miatt hamar sötétedett. Máskor ebben az órában még világos volt, most már bekapcsolták az utcai világítást is. A penzióban sorra gyúltak ki a lámpák, az egyik szobában a televízió kékeszürke fénye vibrált. Nemesné már harmadik napja volt halott. A férje mindenkinek mondogatta.

- Nagyon jó asszony volt. . . szegény... De az élet nem állhat meg. . . Dolgoznunk kell. . . A penzió, az penzió...

Azt is mondta:

- Úgy éltünk, mint a galambok. . . A mienk szerelmi házasság volt, kérem... Teljesen odavagyok... De a vendégek jönnek... Dolgoznunk kell, ahogyan ő tette... Pótolhatatlan, szegény. . .

Máskor:

- Az ékszereit akarta elrabolni a bitang... Ami a nyakán volt, azt is letépte... Eldugta... Meg a briliánsgyűrűt is... De a rendőr elvtársak megtalálták. . . Fel fogják akasztani! De meg is érdemli!

A gyilkosság estéjén már lerészegedett. Vendége jött, egy fiatal szőke nő, együtt ittak. De a nő nem maradt ott éjszakára, tíz óra is elmúlt már, amikor kisurrant a kapun. Az öreg másnap is ivott. Amikor a rendőrségre kellett bemennie, akkor is részeg volt. Beültették egy autóba és hazaküldték. A szőke nő is eljött újra. Nem tudni, mit csinált az öreggel, de estére már kijózanodott, s nem nyúlt sem aznap, sem azóta a pohár után. A nyomozótiszt megkérdezte tőle.

- Nos, Nemes úr, mikor beszélgethetünk?

- Hát. . . Amikor tetszik parancsolni. . .

- De józanul, igaz?

- Hát - mosolygott szelíden az öreg. - Tetszik tudni, nagyon elkeseredtem... Mert mi maradt most már nekem vénségemre? Ha nincs az ember mellett a társa. . . Nem ér ez már egy fabatkát sem...

Este, amikor már az utolsó rendőrautó is elment a ház elől, az öreg kinyitott egy üveg pálinkát. Poharat vett elő, a palackból ivott néhány kortyot. Aztán ledőlt a rekamiéra, nyúlt a cipője után, hogy levegye, de meggondolta magát.

- A francot... Nem él már az a dög! Nem ordíthat velem, hogy ne tedd a patádat a bútorra! Mégiscsak rendes fiú ez a Feri...

Hanyat feküdt, ujjait összekulcsolta a feje alatt. A plafont nézte. S újra ivott.

- Eh, ez jólesett. . .

A mennyezeti tapéta apró vonalkái mozogni kezdtek. Az öreg tágranyílt szemmel bámulta. Megdörzsölte a szemét, a vonalak megdermedtek, mozdulatlaná váltak. De az újabb kortyolgatás után már valóságos táncot jártak. S egyszerre csak hirtelen összerendeződtek. Egy mérges arcot formáltak magukból, egy nő arcát, még a pattanások is a helyükre kerültek. Az öreg óvatosan felült, nem vette le a tekintetét a képről, s lassan lehúzta mind a két cipőjét.

- Hát. . . Csak véletlenül. . . Lehúztam volna, csak. . .

Visszafeküdt, s nagyokat szusszantva, kicsit összegörnyedve, összekuporodva figyelte a mennyezetet. De már nem látszott semmi különös, csak a kissé töredezett tapéta. Újra nyúlt az üvegért, inni azonban már nem volt ideje, mert kopogtattak az ajtón.

- Ki az? - kérdezte rekedt hangon.

A válaszra nem volt szükség, mert Tatár állt a küszöbön. Vizesen, csapzottan. Óvatosan behúzta maga mögött az ajtót. A szájához tette a mutatóujját, úgy intette csendre Nemest.

- Ne féljen - suttogta. - Csak én vagyok. . .

- Elég az - mondta ijedten az öreg. - Mit akar?

Tatár kulcsra zárta az ajtót. Ledobta magáról a zakóját, az abrosszal megtörülte a fejét.

- Elnézést. . . Csuromviz vagyok. . .

Nemes még összébb húzta magát, s riadtan figyelte a fiatalembert, aki, amikor meglátta a pálinkásüveget, pillanatnyi habozás után felkapta és jól meghúzta.

- Most ez orvosság. . . Nem szeretnék megfázni - mondta, s leült az egyik fotelba. - Csak nem fél tőlem, öreg?

- Hát. . .

- Hát, hát. . . - mondta könnyed hangon Tatár. - Én is azt mondom, mint a felesége, ne hatoljon...

Hallani lehetett, hogy újra elered az eső. Az ablaküveget verte, mintha a vízcseppek menekülni szerettek volna a szél, elől, be a szobába.

- Látja, öreg, itt vagyok. . . - Tatár érezte, hogy magyarázkodnia kell. - Nem fogtak el. . . Nem tudtam hová menni, idejöttem, magához. . . Utóvégre maga nagyon jól tudja, hogy nem én öltem meg a feleségét.

Nemes a fejét rázta.

- Én semmit sem tudok. . . - Gyorsan hozzátette. - Azt sem, hogy maga ölte meg. . . Meg azt sem, hogy... Elhallgatott. Nézte Tatárt, hogyan helyezi magát kényelembe. A cigarettásdoboz után nyúlt, rágyújtott. Félnék mozdulattal kínálta a hivatlan vendéget is.

- Köszönöm, elfogadom - mondta Tatár. - A börtönben nem engedtek. . . Képzelve, harmadik napja, hogy nem gyűjthattam rá. . . - Élvezettel fújta a füstöt. Három-négy szippantás után felállt, s az öreg rémületére, mellé ült a rekamiéra. - Figyeljen, Nemes úr, vagy ha újra megengedi, Tóni bácsi. . . Én nem öltem meg a nagysasszonyt. . . Viszont olyan helyzetbe kerültem, hogy rám akarják kenni. . . Tehát menekülnöm kellett. . . Eddig sikerült. . . Magának kell segítenie, hogy valami jó helyre bújhassak. . . Addig itt maradok... És nagyon kérem, ne majrèzzon tőlem. . . Eddig sem bántottam magát, ezentúl sem fogom... Megértette?

Az öreg bólintott.

- Hát..., engem nincs is miért bántani. . .

- Akkor adjon valami kaját, s beszéljük meg, mit lehet tenni. . . Eszébe se jusson a rendőrségre telefonálni, mert akkor nagyon megharagszom! Önvédelemből mindenre képes vagyok. Remélem, ezt is megértette.

- Meg... Eszembe sem jutott ilyesmi. . . Akkor lemegyek a konyhába. . . Hozok valamit.

Tatár intett, hogy maradjon. Egy doboz kekszét fedezett fel a sublóton, az öreg eszegette a gyomorsava miatt.

- Várjon még. . . A kekszből kérek, egyelőre... Majd később együtt lemegyünk a konyhába. Amikor már lefeküdtek a vendégek...

Az öreg kínosan mosolygott.

- Itt már hónapok óta egy vendég sincs...

Tatár úgy tett, mintha nem is hallotta volna, amit az öreg mondott. Még egyszer megerősítette.

- Majd ha lefekszenek a vendégek.

Kinyitotta a kekszesdobozt, három-négy kekszét a markába fogott, s egymás után dobálta be a szájába.

- Albert - olvasta el az egyik feliratát. - Szerette maga a focit, öreg?

- Puskást. . . Meg Kocsist. . . És a kis Vargát...

- Kicsodát?

- Hát. . . Vargát. . . A Zolit. . .

- Ja - legyintett Tatár -, aki disszidált. . .

- Puskás is... Zoli volt a kedvencem - folytatta Nemes, aki örült, hogy valami témát találtak, húzhatja az időt, hátha valami csoda folytán kikerülhet ebből a rémes helyzetből. -Kár azért a gyerekéért. . . Nem lett belőle semmi. . .

Tatár evett még a kekszéből, aztán eltolta maga elől a dobozt.

- Ebből elég. . . - Ivott egy korty pálinkát, megtörülte a száját és hátradőlt a fotelban. - Na, öreg úr... Most beszéljünk komolyan... Tud nekem segíteni?

- Hát - tárta szét a karját Nemes.

- Nézzük tárgyilagosan az ügyet - folytatta Tatár, s újra cigarettára gyújtott. - Azt szeretném bebizonyítani, hogy miért áll magának érdekében, hogy engem elbujtasson, hogy nekem segítsen... Figyeljen! Én pontosan tudom, hogy nem én öltem meg a feleségét. Viszont valaki megtette. Nem mondom azt, hogy maga, pedig érdekében állt volna! De valaki... Itt a házból. . . Esetleg az, aki olyan észrevétlenül tudott közlekedni a pincében. . . Emlékszik, ugye? És ez az ember ugyanaz volt, aki rám zárta az ajtót. . . Vagyis, aki megölte a nagysasszonyt, ugyanaz zárta rám az ajtót. . . Már ne haragudjon, de a nagysasszony halála, hát jó, sajnálom, mert mindenkit sajnálnék, de nekem nyolc... Érti, ugye? Ne nézzen úgy rám, mintha nem értené...

- Nem nézek én, dehogy nézek - mondta gyorsan Nemes. - És értem is...

- Helyes... Vagyis, ha engem elfog a rendőrség, előbb-utóbb bebizonyosodik, hogy nem én vagyok a gyilkos, és akkor elkezdődik a kutatás: ha nem én, akkor kicsoda? Viszont, ha engem nem tudnak elfogni, akkor Tatár marad a gyilkos... Tetszik érteni, hogy miért kell engem segíteniük?

Az öreg hallgatott. Később halkán megkérdezte.

- Mennyi pénzre gondol?

- Pénz is kell. . . Nem is kevés... De elsősorban búvóhely.

Nemes a vállát vonogatta.

- Hirtelen nem tudok... Tényleg nem tudok... Semmit sem tudok. . .

Tatár alig észrevehetően elmosolyodott.

- Tudja mit, öreg? Tanácskozza meg, akivel akarja. De itt maguknál nem hetelhetek, ez érthető. - Felállt, az ablakhoz lépett, s kinézett az utcára. - Mit tudom én, mikor jönnek megint a rendőrök! - Visszaült a helyére. - Most, amikor kergettek, átvetettem magam itt a szomszéd kőkerítésén, s felmáztam egy fára. Jóformán alattam szaladtak el, de nem lehet mindig ilyen szerencsém. Nekem válasz kell. Minél hamarabb. Egy óra, két óra... Éjfél, mondjuk, éjfél. . .

Az öreg lemászott a rekamiéről. A fejét vakargatta, és sóhajtozott.

- Hát. . . megpróbálhatom, de ehhez több idő kell. . .

- Mennyi?

- Lehet, hogy... Nem tudom.

- Én csak azt mondhatom, öreg, igyekezzen! Mert aztán tudok én másképpen is beszélni. . . És vigyázzanak, ha egy rendőrautó megáll a ház előtt, az első, aki meghal, maga lesz... Isten bizony!

Nemes Antal felhúzta a cipőjét. Az ajtónál járt, amikor Tatár utána szólott.

- Arra gondoltam, ha lenne esetleg valahol egy nyaralójuk vagy ilyesmi. . . Az is jó lenne pár napig...

Világos?

Az öreg nem szólt. Kilépett az ajtón. Tatár hallotta, hogy szinte ugrálva szalad le a lépcsőn.

- Kitöri a nyakát az igyekezettől - nevetett, s nagyot nyújtózott. Pillantása a rekamiéra esett, felállt, megigazította a díszpárnát s lefeküdt. A sáros cipőjére nézett, aztán mormogva felült.

- Bocsánat, bocsánat. . .

Lehúzta a cipőjét, szépen egymás mellé állította, s visszadőlt a párnára. Arra gondolt, milyen jó lenne, ha elaludhatna. Nem, azt nem szabad... Erőt vett magán, újra felkelt, s visszaült a fotelba. Belenyúlt a dobozba, s egy kekszet emelt a szájához. Beleharapott, rágcsálni kezdte. Közben szinte centiről centire végignézte a szobát. A függőnyt, a képet a falon, a szekrényt, a sublótót, a kis íróasztalt. Láta, hogy az egyik fiókja nyitva van. Felállt, az ajtóhoz ment, s kifülelt. Aztán az íróasztalhoz lépett. Még jobban kihúzta a fiókot.

S ebben a pillanatban az egész házban elaludt a villany.

16

Bana Dénes ezredes figyelmesen hallgatta Beleznay őrnagy beszámolóját. Ezért is szisszent fel, amikor villogni kezdett a telefonkészüléke.

- A fene! Mondtam, hogy ne kapcsoljanak be senkit! -Felvette a kagylót, s mérgesen beleszólt. - Tessék!

Az anyósa volt. A felindultságtól remegett a hangja.

- Csak igennel vagy nemmel válaszolj, Dénes! Igaz az, hogy te tudtad, hol él az én kutyusom, a Buksi ?

Bana befogta a telefonkagyló mikrofonját, s úgy súgta Beleznaynak.

- Az anyósom. . . - Olyan grimaszt vágott, hogy még a komoly őrnagy is elmosolyodott. - Mit kérdezett, mama?

- Te nem figyelsz rám, fiam?! Azt kérdeztem, hogy tudtad-e, hol bújt meg Buksi?

- Buksi? Persze, persze...

Az ezredes messze tartotta a kagylót a fülétől, szinte harsogott az egész szoba.

- Be is ismered?! Tudod mi vagy te? Hóhér! Igenis, hóhér! Én elsirattam Buksit, te pedig... Igenis, hóhér vagy! Ne gyere haza, mert. . . Mert nem tudom, mit csinálok veled?!

Kis szünet következett, aztán egy lágyabb női hang folytatta.

- Déneském, ez tényleg nem volt szép tőled...

- A feleségem... - tájékoztatta az ezredes Beleznayt.

- Nem kellett volna eltitkolnod. Most a mama nagyon megsértődött. Tessék hagyni, mama... Ilyet én nem mondok! - az utolsó két mondat már az öregasszonynak szólt. Az ezredes kurtán-furcsán fejezte be a beszélgetést.

- Nem érek rá. Legyetek szívesek békén hagyni! Vége! -S még egyszer hozzátette, mintha parancsot adott volna valamelyik beosztottjának. - Vége!

Visszatette a helyére a kagylót, pár pillanatig maga elé meredt, aztán megkérdezte.

- Hol is tartottunk?

Beleznay válaszolni akart a kérdésre, de újra villogni kezdett az asztalon a készülék.

- Ne kapcsolja! - szinte kiáltotta az ezredes. A titkárnő ijedten közölte.

- Pintér alezredes elvtárs jelentkezik...

- Az más! Bejöhet!

Az alezredes egy ujjnyi vastag dossziét nyújtott parancsnoka felé.

- Ezredes elvtárs, a Grotte-akta, parancsolj. . .

- Köszönöm, Béla, ülj le... Erről majd később... Beleznay elvtárs Hód információit közli. Ezért is kértem, hogy gyere.

Pintér alezredes leült, a dossziét az íróasztalon hagyta.

- Kérek engedélyt. . . - mondta, de Bana nem engedte, hogy folytassa.

- Gyújts rá... Van valami jó cigarettád? Az alezredes Royalsot kínált.

- Kent nincs? - ugratta az ezredes. Kivett egy cigarettát és rágyújtottak. - Tessék, őrnagy elvtárs.

- Ezredes elvtárs, jelentem... - kezdte Beleznay.

- Ha lehet, a formáságokat mellőzzük - szólt közbe az ezredes. - Tehát?

- A Bella Penzióról. . . Azt jelenti Hód, hogy nincs vendég. Hónapok óta nem is volt. Akik ott élnek, valamilyen módon Nemesékhez tartoznak. Néha jön egy-egy látogató, de nem alszik ott. Az öreg Nemes tiszte volt, hogy esetenként bekapcsolgassa a szobákban a villanyt, egy-két helyen a televíziót, aztán eloltsa, azt a látszatot keltve, mintha mindenütt vendégek laknának. Nemesnéről az az információja, hogy amilyen csúnya volt, olyan szexőrült. Hajlandó volt pénzt is fizetni a férfiaknak. Az öreg férje mindezt túrta. De Hód szerint valami titok lappang Nemes, a megölt felesége és egy egyébként ártalmatlannak tűnő fiatalabb férfi, ahogyan ő jellemezte, "keresztes örült" kapcsolata mögött. Ezt még nem sikerült megfejtenie. Az bizonyosnak látszik, hogy nem akármilyen együttes ez a Bella Penzió...

- A gyilkosság? - kérdezte az ezredes.

- Semmi bizonyos. Csak találgatás.

- És az mi?

Beleznay kicsit várt a válasszal. Rendszerezte magában azt, amit el akart mondani.

- Három feltevés. Kettő gyenge, egy erősnek lászik.

- Ki vele! - biztatta az ezredes.

- A két gyenge a következő. Az első, hogy a férj a gyilkos.

- Indok?

- Az állandó megaláztatás, parancsolgatás, semmibehevés. Ha nagyon keresgélünk, találunk mást is, például a pénzt. Most vizsgáljuk Nemes múltját, jelenét, ahogyan szokás.

- A másik?

- Az a bizonyos örült. A mozaik még nem állt össze. Tulajdonképpen csak neve van, de szinte biztos, hogy ez is hamis. Csempe János. A nyomozásvezető megkérdezte, kicsoda ő. Csempe csak makogott, s állandóan egy nótát énekel, de ennek a szövege is furcsa.

- Mi az? - kérdezte Bana, s újabb cigarettáért nyúlt.

- Valami ilyesmi: az idvözültek, az idvözültek járják körbe a hegyet. . .

- Idézze még egyszer - kérte az ezredes.

- Az idvözültek, az idvözültek járják körbe a hegyet. . .

Az ezredes leírta egy cédulára a szöveget, s becsúsztatta az íróasztal fiókjába.

- Mégis, ki ez az ember?

- Ezredes elvtárs, erre egyelőre csak ellenőrizetlen anyagunk van. Az információ Nemestől származik. Ő azt mondja, a feleségének a fia, az előző házasságából. És hogy így, fogyatékosan született.

Bana bólintott.

- És az ő indoka mi lenne?- kérdezte. Beleznay széttárta a karját.

- Nem tudom. . . Ha szellemi fogyatékos vagy őrült, akkor ezt aligha tudjuk kikutatni.

Pintér alezredes szólt közbe.

- Elnézést, de ez nem egészen helytálló... Mert, ha úgy teszem fel a kérdést: eddig nem ölte meg az anyját, most viszont megtette, akkor kell egy kiváltó oknak lennie...

Az ezredes elmosolyodott.

- Mind a két embert vizsgálják meg, s részletes leírást kérek. Onnan kezdve, hogy a kedves papájuknak kéjes gondolata támadt az ivarmezőn...

- Értettem, ezredes elvtárs.

- Helyes. Kérem az egyetlen erős feltevést.

- Valóban, ez is csak feltevés. De ezt már több tényező támogatja. Az asszonyt nem személyes okból ölték meg. Azt már tudjuk, hogy a penzió valami gázságot álcáz. Találkahely, de nem lányok járnak oda, hogy pénzt keressenek, hanem külföldi ügynökök. Ez tisztázott, hisz a görög-török isztambulink is odatartott, kábítószerrel a gyomrában. Ugyanakkor Bécsből is megjelentek ott emberkék. Most már többszámaban beszélhetünk, hisz nem csak Emeric Fasching járt ott, hanem annak az autónak a gazdája is, aki Grotte-ékkal egyidejűleg érkezett a Mazdáján. A helyszíni szemle alatt ugyanis megfigyelő kocsink lefényképezte az autót.

- Mi a neve annak az úrnak?

- Wilhelm Kalk, ezredes elvtárs.

- Folytassa.

- Jelentem, a Mazda másik utasa, a szőke nő is járt a villában. A gyilkosság után. Csak késő este távozott. A látogatás teljes szövege hangszalagon van.

- És?

Beleznay őrnagy megint széttárta a karját.

- Semmi. . . A beszélgetés Nemesnérről folyt, mind a ketten dicsérték. A lány később azt követelte, hogy ne igyon az öreg, meg is fenyegette emiatt.

- Mivel?

- A szöveg vicces volt, de a hang komoly. Azt mondta, ha még egyszer szeszben találja, levágja a fülét. . . Az öreg bizonygatta, hogy csak a bánat miatt ivott. A lány erre hosszan nevetett.

- Ennyi?

- Igen, ennyi a lényeg.

- Meg akarom hallgatni, küldje majd be hozzám.

- Igenis, ezredes elvtárs.

- Csak egyszer volt ott a nő?

- Nem. Kétszer. A második beszélgetést nem tudtuk rögzíteni, valami elromlott a készülékben, s távolról hiába próbáltuk megjavítani.

Bana nagyot sóhajtott. Összenéztek Pintér alezreddessel.

- Megengedhetetlen az ilyen dolog. Béla, kérlek, nézz ennek utána. Szeretném tudni, ki vizsgálta meg a készüléket.

- Az első nap jól működött - mondta Pintér Béla. - De ennek valóban nem szabad előfordulnia. Megnézem, aztán jelentek.

Az ezredes felállt, a könyvesszekrényhez sétált, kezébe vett egy folyóiratot, belelapozott, aztán visszatette a helyére.

- Ami megtörtént, megtörtént - mondta. - Folytassa, őrnagy elvtárs. Tudjuk már, ki a lány?

- Igen. Most harmadszor van Magyarországon, tavaly novemberben jött először. Akkor és most februárban nem figyeltünk fel rá. Foglalkozása nincs, az apjánál él Grazban. A neve Karla Rabe.

- Karla?

- Igen. Karola magyarul. De a Rabe nem találó, mert a nő szőke, a holló meg fekete...

- Lehet - mondta Bana -, hogy a hollóság nem a külsejére vonatkozik, hanem a lelkére...

- Ha szabad megjegyezmem - mondta Belezny -, a magnóra rögzített beszélgetésből nem ez tűnik ki. Mintha az üdvhadsereg katonája lenne, úgy beszélt Nemessel.

Pintér alezredes szólt közbe.

- Ez fontos! Vegyük ezt számításba! Nemes és a lány közötti kapcsolat sok mindenre utalhat.

- Konkrétan?

- Tudjuk - mondta határozottan az alezredes -, hogy együtt érkeztek Grottéval, ő is meg a fiúja is. Tehát nem vitás, hogy a lány egy bizonyos oldalra tartozik. Ha ő ilyen hangot üt meg Nemessel, vagyis tapintatos, nagyon is tapintatos, akkor Nemes csak érintőlegesen tartozik hozzájuk. És ezt adott esetben nagyon is ki lehet használni! Vagyis lehetséges Nemest ebből a társaságból gyenge lácszemnek tekinteni. Erre egyébként Hód jelentésében is felfigyelhettünk. Őrnagy elvtárs, vizsgálta meg alaposan, hogy mit mondott ez a Karla Nemesről. Minden mondatot külön. Egyetértesz, ezredes elvtárs?

- Igen - bólintott Bana. - Egyáltalán, a pestiek és a külföldiek viszonyának feltárása nagyon érdekes lenne. Milyen nyelven beszélt a lány Nemessel?

- Jelentem, magyarul. Tehát a holló valamikor innen repült ki. . . Keressük, hogy mi az igazi neve.

- Helyes.

- Felderítettünk más kapcsolatokat is - folytatta az őrnagy. - És természetesen azonnal intézkedtem is.

- Halljuk.

- Ez a Karola tegnap két táviratot adott fel. Az egyiket Grazba az anyukájának, a másikat Isztambulba az anyukájának...

Pintér székében előredülve kérdezte.

- Hogy van ez? Az ezredes is kérte.

- Mondja még egyszer.

- Két távirat, mind a kettő a mamának, csak éppen két városba. S ezek közül az egyik Isztambul. . .

- Pedig anya csak egy van... Hogy ezt az ócska mondást elsüssem - mentegetőzött mosolyogva Bana. - A távirat szövege, címe?

- A szöveg ennyi: "Feri megbetegedett, a mama ne utazzon, levél megy." Az egyik táviratot a Petőfi utcai postán adta fel a lány, a másikat a Nyugatinál. A táviratokat nem továbbították, már beszélünk az Interpollal, s természetesen az ügyészséggel is... Az Interpol délutánra ígerte a választ, az esetleges közös akcióra engedélyt kérek, ha ezredes elvtárs is úgy látja jónak.

- A lány hol van most? - kérdezte Bana.

- Jelentem, a Széchenyi-hegyen üldögél a szálloda teraszán. Legalábbis, amikor bejöttem, ez volt az utolsó információ.

- A repülőterre küldjétek csoportot, Béla. Ha a lány távirata nem érkezik meg időben, akkor valaki elindul Isztambulból... Szeretném tudni, ki az? S még egy: jó lenne, ha a török és az osztrák szervek nem vágnának elibékn... Mert ez a két cím, gondolom, szintén csak tranzit. . . - Bana kis szünet után folytatta. - Nyilván a fiatal úr is ügyködik valamiben. Róla mi hír?

- Kíséri Grottét. Mindenhol ott van, ahol a főnöke, de sehol sem jelennek meg együtt. Úgy tűnik, még Fasching előtt is konspirálnak.

- Jó - intett Bana -, akkor őt majd Grotténál tárgyaljuk bővebben... Egyelőre maradjunk a villában, a gyilkosságnál. Ha már átvettük a főkapitányságtól az ügyet, akkor ne valljunk szégyent. . .

- Ezredes elvtárs, mindent megteszünk - mondta Beleznay.

- Helyes. . . De azért ne felejtsek, nekünk az egész villaügy a feladatunk. Kábítószer és még ki tudja, mi . . . Persze, ahol kábítószer van, ott gyilkosságok is előfordulnak.

- Értettem, ezredes elvtárs.

Pintér Béla felemelt kezével jelezte, hogy szólni akar.

- Mondjad, Béla.

- Úgy gondolom, hogy a gyilkosság ebben az ajtóban egy kulcs. Persze az ajtón több zár van... Ezt azért hangsúlyozom, nehogy esetleg Beleznay elvtárs úgy értelmezze, hogy. . .

Az őrnagy a fejét rázta.

- Nem... Megértettem, alezredes elvtárs.

- És kérdésem is van - folytatta Pintér Béla. - Nagyon fontos, s ezt hangoztatja Hód is - tette hozzá -, ki zárta be a pince ajtaját?

- A nyomozati adat szerint Nemes. A vallomásaiban elmondta, hogy vissza akart menni a pincébe, de látta a feleségét a földön, vérben, mozdulatlan, s Tatárt, hogy az asszony zsebében kutat. Visszalépett, bezárta az ajtót, s azonnal felhívta a rendőrséget. Később hallotta, hogy Tatár dörömböl, de, persze, nem nyitott ajtót.

Pintér csak ennyit mondott.

- Szép mese.

- Az - bólintott "Beleznay. - Tele van ellentmondással, megmagyarázhatatlan dolgokkal. Erre felfigyeltek a főkapitányságon is, újra ki akarták hallgatni Nemest, de részeg volt. Majd elbeszélgetünk vele. . . A helyszínt megfelelően biztosították, sajnos, ujjlenyomatokat nem találtak sem az ajtó kilincsén, sem a késen. S még hadd tegyem hozzá: aki szúrt, nagyon értette a dolgát. Pontosán tudta, hová bökje a kést. . . Utasításunkra a laboratórium most újra megvizsgál mindent, de nem a helyszínen, csak az áldozat ruháját, bőrért, hátha találnak valamit. A helyszínt egyelőre nyugodni hagyjuk.

- Helyes - mondta az ezredes. - Gyűjtsen rá, Beleznay elvtárs - elmosolyodott, s legyintett. - Meg akartam jutalmazni valamivel. . . A fene érti, hogy valaki nem dohányzik. . .

Pintér nyújtotta a Royals-dobozt a parancsnoknak.

- Az enyém jobb. . . Én meg azt nem értem - tette hozzá -, hogy lehet ilyen büdös bagót szívni. . .

- Én emlékszem rá, Béla, hogy valamikor te is Munkást vásároltál. . . Egyszerre tíz dobozzal is . . .

Az alezredes sóhajtott.

- Fiatalok voltunk... S egyébként lehet, hogy akkor is szívesén szívtunk volna valami jobb cigarettát, de nem volt rá pénzünk. . . Régen volt, a fene egye meg, nagyon régen, jobb nem is emlékezni rá. . .

Az ezredes is bólogatott.

- Igazad van, hagyjuk ezt. . . Legalább mi ne elmélkedjünk arról, hogy megöregedtünk. . .

Beleznay már megszokta, hogy két főnöke évődik egymással. Tisztelte őket. Tudta, hogy nagyon sok nehéz ügyel megbirkóztak már. Öregek? Dehogy! Bana Dénes például a legjobb céllövő, lögyakorlatokón mögéje csoportosulnak, s úgy nézik, hogyan lehet tízből tíz tízest löni. . . Pintér pedig egy legutóbbi akciónál tanítani való karatemozdulattal terítette le az előtte hirtelen felbukkanó diverzánst, pedig az legalább húsz évvel volt fiatalabb nála... De leginkább a lényeglátásukat irigyelte. A sok tapasztalat. . .

- Beszéljünk Grotte úrról - mondta az ezredes. - Mit csinál kedves ismerősünk?

Pintér Béla kinyitotta a dossziét, s belelapozott.

- Itt van egy régebbi hír - mutatott fel egy papírlapot. -Az áll benne, hogy Paul Buchtot a bíróság felmentette, nem követett el háborús bűnt. . . Ezt tudtuk. . . Foglalkozzunk ezzel?

Bana a vállát vonogatta.

- Ne... Tőlünk kikérték, ők meg felmentették. . . Nem Bucht, vagyis Grotte volt az egyedüli. . . De magyaráztatnak jó. Tudod mire?

- Sejtem - mondta Pintér. - Arra, hogy itt nagyképűsködhet, az előélete miatt nem tudjuk lefogni.

- Így igaz

- Van itt valami az Intetpoltól. . . ők azt jelzik, hogy az a részvénytársaság, amelynek Grotte az alelnöke, s gyógyszerek forgalmazásával foglalkozik, alapos gyanúba került kábítószercsempészs miatt. De ennek már négy éve! Úgy látszik, tisztázták magukat valahogyan.

- Vagy valamiért - jegyezte meg Bana, s a hüvelykujját és mutatóujját összedörzsölte, ami minden "nyelven" pénzt jelent.

- Lehet, de az Interpol nem felejt. Szerencsére. Bár ez az információ nekünk most nem sokat segít. Nálunk összeállt már a kép... S azt hiszem, Beleznay elvtárs beszámolhat egy olyan esetről, ami ezt megerősíti.

Beleznay bólintott.

- Akkor az őrnagy elvtársé a szó - mondta Bana.

- Köszönöm. Az történt ugyanis, hogy tegnap este egy fiatalember jelent meg a penzió épülete előtt. Elsétált a kerti oldalra, majd vissza, egészen az utcasarokig. Kis idő múltán visszafordult, s becsengetett a penzióba. Nem láttuk, ki nyit neki ajtót, de beengedték. Talán egy fél percig sem tartózkodott a házban, utána gyors léptekkel ment az autóbusz-megálló felé. Követtük egészen a lakásig. A Rózsadombon lakik, szép villában. A kapuban Szentesi elvtárs megszólította, majdnem összeesett, amikor megtudta, hogy a rendőrség. Arra a kérdésre, hogy mit keresett a penzióban, azt nyögte ki, hogy "cigaretta".

- Ahá - szólt közbe Bana.

- Kérdezte Szentesi elvtárs, hogy talán trafik a penzió?

- Nem, nem az volt a válasz.

- Hát akkor?

- A fiú a következőket mesélte el. Az apja külkereskedő, néhány külföldi ismerőse töltött pár napot a Balaton melletti nyaralójukban. Ők kínálták meg egy Panama Gras nevű cigarettaival. A fiú akkor már sok sört ivott, a cigaretta különös hatással volt rá. Először olyan szaggal lett tele az orra, mintha spárgát égettek volna, később nagy nyugalom szállta meg. Éjszaka viszont nyugtalanul aludt, reggel újra szívott egy cigaretta, utána kihányta, amit evett. De vágyakozott az előző napi nyugalom után, szívott megint egy Panama Grast, s akkor már, ahogyan ő mondta, boldogabbnak érezte magát. . . De elfogyott a cigaretta, a külföldiek elmentek. Ő megtudakolta apjától az egyiknek a címét, titokban írt neki, kérte, hogy küldjön pár dobozzal. A cigaretta nem jött, ellenben egyik délnben az egyetem aulájában megszólította egy sánta férfi, s

felajánlotta, hogy megfelelő összegért szerez Panama Grast. Nagy összeget mondott, neki nem volt annyi, meglopta az anyját, egy arany karkötőt adott a cigarettáért. De ez is elfogyott, várta, hogy újra megjelenik a férfi, s nem tévedett. A bicegős két dobozzal hozott, az egyiket ingyen, illetve jutalékként, hogy valakinek adja el a másikat. Egy lány meg is vette... Már beszélünk vele... Az újabb szállítmány cigaretták is elfogytak. A férfi csak sokára jelentkezett, a címét, telefonját nem adta meg, ezért a mi fiunk, Hejő István, titokban követte, s felderítette, hogy a pasasa a Bella Penzióban lakik. . . A történet egyelőre ennyi.

- Hol a fiú? - kérdezte Bana.

- Jelentem, őrizetben... A szülei villáját ügyészi engedéllyel átkutattuk, találtunk néhány érdekes dolgot, elsősorban dollárt. Nem is keveset. Kábítószeret nem.

- Egy doboz Panama Gras Hamburgban körülbelül ötven márka - jegyezte meg Pintér alezredes.

Bana a szeme előtt megforgatta az ujjában tartott Royalst.

- Csak nem onnan szerzed te is ezeket? Jól ismered az árakat.

Nevettek.

- A Panama Gras a hamburgi kikötőben könnyen vásárolható... Már megkaptuk az információt. . . Azt mondják rá, könnyű drog. . . A fiú legalább hússzoros árat fizetett érte. . . A lánytól is ékszeret kértek, vagy tizenötezer forintot.

- És mivel fizetett?

- Egy briliánsgyűrűvel. . . Otthon azt mondta, elveszítette...

- Szép história... - Jegyezte meg fejcsoválva Bana. - És ki ez a sánta úr?

Erre Beleznay válaszolt.

- Irodalmi neve van, Csató Kálmán. Persze, ha ez az igazi. Valóban a Bellában lakik, Nemesné állítólagos rokona... Unokatestvér. Ötvenhatban disszidált, de visszatért. Úgy láttam helyesnek, ha őt még nem kérdezzük ki. Nem akartam bolygatni a villát. . . A gyilkosság ürügyén kérdezték meg a nevét, látták az igazolványát is a főkapitányság nyomozói. A fényképe rendelkezésünkre áll, már továbbítottuk a szokott utakra. . .

- Helyes... Szoros figyelmet kérek a villa minden lakójára... A fiúval meg a lánnyal bánjanak rendesen... Kis hülyék... A papának pedig fel kell tenni még néhány kérdést.

- Értettem, ezredes elvtárs - mondta katonásan Beleznay.

- Béla, tudunk már valamit a Grotténál levő képekről? -kérdezte Bana Dénes.

- Igen - válaszolt az alezredes. - A sajtó segített.

- A sajtó?

- Igen, akár hiszed, akár nem. Ilyesmi is akad egyszer az ember életében.

Bana felemelte a kezét.

- Tisztelet a sajtónak! - mondta mosolyogva. - Csak nem írtak valamit Grottéről?

- Nem... A tegnapi lapok közöltek egy listát. . .

- Valóban! - csapott a homlokára az ezredes. - Dicsérd meg, Béla, aki erre felfigyelt, megérdemli!

Az alezredes Beleznay őrnagyra mutatott.

- Itt áll, megteheted magad is... Az ezredes elismerően bólintott.

- Ha dohányozna, megkínálnám...

- Úgy tekintem, hogy megkínált, ezredes elvtárs, s nagyon köszönöm!

- De komolyra fordítva a szót, tehát a képek örökösöket keresnek. Igaz?

- Így van, ezredes elvtárs - mondta Beleznay. - Feltevésünk szerint, Grotte úr nagy nyereségre számít, talán milliókra is. Úgy tűnik, hogy az az öregasszony, akit Óbudán fel akart keresni, az egyik volt tulajdonos, akitől elvitték a képeket a háború végén, talán éppen Grotte parancsnoksága alatt. . . Nyilván valamivel be akarja fűzni az öregasszonyt, valami kis pénzt ad neki, megszerzi a képek tulajdonjogát, s a banktól szépen elviszi a festményeket. . .

- Azonosították a diákat? - kérdezte Bana.

- Igen. Egytől egyig. Mind szerepel a listán.

- Ki az öreg nő?

- Zongoratanárnő volt. Már régen nyugdíjas. Háza volt a Zápor utcában... És... - Érezni lehetett az őrnagy hangján, hogy valami bizonytalan, valami nem tetszik neki.

- És?

- Nem megy a fejembe, hogyan tarthatott ilyen nagy értékű festményeket ez a tanárnő a régi házában? Ez nem villa volt, két szoba, konyha, spájz. A budi az udvaron. Megszereztem a ház fényképét, földszintes, kívülről is látszik, hogy salétromos, egészségtelen... Nem tudom elhinni, hogy ott lógtak a falon... Itt valami hézag van.

- Úgy gondolja, hogy nem az öreg hölgyé a tulajdonjog?

Beleznay tanácstalanul tárta szét a karját.

- Nem tudom, ezredes elvtárs. De nem mernék megesküdni, hogy az övé... Akkor viszont az a kérdés, mit akar ettől a nőtől Grotte. És Fasching, mert ő is ott volt. Sőt Fasching kérdezősködött először róla a Síposban. Név szerint kereste. Magyarul. . .

- Tehát Emericünk is magyar?

- Úgy tűnik...

Az ezredes az órájára nézett. Aztán rezignáltán mondta.

- Mindent lehet vásárolni, csak időt nem... S szalad ez a kis rohadék itt. Ráadásul még a tizedmásodperceket is mutatja... Na, jó... Beleznay elvtárs, küldjön ki ehhez a tanárnőhöz valakit. Mondjuk szociális gondozónőként Piroskát. A hadnagy elvtársnő csinált már ilyent máskor is... Ne késlekedjen. . . Szeretném, ha rögzítené Grotte szövegét. -Később hozzátette. - Álmomban sem merek arra gondolni, hogy ez az öregasszony már hosszabb idő óta... Igaz, akkor Fasching nem kérdezné a lakását. . . Emeric barátunkról is gyűjtünk információt. Sofőr, inas vagy kicsoda?

- Nem lehet inas - mondta Pintér alezredes -, mert nem egy szállodában laknak. Sofőr sem. De holnap már tudni fogjuk, hogy kicsoda. Ma délutántól működik a kocsijában a kis jószágunk.

- Nem mered azt mondani, hogy poloska - nevetett Bana.

- Csúnya név...

- Hód mikor jelentkezik?

Amikor a villany elaludt, Tatár visszalökte a fiókot a helyére, s gyors mozdulattal ledobta magát az egyik fotelba.

- Ez meg mi?

Várta az ajtónyitást, úgy gondolta, figyelték, most belép valaki, s kérdőre vonja. De nem jött senki. Lassan a sötétséghez szokott a szeme, látta a bútorok körvonalait, az ablak világosabb foltját. Hallotta, hogy esik az eső. Pár percig ült mozdulatlanul, aztán az ablakhoz lépett. Félrehúzta a függönyt, kilesett az utcára. Ott is sötét volt, nem égtek a lámpák.

- Valami rövidzárlatot okozott. . . Visszaóvakodott az íróasztalhoz. Lassan kihúzta a fiókot.

Arra számított, hogy felgyullad a villany. De semmi. A fiókhöz nem volt köze a sötétségnek. Megnyugodva feküdt vissza a rekamiéra. Akarata ellenére talán szundított is. Arra azonban feleszmélt, hogy nyílt az ajtó.

- Feri... Én vagyok... Sötét van mindenhol. . . Kieghetett egy biztosíték.

Az öreg Nemes jött be a szobába, a kezét maga elé tartotta, ahogyan a vakok szokták.

- Na, mi van?

Nemes megállt a rekamié előtt.

- Itt fekszik? Isten bizony, nem vettem észre... Tatár felkönyökölt.

- Meséljen, Tóni bátyám, mit intézett?

- Hát... - leült a fotelba, mindkét kezét a karfára tette.

Tatár alig akart hinni a szemének. Az egyikben revolvvert fogott. Nagy, katonai pisztolyt.

Tatár úgy tett, mintha nem vette volna észre. Újra megkérdezte.

- Mit intézett?

- Mivel itt nem maradhat - kezdte az öreg, elvisszük valahová...

- Kik?

- H á t . . . M i . . .

- Ez aztán semmit nem mond nekem. . . Azt hiszi, hogy csak úgy ukmukfukk elmegyek valakikkel, akik aztán az első rendőrnek. . .

Az öreg a pisztolyt nézegette. Forgatta a kezében, látszott, szeretné, ha a sötétség ellenére Tatár észrevenné. A fiatalember azonban nem szólt a revolverről.

- A barátaink viszik majd... Nem kell félnie, Feri. . . Higgyen nekem. . .

- És hová?

- Nem mondhatom meg, majd meglátja.

- Ha megláthatom, akkor miért nem mondhatja meg? Maguk teljesen hülyének néznek engem? Az én bőrömről van szó!

Újra nyílt az ajtó. Ketten is léptek a szobába.

- Pofa be! - sziszegte az egyik. - Szarban vagy, örülj, hogy segítünk, főlösleges pofázni!

Tatár nem ijedt meg.

- Ezek meg kicsodák?

Az öreg csendesen válaszolt.

- Hát. . . Rokonaink. . . Ők kísérik majd magát. Higgyen nekem Feri, itt senki sem akarja bántani.

- De mindhármuk kezében fegyver van...

Az egyik férfi előrejött az ajtóból az asztalhoz. Kicsit bicegett.

- A fegyver nem ellened van, te tökfilkó!

Ebben a pillanatban világosság terült a szobára. Mindnyájan hunyorogtak. Tatár érezte, ha menekülni akar, ez az egyetlen pillanat. Megfeszítette izmait, hogy leugrik a rekamiéről, de nem tette. Lassan elmúlt a káprázat. A sánta férfi az ablakhoz ment, s elhúzta a sötétítőfüggönyt. Amikor megfordult, megkérdezte.

- Zabálsz valamit?

Választ sem várt, intett az ajtó előtt örökdőnek.

- Hozd fel a kaját. . . Meg sört.

Eltette a revolvért, az öreg is követte a példáját. Tatár hirtelen valóban nagy éhséget érzett. Mondta is.

- Csak kekszet ettem reggel óta.

- Most majd ehetsz... Aztán indulunk. . . Egyébként engem Kálmánnak hívnak. . . - mutatkozott be a sánta.

Mint a nők, gondolta magában Tatár, csak a keresztnévét mondja.

- Én meg Feri vagyok. . .

- Tudom... Néha láttalak itt dolgozni. . . Én valamivel idősebb vagyok, nyugodtan tegezz vissza...

Ebben a helyzetben komikusnak hatott ez a felszólítás.

- Jó, köszönöm - bólogatott mosolyogva Tatár. - Ezek szerint vacsora után elmegyünk?

- Igen, vidékre, egy szép villába. Ott dekkolhatsz addig, amíg... A többit majd meglátjuk. Attól függ, hogyan viselkedsz. Mi szeretjük a rendes embereket, igaz, Tónika?

Nemes heherészett.

- Feri rendes... Én garantálom...

- Megölte Klárit - gúnyos volt a sánta Kálmán hangja. Tatár azonnal tiltakozott.

- Én nem öltem meg senkit! A nagysasszonyt pedig végképp nem... Ezt ti tudjátok legjobban.

- Kuss! - szisszent Kálmán. Hatalmas feje volt, sűrű fekete haja, mélyen barázdált arca. Valami furcsa illatú parfümöt használt, rendszerint elhúzódtak mellőle az emberek.

- Neked is kuss - mondta szelíden Tatár.

A sánta férfi egy pillanatra csodálkozva nézett Tatárra, aztán elnevette magát.

- Te aztán nem szarsz be... Egyébként gratulálok a szökéshez. Mondta Tóni, hogy egy fán csücsültél, ezek meg rohángáltak alattad... Jó, hogy nem pisáltál a nyakukba. . .

- Esett az eső, észre sem vették volna...

- Persze... A franc ebbe az esőbe... Nekem, öregem, fáj a lábam, ha ilyen idő van...

- Mi történt?

- Majd... Egyszer. . . Ez a Sanyi vagy megzabálja a kaját lent, vagy nem talál vissza - ezt Nemeshez

fordulva mondta Kálmán, ezzel is jelezve, hogy vége a csevegésnek.

Az öreg felállt, s lecsoszogott a földszintre. Pár perc telt el, újra megjelent az ajtóban.

- Kálmán! - Intett a sánta férfinak. - Gyere, légy szíves. . .

- Mi van?

Nemes értelmetlenül módon integetett a kezével, a sánta férfi meredten nézte.

- Beszélj már, ebből nem értek semmit!

- Sanyi. . . Érted, Sanyi. . .

- Nem értem - felállt, s az ajtóhoz bicegett. - Mi van Sanyival?

Az öreg halkán mondta.

- Alszik. . . Ül a konyha kövén és alszik. . . Kálmán nagyot káromkodott.

- A hülye... Gyere be Tóni, majd én lemegyek. Az öreg leült a fotelba, komoran nézett maga elé.

- Valami baj van? - kérdezte Tatár, s arra gondolt, íme a menekülés útját immár másodszor jelzi neki a sors, és ő most is marad...

- Ne bízson az emberekben, Feri - mondta halkán Nemes. Aztán észrevette, hogy nem jót szólt. - Vagyis mindenkiben nem lehet megbízni. . . Bennem, meg ebben a Kálmánban, igen. . .

- Tudja, Tóni bátyám, én, hogy őszinte legyek, magukban sem nagyon bízom. . . Be akartak mártani, hagyták volna, hogy kivégezzenek. . .

- Nem... azt nem... - tiltakozott az öreg.

- Dehogynem! Ha nem szököm meg, mindnyájan ellenem vallanak. Ez tuti! Nem tudom, nem maga zárta-e rám az ajtót? Például, hogy csak ezt kérdezzem...

- Én? Ferikém...

- Jó, hagyjuk ezt. - Kis ideig hallgatott Tatár, aztán elgondolkozva mondta. - Nézze, Tóni bátyám, ha segítenek most, akkor jó, akkor felejtve minden... De ha át akarnak verni, az isten sem menti meg magukat!

- Mesebeszéd! Örüljön Ferikém, hogy lyuk van az alfelén.

- Na jó, én csak figyelmeztettem magukat. . .

- Ferikém, jobb ha belátja, itt most nem ezt a szerepet osztották magára. Inkább hallgasson. Ne mondjon ilyeneket Kálmánnak.

- Jó, akkor hallgatok... És várok...

S valóban vártak. Szótlanul. Tíz perc is eltelt, amíg a sánta férfi felbicegett. Kedvetlen volt ő is, ennivalót hozott ugyan, meg egy üveg sört, de szinte odalökte Tatárnak.

- Zabálj. . . De siess, mert elkésünk...

Azt, hogy honnan késnek el, nem mondta. De bele sem ült a fotelba, csak a karfájára telepedett. Aztán kibontotta a sörösüveget, kitöltötte az italt.

Tatár jóízűen falatozott. Sonkát kapott, vaját, kenyeret, szardíniát. Egy kicsit sós volt ugyan minden, de azért megette. Aztán az aranyosan csillogó sörre nézett, felvette a poharat, s nagyot kortyolt. Édeskésnek tűnt a sör, maga felé fordította az üveget, hogy megnézzze a címkéjét. Tuborg. Felhajtotta mindet. Megtörülte a száját, s hogy kérdezzen valamit, az öreghez fordult.

- Mikor lesz a temetés?

Nemes tanácstalanul nézett rá, aztán a sánta férfira.

- Milyen temetés?

Tatár elnevette magát.

- Nem az enyém! Az már engem nem érdekel. . . A nagysasszonyé.

- Ja... Hát. . .

- Még nem tudni- szolt közbe érdes hangon Kálmán. - Majd ha végez a rendőrség. Csak nem akarsz elmenni rá?

Tatár ásított.

- De igen. Miért ne! Nem én öltem meg! Nekem munkát adott. . . Menjünk, mert mindjárt itt alszom el - mondta, s újra ásított. - A fogdában nem tudtam aludni. A sánta férfi felállt.

- Jó, gyerünk, de előbb Tóni leszalad, megnézi, tiszta-e a levegő. Mi szép lassan ballagjunk utána.

Tatár felvette a zakóját, vizes maradt az esőtől, érezte a hátán a hideget. Ez egy kicsit magához térítette.

- Mivel megyünk? - kérdezte.

- Itt áll már az autó a ház előtt.

- Ha nem lesz benne pokróc, megfagyok.. Elindultak. Amikor a lépcsőhöz értek, az öreg már az ajtóból integetett.

- Gyertek nyugodtan, minden rendben.

A tálaló, amit gyorskonyhának is használtak, nyitva volt. A fiatalabb férfi még mindig a kövön feküdt. Aludt. Vagy megölték. Tatárnak egy pillanatra úgy rémlett, hogy a tágra nyílt szeme messzire mered a semmibe.

18

Varga Zsolt telefonja hosszan csengett. A karmester éppen fürdött. Mire a készülékhez ért, elhallgatott. Várt pár pillanatig, aztán indult vissza a fürdőszobába. Amikor a kezébe vette a villanyborotváját, újra felharsant a csengő.

- Ne viccelj velem!

Felvette a kagylót. Az unokatestvére hívta. Nem mutatkozott be.

- Szervusz, jó reggelt - mondta. - Ide figyelj, teljesen váratlanul van egy jó áru... De sietni kell, mert más elhappolja!

A karmester hallgatott.

- Halló! Értetted, mit mondtam?

- Persze... Értettem... Egész érthetően mondta... Csak azt nem tudom, mit akar? Miféle árurol beszél? Én nem rendeltem senkitől semmit. . .

A vonal másik végéről csak ennyit mondtak.

- Dögölj meg!

Varga lassan helyére tette a kagylót, s lekuporodott a vastag perzsaszőnyegre. Nem tudta, mit csináljon, délelőtt próbája lenne, s csak este találkozhat az igazi megrendelővel. Az akcióhoz pedig kell egy vezető, az autó, legalább három ember és a felszerelés. A próbát esetleg lemondhatná azzal, hogy beteg. Megegett már ez máskor is... De a találkát nem hozhatja előbbre... Viszont Pető sem a levegőbe beszél. . . Ha már "dolgozik", akkor mindig megfontolt, s amit mond, arra érdemes odafigyelni. S ha azt kérte, hogy siessenek, akkor már most indulni kellene...

Vargának szép lakása volt, jól is keresett, s bár a menő karmesterek közé számították, nem volt elégedett. Úgy gondolta, valahol a nyugati féltekén nagyobb karriert csinálhatna, esetleg világhírt is szerezhetne... De mindenhez pénz kell. Egyszer Svájcban, pontosabban Bernben vezényelt egy ifjúsági fesztiválon. A zenekar nem volt a legjobb, udvariasan megtapsolták ugyan, de érezte, hogy nem sikerült a szereplése. A játszódozó mackókat nézegette a fő utca végén, gödörszerű karámjukban, amikor mellé állt egy ősz szakállú férfi, s magyarul megszólította.

- Láttam, hogy vezényelt. Gratulálok, jól dirigált. Varga elhúzta a száját.

- Köszönöm. Lehet, hogy én jól dirigáltam, de a zenekar...

Az idős férfi nevetett.

- Na, természetesen, maga nem ilyen zenekar élére való. De hát mit csináljon, ha csak ilyen van? Ne keseredjen el, uram! Sok minden megeshet az emberrel, jó is meg rossz is, de a végén mindig kijön valami egyenleg...

Az ősz szakállú meghívta vacsorázni az egyik előkelő étterembe, ahol sokáig beszélgettek. A férfi elmondta, hogy neki valamikor koncertirodája volt Münchenben, de pár éve nyugdíjazta saját magát, s azóta járja Európát, utazik egyik hangversenyről a másikra. Pénze van, s nagyon szereti a zenét, ennyit igazán megengedhet magának... Családja nincs, kötelezettsége semmi, él mint hal a vízben... Figyeli a zenészeket, s akiket tehetségesnek talál, beajánlja valamelyik koncertirodának... Nem pénzért, barátságból... Elindított már néhány zenészt a világhír felé...

Másnap is találkoztak. Az öreg úr igyekezett Vargához atyai lenni. Ebédkor megemlítette, hogy beajánlaná egy zenét nagyon kedvelő, sok pénzű mecénáshoz... Bécsben él az illető... Átadta a címét. Varga, amikor hazafelé utazott, felkereste a zenebarátot, akit Paul Grotténak hívtak. Lelkesen fogadta Vargát, azonnal hazacipelte, s megmutatta a lemezgyűjteményét. Két hatalmas termet foglaltak el a polcok. S mellette volt egy zeneterem, a legmodernebbül felszerelve. Varga egyik ámulatból a másikba esett. Grotte megkérdezte, meddig maradhat kint, s azonnal beszállásolta saját magához. Estére lányokat hívott, mind zeneiskolások voltak, együtt hallgatták a zenét, aztán elvonultak Grottéval a hálószobába. Az egyik később visszajött, s azt mondta, Paul bácsi parancsa, hogy vele szeretkezzenek... Varga két nap múltán közölte, ha Paul Grotte segítené, kint maradna Bécsben... Grotte először azt mondta, jól van. Tízéves lejáratra adott neki pénzt, elismervényt is írtak róla. Aztán elkérte az útlevelét, később visszaadta, de megmondta, csinált róla egy másolatot, mert biztosan kellene majd a személyi adatai, s akkor nem lesz zavarban... Három nap múltán, amikor Varga kinttartózkodási engedélye lejárt volna, közölte a karmesterrel, hogy szépen menjen haza, éljen továbbra is úgy, mint eddig, nem feledkezik meg róla, a pénzét itt tegye bankba, Grotte minden negyedévben tesz hozzá egy bizonyos összeget, amikor újra kijön, meggyőződhet róla. S azt is elintézi, hogy az egyik koncertiroda féléven belül meghívja vezényelni... Varga hitte is, meg nem is... Hazajött, leszerződött az egyik színházhoz. De még le sem telt a fél év, amikor megkapta első meghívását. S nem is akárhová. Újra Bernbe. A repülőtéren az ősz szakállú, elegáns férfi fogadta, baráti öleléssel, hangos ovációval. A hangverseny jól sikerült. Egy próbát tartottak csak, többre nem volt szükség. Ment minden, mint a karikacsapás. Taps, taps, taps, ünneplés. Másnap a fényképe is megjelent az egyik lapban. Bécsben Grotte várta, gratulált, újabb zenehallgatás, újabb lányok, újabb pénz, de újra visszautazás Budapestre...

Talán a harmadik koncertútja után Grotte kissé komoran fogadta, elszállt minden kedveskedés, csillogó öröm, elmaradt a zeneszoba is.

- Kis szívességet kérnék, Varga úr...

S azóta Varga Zsolt több kérést is teljesített. Sőt. Annyira megismerte a helyzetet, hogy ő kezdeményezett. Megígérték neki, hogy csak három évet kell már kibírnia Magyarországon, aztán, ha minden stimmel, választhat három ország körül is...

A három év most telik le. Még két hónap.

Találkoznia kellene Grottéval, aki most jár először Budapesten. Az első randevú tökéletesen sikerült. A szivarban pontos útmutatást kapott, mit várnak tőle a megbízói. Most újra cselekedni kellene. De egyrészt nem tudja, hol találja meg Grottét, másrészt nem gondolta volna, hogy Pető ilyen hamar szállítja az "árut". Persze, a halálnak nem lehet parancsolni... Legfeljebb ezt az első esetet elmulasztják... De mikor lesz az újabb? És ez neki sok pénz... Dollárban...

Azt tudta, hogy Grotte a Hungáriában lakik, de érezte, nem mehet oda. Nem tanította senki konspirációra, ám úgy gondolta, ő nem keresheti fel Grottét, mert ha esetleg figyelik, akkor... Valamit azonban tennie kell. Esetleg, ha felhívna telefonon... Egy utcai fülkéből... S ha felvette Grotte, akkor sem szólna bele, viszont tudná, hogy a szállodában van, s ez már egy bizonyosság... Grotte nélkül nem tud megmozdulni. Ő ígért embereket is, kipróbált, ügyes fickókat. Honnan szedjen ő most társakat? És ki a megbízható? Kész lebukás.

- Ah, nulla! - legyintett, s visszament a fürdőszobába borotválkozni. De csak nem hagyta nyugodni a dolog. Valamikor azt mondta, nem szabad egy fillért sem a földön hagyni, mindenért le kell hajolni, ezért vállalt el énektanítástól kezdve gyerekkorrepetálásig mindent. Most már módosított: nem szabad egy dollárt sem hagyni, hogy elszálljon... Nem pedig húszszert. Ennyivel növekedne minden eset után bankszámlája Bécsben.

Úgy döntött, hogy mégis megpróbálja a telefonhívást. Ezen még nem lehet lebukni. S legalább megnyugtatja magát is, hogy nincs a szállodában Grotte. Mert azt remélte, nincsen ott...

Beszállt a Ladájába, s elkocsizott a Deák térre. Ott parkolt, s lesétált az Arany János utcai metróállomáshoz. Elutazott a Nyugati pályaudvarig, onnan hívta fel a szállodát. A nagy zajban a saját hangját is alig hallotta. Csengették Grotte szobáját.

- Halló...

Grotte hangja volt. Varga Zsolt csalódottan tette le a kagylót.

- Ott van... És most?

Visszament a Deák térre. Amikor elindította az autót, még nem tudta, hová megy, a Keleti pályaudvar felé fordult... Szerencséje volt, mert a szálloda előtt, a híd alól éppen kifordult egy kocsi. Beállhatott a helyére. Kétszer is elsétált a szálloda ajtaja előtt, úgy tett, mintha a 7-es autóbuszra várna. Aztán nagy elhatározással belépett az üvegajtón. Egy pillanat alatt felmérte a helyzetet, többen is ültek már a hallban, az egyik üres asztalhoz ment, s komótosan, megfontoltan leült az egyik fotelba. Elővette zsebkendőjét, s úgy csinált, mintha az orrát fújná. A recepcióból nem figyelt rá senki, a várakozók sem törődtek vele. Eltette a zsebkendőjét, felemelt egy újságot az asztalról, s belemélyedt. Várta Grottét. Hátha... Közben azt is eltervezte, ha lejön, itt, a szállodában nem szólítja meg. Úgy fog viselkedni, mint egy nyomozó. Követi Grottét, megpróbálja észrevétni magát. Így talán létrejöhet a rendkívüli találkozás...

Várakozás közben felfigyelt valamire. Egy mosolygós arcú, fehér inges férfi jött be a hallba. Körülnézett, aztán egyenesen, határozottan elindult feléje. De elhaladt az asztala mellett, a szomszédjához. Lehuppant a fotelba. Ő is újságot vett el az asztalról, s olvasni kezdett. A szomszédja azonban, egy szürke dzsekis férfi, kis idő múltán felállt, s köszönés nélkül elment.

Varga Zsoltban pillanatról pillanatra bizonyosabbá vált a gyanú: ezek rendőrök. S így váltották egymást. Lehet, hogy nem Grottét figyelik, de az is, hogy igen... Legjobb innen szépen elszelelni... Felállt, s lassan kifelé indult. A boy kinyitotta előtte az ajtót, ő mormogott valamit, inkább azt, hogy danke, mint azt, hogy köszönöm, zavarában még a zsebében is kaparászott, mintha pénzt keresne a fiúnak. Az ajtóból visszanézett. Grottét látta, a recepció pultjára támaszkodott. Kilépett az utcára, ott mindjárt eléje pattant egy másik egyenruhás fiú, s megkérdezte, szerezzen-e taxit? Nemet intett a kezével, elsétált az árkádok alatt két-három oszloponyt, aztán megállt. Úgy gondolta, ha Grotte az utcára jön, most kell kilépnie az ajtón. Megfordult, s behúzódott az egyik oszlop mögé. Nem kellett sokáig várnia, Grotte megjelent az ajtóban. Varga mély lélegzetet vett, s elindult az öreg férfi felé. Úgy ment el előtte, hogy nem is nézett rá. De pontosan érzekelte, hogy Grotte észrevette. Beült a kocsiába, lehúzta az ablakot, s onnan nézte, mit csinál a mecénása. A majomjárású öreg taxit kért, a boy éleseként fütttyentgetve hívta a kocsikat. Az egyik oda is állt. Grotte adott valami pénzt a fiúnak, s beszállt az autóba. De Varga Zsolt azt is látta, hogy már a fehér inges férfi is az ajtóban téblábol. S amikor Grottéval elindult a taxi, egy ütött-kopott Lada fékezett az árkádok előtt. A fehér inges beszállt, s az autó a piros lámpa előtt besorolt Grotte taxija mögé.

Varga megtörülte a homlokát. Kiverte a veríték.

- Ez nem vicc - mondogatta. - Ez nem vicc... .

A lakására ment, s szinte ösztönszerűen csomagolni kezdett. Az útiböröndjébe rakta a szokásos dolgait,

azokat, amelyeket máskor is magával Vitt külföldi koncertjeire. Az útlevét is elővette, persze kilépési engedély nem volt benne. Gyorsan határozott. Elmegy a koncertirodába, s azonnalra kér kilépést. Leült az írógépéhez, kitöltötte azt a meghívó levelet, amit azért kapott Grottééktól, ha valami gáz van, ne legyen zavarban. A meghívó szerint koncertet kell vezényelnie Salzburgban. Csak a dátumot kellett beleírnia. Két nappal későbbi időpontot gépelt bele. Azt fogja mondani a koncertigazgatóságon, hogy ma kapta a levelet, mert valahogyan elhanyagolt a postán... S ha ma nem is tud elutazni, de talán holnap délig elintézik az útlevét. Ez is jobb, mint semmi, mintha ülne a fenekén, s várná, hogy Grotte bemártja. . .

Hirtelen rossz érzése támadt: hátha őt is figyelik? Az ablakhoz ment, óvatosan kinézett, de semmi gyanúsat nem látott. Sem rendőrt, sem utat javító munkást, sem unatkozó ácsorgót, sem csókolózó szerelmespárt, semmit. . . Tehát úgy látszik, még szabad az útja. . . Az óvatosság helyes, de a pánik... Nyugalom, nyugalom, csitította magát. De azt eldöntötte: este nem találkozik Grottéval, még arra a negyedpillanatra sem, amíg a szivarba rejtett üzenetet átadja... A koncertigazgatóságon kedvesen fogadták.

- Ilyen gyorsan nem tudjuk elintézni - mondogatta az előadó.

Erősködött, próbálják meg, ha kell, szól az illetékeseknek, ez a koncert neki fontos lenne . Valaki azt is mondta, hogy ezt a hangversenyt az igazgatóságnak nem jelezték előre. Azonmód nevetve megjegyezte, hogy ott nyilván nem ötéves terv szerint dolgoznak. . . Ezen jót derültek, s ígéretet kapott, hogy mindent megtesznek, amit lehet.

Beült az Anna presszóba, kávért rendelt, egyszerre kettőt. Cukor nélkül, tej nélkül. Azonnal felhajtotta. Hátradőlt a székén, idegessége nem múlt, szerette volna előretolni az órákat.

Aztán rémülten látta, hogy a Vörösmarty tér felől lomhán, nagy karját lóbálva Grotte közeledik. Szinte teljesen megbénult.

- Csak észre ne vegyen!

Arra gondolt, hogy beszlisszol a belső terembe, de mégis ülve maradt, mert ha feláll, jobban felhívja magára a figyelmet. Ült mozdulatlanul, belesüppedve a fotelba. Grotte azonban nem nézett rá, elsétált a terasz mellett. A túloldalon a fehér inges férfi újságot Vásárolt. . .

Varga megkönnyebbülten hunyta be a szemét, s mélyeket lélegzett.

- Micsoda helyzeti!

Arra gondolt, mégiscsak szeretik őt az égiek, amikor egy hang németül azt kérdezte:

- Szabad ez a hely, uram?

19

Tatár alig hogy elfoglalta helyét az autó hátsó ülésén, el is aludt, s reggel arra sem emlékezett, hogyan került ágyba. Valami pincefélében feküdt, de a szoba elég szépen volt berendezve. Még képek is lógtak a falon, de mindegyik lovakat ábrázolt. A plafonnál levő két hosszúkás, apró ablak előtt kék virággal hímzett függöny lógott, ugyanilyen virágokat varrtak a terítőre is, amit a kis asztalkára borítottak. A szekrény nehéz fából készült, szinte már előre hallhatta az ember, hogy nyikorog, amikor kinyitják. Az ajtó melletti sarokban fehér mosdó volt, két törülköző szépen összehajtogatva feküdt az egyik széken.

- Hol vagyok?

Csend, tiszta, nesz nélküli csend volt a szobában. Tatár szinte félt megmozdulni, mert már a szusszanása is illetlen zajnak hallatszott, de azért óvatosan felült, aztán lelépett az ágyról is. Lábujjhegyen az ajtóhoz ment, s lenyomta a kilincset. Zárva volt. Még egyszer próbálta kinyitni, semmi.

- Már megint bezárt valaki. . .

Visszabújt az ágyba. Hogy is történt. Este megvacsorázott, azután látta a fegyveres fiút a földön. Beült az autóba, Kálmán támogatta, hallotta, hogy az öreg Tóni viszontlátást köszön, majd elindult a kocsija. Ő szólni

akart, hogy kapcsolják be a reflektort, aztán már nem emlékszik semmire. Ez tegnap volt. Vagyis: talán tegnap volt, mert nem tudja, mennyit aludt. . . Ez lehet az a vidéki villa, amit emlegettek. De miért zárták rá az ajtót? És hol a ruhája? Lényegében meztelen, csak a kis gatyát hagyták rajta. . . Az igaz, hogy a ruhája; tönkre ázott, lehet, hogy szárítani vitték. . . És. . . Igen, ha valami rosszat akartak volna tenni vele, hát ahogyan levetkőztették, ugyanúgy meg is ölhetnék volna. . .

Tatár elmosolyodott. Mindenféle hülyeséget gondol az ember. . .

Újra leszállt az ágyról, a mosdóhoz ment, poharat is talált, benne fogkefét, akár egy szállodában. Szappan is volt, becsomagolva. Megmosta a fogát, mivel a fésűjét a ruhájával együtt elvitték, az ujjával, ahogyan tudta, rendbe hozta a haját, letépte a szappanról a papirost, s megmosdott. Későbbi kinyitotta a szekrényt, teljesen üresen tátongott. Visszamenti a mosdóhoz, alaposan megnézte magát a tükörben, a szemei alatt hatalmas sápadt félholdakat fedezett fel, mintha átmulatott volna tíz éjszakát. Arcán már centisre nőtt a szakáll.

- Mint egy alkoholista bűnöző...

Az ajtóhoz lépett, s kopogtatni kezdett. Amikor kis szünet után újra megkocogtatta az ajtót, valaki már forgatta is a zárban a kulcsot.

- Jó reggelt!

A sánta Kálmán volt. Mosolyogva kérdezte.

- Jól aludtál, mi?

- Igen. . .

- Várjál, hozom a ruhádat. . .

A sánta férfi visszatolta Tatárt a szobába, becsukta az ajtót, a kulcsot is ráfordította.

- Mi vagyok én itt, fogoly?

Tatár nem válaszolhatott magának, mert újra nyílt az ajtó, visszakapta a ruháit.

- Tessék, öltözz, hozom a reggelit is.

- Várj! Miért zárod rám az ajtót?

A sánta nevetett.

- Hogy el ne lopjanak!

- Ne viccelj! - mondta megrovóan Tatár. - És ha ki kelli mennem?

- Ezt mondd, öreg! Gyere -intett Tatárnak. - Ott a lépcső mellett a klozet. . . Na, siess!

Megvárta, amíg Tatár visszajön, s egy kulcsot adott a kezébe.

- Itt az ajtó kulcsa! A saját érdekedben be kell zárni. . .

- Hol vagyok?

- Itt... A villában, amint ígértem... Pár napig maradhatsz, aztán keresünk egy másik helyet. . .

Egy öregasszony tálcán ennivalót hozott. Gőzölgő teát, vajat, zsemlét, virslit. Szó nélkül adta át Kálmánnak.

- A reggelid, öreg! Most aztán mindent kaptál. . . Majd később visszajövök!

Behúzta maga után az ajtót. Tatár is odalépett, s a kulcsot be akarta tenni a zárba. Nem sikerült. Kívülről már benne volt egy... S el is fordították.

- Az anyátok. . . - mérgelődött Tatár. Aztán rándított a vállával, s leült reggelizni. Éhes volt, mindent megevett.

A ruháját a székre tette, átvizsgálta a zsebeket, nem hiányzik-e valami, de a zsebkendőn kívül nem is található volna más, hisz mindent elvettek tőle még a Tolnai utcában. Felöltözött és visszaheveredett az ágyra. Nem sokáig feküdhettek, mert nyílt az ajtó. Kálmánon kívül még egy férfi lépett a szobába. Ártatlan kék szemű, testes, nagy sörhasú ember volt. Szája szögletében cigaretta.

- Gyere, öreg - mondta Kálmán -, felmegyünk a tulajhoz. Ő is látni szeretné a pofádat. . .

A szuterénből valami előtérfélebe jutottak, onnan nyílt több ajtó is. Az ablakon ki lehetett látni a kertbe. Már erősen sütött a nap, csillogtak a fák levelei.

A szoba, ahova beléptek, üres volt. Egyetlen szék állt benne, az ajtó mellett. De a következő már kolóniái bútorokkal volt berendezve. Egy ülőgarnitúra, ólomüveges szekrények, süppedő szőnyeg. De ezen is csak átmentek. Elöl a sánta Kálmán bicegett, középtűt Tatár, aztán a sörhasú. Kopogtatás nélkül nyitották ki a következő ajtót és puha szőnyegekkel fedett, szinte nőies, kandallós szobába léptek. Az ablaknál, a szétnyitott, hosszú bársonyfűggöny előtt levő fotelben ült valaki. De nem fordult meg, a kertet nézte, az utacska szélén zöldellő, hosszú, kehely formájú virágokkal teletűzdelt fát.

- Megjöttünk - mondta a sánta, s a kis asztalról cigarettát vett el, a hatalmas rézöngyűjtőből tüzet csiholt.

- Jó... - szólalt meg a háttal ülő, elég vékony hangon. - Nézem ezt a virágot - folytatta csendesen. - Nálam már virágzik, máshol még alig hajtott bimbót. . . Ez a sok húslevestől van. . .

- Húslevestől? - kérdezte a kövér férfi.

- Attól. . .

- A szüleim sörrel locsolták a virágokat. . .

- A levelüket!

- Lehet. . . De húsleves... Ugratsz?

Az ablak előtt ülő felemelte a kezét, s úgy intett nemet.

- Bizony húslevessel. . . De a gulyást is szereti. . . - Élesen nevetett. Mindnyájan követték. Csak Tatár maradt komoly. Mintha hallotta volna már ezt a hangot... S nem is olyan régen.

- Főnök - mondta a sánta -, itt van ez az úriember. . .

- Nem vagyok sem süket, sem vak... Már megbocsát, Tatár úr, mert ugye így hívják, hogy a virágokkal foglalkozom.

- Kérem... - mondta Tatár. - Tessék csak...

- A virág - folytatta a férfi - éppen úgy eszik, mint mi. . . Éppen úgy születik, haldoklik, még szeretkezik is... Ezt maga sem gondolta volna, ugye?

- Egy-két dolgot tudok a virágokról - felelte Tatár. - Kicsit kertészkedni is szoktam. . .

- Aki a virágot szereti. . . Én beszélgetni is szoktam velük, mint Szent Ferenc a madarakkal. És tudja mit mondanak?

- Nem...

- Azt súgják, hogy aki a virágot szereti, az csak a virágok szemében jó ember... Aki a macskákat, kutyákat szereti, az csak a macskák és a kutyák szemében jó ember... Mert még a virágok is, az állatok is, de leginkább az emberek érdekből szeretnek valakit. . . Ne is tiltakozzék, a csalódás a bizalommal kezdődik. . . Üljetek le, Kálmán, adj egy széket Tatár úrnak.

- Köszönöm.

- Kérem... De nem azért kértem, hogy a virágokról társalogjunk... Hogy érzi magát, jó a szobája?

Hiába erőlködött, Tatár nem tudta megfejtetni, ki lehet a hang gazdája, s honnan ismerheti. A nagy fotel pedig elfedte a benneülőt.

- Köszönöm. Jó lenne, csak. . .
- Mi az a csak, Tatár úr?
- Bezárnak...
- Ez rendben. De a kulcsot megkapta?
- Igen... Csakhogy. . .
- Ha zár is van, kulcs is van, akkor ez a része rendben... Fő az óvatosság. Más panasz? A reggeli?
- Jó volt. . .
- És most mihez akar kezdeni?
- Ezt nem tudom...

Kis szünet következett a beszélgetésben. A sánta és a sörhasú elfeküdt a fotelban, belőlük sem lehetett látni semmit. Fehér füst tekergőzött a plafon felé, mintha ez jelezte volna, ők is ott vannak.

- Maga eléggé benne van a szoarában - szólalt meg újra a főnök. - Sikerült megszöknie, szinte hihetetlen módon. . . Ezzel bebizonyította, hogy nagyon ügyes. De a rendőrök keresik. Ma reggel már hatszor hallottam a személyleírását a rádióban... Elhatároztuk, hogy mi segítünk magának... De még nem tudjuk pontosan, kicsoda maga. Mint ahogyan a rendőrök sem tudják, mert nagyon okosan hallgatott. . . Csakhogy ez nálunk nem módszer. Itt beszélnie kell. És úgy vigyázzon, mindent ellenőrizni fogunk. . . Egyetlen hazugság, s valamelyik éjszaka kiteszük a rendőrkapitányság előtt, Budapesten persze... Ha igazat mond, akkor nem lesz baj. . . Akkor találunk magának olyan munkát, amiből meg is gazdagodhat. . . Én ennyit akartam mondani. . .

Tatár érezte, hogy ő következik, válaszolnia kell, de a sánta férfi felállt, s megbökte.

- Menjünk. . .

Megfordultak, s indultak ki a szobából.

- Még találkozunk - hangzott a vékony hang.

Nő lenne? Tatár egy pillanatra megtorpant. Pontosan olyan a hangja, mintha a nagysasszonyé lenne. Nemesné-é... Dehát ő halott. Saját szemével látta.

20

Bana szobájában forgott a magnetofon. Azt a szalagot hallgatták, amely Grotte és Farsang Imre óbudai látogatását rögzítette. Öten ülték körül az asztalt, a parancsnokon és a helyettesén kívül ott volt még Beleznay őrnagy, Gál főhadnagy és Kerek Piroska hadnagy. A szoba megtelt cigarettafüsttel, Beleznay többször engedélyt kért, hogy huzatot csinálhasson.

- Fejezzük be - szólt Bana Dénes. - Állítsátok le ezt a masinát... Végül még megtanulok németül. . .

Grotte németül beszélt Lala nénivel, Farsang fordította. A találkozást végigasszisztálta a hadnagnő is, ő volt az egyik tanú, aki aláírta azt a meghatalmazást, amit Grotte kicsikart az öregasszonytól. Másik tanúnak a házfelügyelőnőt kérték meg. Grotte kijelentette, hogy a közjegyzőhöz is elmennek, legyen pecsét is az íráson. És ha Lala néni valaki kérdezi, csak mindig azt mondja: a képek az enyéme. . . Egy hanggal sem többet. . . Az öregasszony mindent megígért, a szociális gondozónő is helyeselt, miután Grotte megsúgatta Farsanggal, nem babra megy a játék, s a nő is részesülhet...

- Nem értem, miért szívóskodik ebben az ügyben annyira Grotte barátunk - mondta Gál főhadnagy -, hisz az osztrák bank évek múltán adja át a képeket. . . Értelmetlennek látszik ez a családi manőver... Ha megszerzi az értékesebb képeket, sokat kereshet ugyan, de öt év múlva? Ez nem vall Grottéra. . .

- Lehet, hogy elterelő hadművelet? Annak jónak látszik... - mondta Pintér alezredes. - Teszem azt, megkérdezzük Grottét: miért jött Magyarországra? Nagy nehezen bevallja, hogy a képek miatt. Mi meg elhisszük. S megvádoljuk csalással. Kap egy évet, felfüggesztik, s kiutasítják. . . A kis bűnnel fedezi a nagyot. . . Elképzelhető?

- A nagy pedig - tette hozzá Belezny Gábor -, a nagy pedig kábítószer. . .

- Tehát az a vélemény - összegezte Bana -, hogy a képügyet tegyük félre, erre nem kell különösebben koncentrálnunk. Néhány szót beszéljünk Emeric Faschingről. . . Tudunk valami újat róla?

- Elég sokat - válaszolt Belezny őrnagy.

- Tessék, öné a szó.

- Fasching vagy ahogyan már tudjuk, Farsang gyermekkorában hagyta el az országot a szüleivel. Franciaország fogadta be őket. Volt ez a fiú már minden. Jelenleg Grotte cégénél üzletkötő... Furcsa alak. Lászik, hogy fél Grottétól. A lényeg, hogy az Interpol őt is azonosította. Nem meglepő, ha azt mondom, kábítószerügybe keveredett Bulgáriában, akkor ott lefényképezték, így sikerült az azonosítás. Valószínű, hogy ő is futár. Viszi a drogot. Igen, eddig még nem kapták rajta...

- És vissza akarja engedni? - kérdezte Bana.

- Szívesen megtenném - bólintott az őrnagy. - A Bella Penzió ebből a szempontból már bedöglött. . . Ha kiépítenek valami új titkos raktárt, Farsang Imre nyomra vezethetne bennünket. . . Ha legközelebb jönne, már mint ismerősre ráállhatnánk, és... így gondoltam. Menjen haza, folytassa ezt a mesterséget, az is jó szolgáltatokat tehet. . . Itt most minden haszon nélkül fognánk le...

- Az nem lehet, hogy ő a gyilkos? - kérdezte Pintér. Belezny nemet intett.

- A gyilkosság ideje alatt megfigyelés alatt volt. . . Követtük... És Grotte sem tehetette.

- Őt is el akarja engedni?

- Nem. . . Csak azt szeretném megtudni, Grotte valójában miért jött ide? Nem a képekért. . . A gyilkosság miatt? Attól félek, ezért sem... Valami más lehet az ok...

Bana hosszan nézte Beleznyt. Újra az az érzés kerítette hatalmába, mint ami néhány napja a kertben. Valahol hibát követtek el, valami fontos dolog elkerülte a figyelmüket. . . Ő sohasem becsülte le a diverzánsok, ügynökök tudását, képességét... S Grotte nem akárci. . . Ha buta embereknek is állítják be manapság a filmek a Gestapo ügynökeit, alkalmazottait, nincs igazuk. Gazemberek voltak, de nem buták! S ha egy bűnöző okos, akkor nagy a veszély... Grotte szándékát kellene valahogyan felderíteni. . . Persze, ezen dolgoznak itt mindnyájan... Inkább csak a saját maga megnyugtatósára mondta:

- Megtudjuk azt is... Én nagyon bízom valakiben...

- Hódra gondolsz? - kérdezte Pintér.

- Nem titkolom, rá. Előbb vagy utóbb, de mindenre fény derül. Ez nem csak szólásmondás... Tud valami újat Hódról, Belezny elvtárs?

- Nem. Ezredes elvtárs jelentem, nem, de még nem is vártunk...

- Türelem rózsát terem... - mosolygott az ezredes. - Csak nem mindegy, hogy bimbózót, vagy már hervadtat. . . Van még valami a hangszalagon?

- Ezredes elvtárs - mondta katonás hangon Gál főhadnagy -, jelentem, a Nemessel folytatott beszélgetés.

- Mit tudtunk meg róla?

- Horthysta katonatiszt volt - válaszolt Belezny. A népbíróság három évre ítélte, mert zsidókat fosztogatott. Szabadulása után Sajóbáonyban dolgozott, ott az építkezésen összejött egy kurvával, a nőt később halva találták, de Nemesre nem lehetett bizonyítani semmit. 1956-ban disszidálni akart, de későn eszmélt, s a határtól visszaküldték. Eljárás nem indult ellene. Azt nem lehet tudni, miért nem... Megnősült, egy műbútorasztalos özvegyét vette feleségül, ő volt az üzletszerzője, de ez az asszony is meghalt. Igaz,

tizenöt évvel volt idősebb, mint Nemes, akinek nem lehetett köze a halálához, mert az örökösök rövid úton kitésekkelték a vagyontól... Kapott ugyan valami kis pénzt, de ezért senki sem gyilkol, más motiváció pedig nem merült fel. Aztán újra nősült, a mostani asszonyt vette el... Összességében gyanúsnak mondható, hogy három asszony halt meg mellette, de nehezen képzelhető el, hogy akármelyik halálához segítséget adott volna.

Bana a fejét ingatta.

- Na ne... láttam én már kórón varjút. . . De hallgassunk bele a szalagba. . . A nacionálét nem kérem, onnan, ahonnan a tárgyra tértek... Gál elvtárs beszélgetett vele?

- Igenis, ezredes elvtárs, igyekeztem megtartani az utasítást... Úgy gondolom, sikerült is a kihallgatási tervet végigzongorázni.

- Jó, köszönöm. Kezdjük, mert éjfél lesz!

Gál főhadnagy szalagot cserélt, futtatta egy darabig, aztán felhangzottak a kérdések és Nemes válaszai.

- Ezek szerint ez szerelmi házasság volt?

- Igen, az. . . Tudja, elvtárs, harmadszorra már. . . Ha ilyen korban az ember szerelmes, az már...

- Persze, Nemes úr. . . A szerelem minden korban ajándék. Idős korban pedig, hogy úgy mondjam, főnyeremény. És erről a főnyereményről jut eszembe, ha párosul hozzá egy kis vagyon, az sem árt. . .

- Nem...

- Megkérdezhetem, mennyi volt a felesége vagyona?

- Hát. . . Pontosán nem tudom.

- A penzió?

- Azt csak később vettük. A megboldogult feleségem pénzt örökölt.

- Ami elég volt arra, hogy egy ilyen szép házat vásároljanak és be is rendezzék.

- Igen.

- Mivel foglalkozott Pongor, a felesége előző férje?

- Hát, azt pontosan nem tudom, kérem. A feleségem nem szerette, ha az előző házasságáról beszéltünk.

- Ön pedig tapintatból nem érdeklődött. A felesége is ilyen tapintatos volt önnel?

- Hát. . . többnyire...

- És nem többnyire?

- Hát. . . Mondott néha olyasmit, amit gondolom, utána megbánt. . . Az asszonyok, ugye... Ilyen korban, amikor

- A klimaxra gondol?

- Arra. Ezért én nem is sértődtem meg. Öreg ember vagyok már ahhoz, hogy megértő is legyek...

- Megértő? Megharagszik, ha kellemetlennek tűnő kérdést felteszek?

- Hát. . . Ön kérdez, nekem meg kötelességem felelni. . .

- Igaz az, hogy a felesége, néha. . . Érti ugye, hogy mire gondolok?

- Értem. De ez csak pletyka.

- Ön tehát nem is tud konkrét esetről?

- Nem, de ha ön véletlenül tudna, nagyon kérem, ne mondja el nekem. . .

- Rendben. A feleségének van egy fia az előző házasságából, ahogyan ön ezt vallotta is. Igaz ez?
- Igaz, Jánoska.
- Mi baja van ennek a fiúnak.
- Nem tudni. . . Gyenge idegzetű... Az orvosok sem tudják.
- Mondana egy orvost, aki vizsgálta?
- Hát. . . Kérem... Nem tudok... Amikor mi összekerültünk, már nem vitték orvoshoz. Idegbajos.
- Szerette az anyját?
- Igen.... Ez biztos.
- Ezek szerint ő nem lehet a gyilkos?
- Semmi esetre sem.
- Ön szerint Tatár volt?
- Igen. Vagyis, azt hiszem.
- Tehát nem biztos ebben?
- Hát. . . Talán...
- Talán?
- - Nem láttam. Csak. . .
- Ön zárta rá az ajtót?
- Hát. . . Igen...
- Tehát ön zárta Tatárra az ajtót?
- Igen.
- Mikor?
- Amikor. . . Órát nem tudok pontosan...
- És akkor a felesége már halott volt?
- Igen.
- Ezt honnan tudja?
- Hát. . . Végeredményben... Láttam, hogy Tatár föléje hajol, és...
- Mi és?
- És... fogta a fejét. Vért is láttam.
- Miért nem ment be?
- Félttem.
- Mitől?
- Hogy engem is megöl.
- És azt nem gondolhatta volna, hogy a felesége elesett a lépcsőn, beütötte a fejét, és segítségre van szüksége? Miért gondolt mindjárt gyilkosságra?
- Hát. . . Azért, mert... Megéreztem, kérem. És igazam lett.
- Ki volt még a pincében?

- Nem tudom.

- De volt még valaki. Ezt ön is tudja, Nemes úr. Ki volt még a pincében?

- Nem tudom.

- Nem ön?

- Én?

- Igen, ön.

- Csak egy lépésnyit mentem be.

- Tatár azt mondja, nem ő a gyilkos. Ha nem ő, akkor ön. Hacsak nem volt még valaki. Kicsoda?

- Nem emlékszem.

- Pedig jó lenne. Én nem akarom önt bajba keverni, de értse meg, uram, itt gyilkosság történt. Ez nem játék.

- Nem tudok válaszolni. Es ha lehet, kérnék szépen egy kis vizet. . . Öreg vagyok én már az ilyesmihez. Bana intett, hogy álljanak le.

- A végeredményt mondja, Gál elvtárs.

- Ezredes elvtárs, jelentem, nem ismert el semmit, de van még egy figyelemre méltó rész. . . Ha megengedi, ezt leforgatnánk.

- Tessék.

A szalag gyors vágóban csévéződött az orsóra, az egyik jelölt helynél megállította a főhadnagy.

- Az előző férje, Pongor látogatta meg? Azt mondta, hogy meghalt.

- Nem... Ezt nem mondtam... Csak azt, hogy elváltak...

- És azt, hogy nem ismeri. Tehát meglátogatta... Mikor?

- Talán hat hete.

- És mit akart?

- Azt nem tudom. A feleségem nem mondta.

- Veszekedtek?

- Nem tudom. Megnézte Jánoskát, néhány szót váltott vele, s elment.

- Tehát ő elment, és ki maradt? Mert ott maradt valaki, ugye, ha jól értettem? De nem ártana, ha összefüggőbben mesélne. Ebben a kérdés-feleletben mindketten kidöglünk. Tehát ki maradt ott?

- Azt mondta, a titkára. Egy sánta ember. A Kálmán. S mindjárt el is kezdett parancsolgatni. Azt mondogatta, hogy vendégeket kell fogadni, s egy hónap alatt olyanná keH tenni a penziót, mintha Ausztriában lenne.

- Miért?

- Mert így nem hoz pénzt. És propaganda! is kell. Pincért is fogadtak fel, egy fiatal embert, a Sanyit. S ő is beköltözött a penzióba. És két asszony jött takarítani.

- Hol van most Pongor?

- Nem tudom. Valóban nem tudom. Megmondanám... Én jóformán csak egy percig láttam, engem kiküldtek.

- Miért?

- Arra gondoltam, hogy szeretkezni akarnak... Megmondom őszintén, erre gondoltam. . .
- És kit vártak néhány napja Isztambulból?
- Hát a feleségemet.
- Igen?
- Én ő elébe mentem ki. Erre meg is esküszöm!
- És mit keresett a felesége Isztambulban?
- Nézni ment. . . Turista.
- És a kábítószer? Nemes úr, válaszoljon, honnan, mikor és mennyi kábítószeret kaptak? És hová tették?
- Én semmiről sem tudok. . .
- Erről sem? Hallgassa csak meg!

Gál főhadnagy megállította a magnetofon szalagját.

- Ezredes elvtárs, itt bejátszottam neki a szőke lánnyal folytatott beszélgetésnek egy részét. . . Szinte rosszul lett, kiverte a verejték, csak azt dadogta, higgyem el, neki semmi köze a kábítószerhez, őt semmi titokba nem avatták be.

Bana rosszallóan csóválta a fejét.

- Miért nem tudtunk eddig arról, hogy Nemesné Isztambulban volt?

Beleznay zavartan mondta.

- Nem figyelt fel rá az az elvtárs, aki annak idején az utaslistát ellenőrizte. Nemesné társasúttal ment, az úgynevezett irhajárral. . . Nem volt gyanús... Már megbeszéltem az elvtárssal a dolgot. . .

- Ki volt az?

- Kaszab zászlós. Azzal védekezett, hogy ő csak a gyanúsak tűnő férfiakra, főleg a törökökre koncentrált. Olyat pedig nem talált. . . A felismerés után azonban újra kihallgattuk a gép személyzetét. És szégyellem bevallani, ezredes elvtárs, de bebizonyosodott, hogy az az orvos, aki először még a gépen megvizsgálta a mi Dimitreszunkat, az Nemesné volt. A fényképéről mindnyájan felismerték.

- Bana csak ennyit mondott.

- Egy titoknak vége.

- Igen - folytatta Beleznay. - Nemesné nagyon jól tudta, hogy az emberünknel ott van a penzió címe. El akarta venni. Ezért szakadt el a papiros. A többi következtetés már egyszerűen csak logika kérdése.

Az ezredes bólintott. Pintér Béla azonban felugrott, hirtelen akart valamit mondani, de rosszul szippantotta a levegőt, s csak krákolni tudott.

- Üssék már hátba - állt fel az ezredes is. - Meg ne fulladj, Béla! Mit akarsz?

Pintér visszahuppant a helyére, még néhányat krákolott, megtörülte a szemét, s halkán azt mormolta.

- Hód bajban van... Nagy bajban.

Bana rámeredt, aztán öklével mérgesen a levegőbe csapott.

- Afene! Éreztem, hogy valahol valami nem stimmel!

Paul Grotte már a telefonhívást is gyanúsnak találta: valaki ellenőrizni akarja, hogy a szobájában van-e. Amikor a szálloda ajtajában meglátta Varga Zsoltot, megnyugodott, a karmester volt. Nyilván valamit sürgősen közölni akar... Először arra gondolt, hogy taxin elviteti magát olyan helyre, ahol feltűnés nélkül találkozhatnak, de látta, hogy Varga nem követi kocsijával, már az első utcán jobbra fordult. Ebből azt szűrte le, hogy Varga észrevette, hogy őt követik, ráálltak a rendőrök... Ez Grotte számára nem volt újdonság. Már amikor Óbudán felliftezték Farsang nagyanyjához, és ott egy erős termetű nőt találtak, aki akkor sem volt hajlandó letenni a kezításkáját, amikor megigazgatta Lala néni háta mögött a párnát, tudta, hogy rendőr, és a fegyvere lapul a táskában... Természetesen ő igyekezett úgy viselkedni, mint akinek semmi sem gyanús. Ezért még pénzt is ajánlott a nőnek, ha rábeszéli a nagymamát az aláírásra. . . Azóta már minden elhárító tudja, hogy ő a képek miatt jött Budapestre... Úgy gondolta, hogy ezentúl nem figyelik majd intenzíven, hisz a képügylet piti dolog, nem nyugtalanította túlságosan a nem kívánt kíséret. . . Azon viszont meglepődött, hogy Vargát az Anna teraszán látta. Hogyan került megint az útjába. Ez a fiú nagyon akar valamit. . . Nem ment oda hozzá, ez nagy hiba lett volna... S jól tette, mert amikor pár méter után az egyik kirakat elöl visszanézett, már ült valaki Varga asztalánál. Elsétált tehát újra a Vigadó éttermébe, majd találkoznak este, véletlenül a Zeneakadémia előcsarnokában, reméli sikerül egymás mellé ülniük.

Megebédelt egyedül, mert Farsang a nagyanyjánál töltötte az időt, ezt így beszéltek meg. S talán már másnap vagy harmadnap indulhatnak is vissza Bécsbe. Nehezen vállalkozott erre az útra, de nem mutatta. Öreg ő már ilyen izgalmakhoz. És főképpen ebben az országban, ahol a háború utolsó éveiben tevékenykedett. . . Csak nagy szerencséivel úszta meg a népbíróságot. . . Igaz, ő most már nem Paul Bucht. Megváltoztatta a nevét, miután az amerikaiak elengedték. Lehet, hogy itt Grottét nem is ismerik. A háborúnak negyven éve vége... Csakhogy mégis figyelik. Igaza lehetett Rohrnak, aki féltve engedte el: ne menj, Paul, elvégzi ezt helyetted más. De nem akarta, hogy azt mondják rá: vén ember. Megmutatja, őt nem lehet leírni... És egyébként is, eddig még csak azok a szervezetek működtek jól, amelyeket ő hozott létre. Ennek a Nemesnének a volt férjét, Pongort Rohr bízta meg, s alig kezdődött el az üzlet, máris becsapták őket. . . Saját-számlára akartak dolgozni. Kimutatható, hogy az eddigi veszteség több mint húszmillió dollár... A svájci Credit Bank egyik fiókjánál alig egy év alatt hárommillió dollár gyűlt össze a Perluhn nevezetű betétszámlán... Csakhogy ez a Frau Nemes és Herr Pongor nem volt elég ügyes... Pénzért mindenütt akad informátor. Isztambulban pedig... Egy ember mindig akad... Esetleg egy lenézett, kigúnyolt férj... Nemesné gyöngytyúkjá nem tojik több dollárt.

Grotte ebéd után elvitette magát a Bazilikához. A taxis morgott a rövid út miatt, de amikor schillinget kapott, kiugrott a kocsiból, s szélesre tárta az ajtót Grotte előtt, sőt a karját is nyújtotta segítségül.

- Várjam meg, uram? - kérdezte németül.

- Ha van ideje, várhat...

Paul Grotte ahogyan hitt a csillagokban, éppen úgy valami sajátos módon vallásos is volt. De a Bazilikába nemcsak imádkozni ment. Elsősorban azt akarta megtudni, ki követi. Eddig ugyanis nem sikerült kiderítenie, s nagyon szerette volna, ha már nem kell számolnia a megfigyeléssel. Az első napon, amit sétálgatással töltött Budapesten, már járt a Bazilikában, s tudta, hogy a főbejáraton kívül a körútra is nyílik egy kisebb ajtó. Tehát annak, aki őt követi, be kell jönnie a templomba, mert nem tudhatja, melyik ajtón fog távozni. A lépcsőkről visszafordult, azt szerette volna, ha látja, melyik autó érkezik a nyomában. De olyan sok autóbusz álldoga a lépcső előtt, sőt a parkolóban is, hogy eltakarták a kilátást. Nézegette a kegyárus asztalkáját, félszemmel figyelte az embereket. Sokan jöttek-mentek, mégis, amikor egy fehér inges, derűs arcú, kedves tekintetű férfi melléállt, megesküdött volna, ő az, akit keres. De a férfi csak egy képeslapot vett, aztán bement a templomba. Amikor Grotte az egyik mellékoltár előtt megállt, már nem látta sehol. Középre sétált, s a kupolát nézegette, közben alaposan szemügyre vette a legkisebb sarkot is. Sehol sem volt a fehér inges... Képződtem, gondolta. Óvatosságból visszalépdelt a főbejáratához. Ott is körülnézett, aztán intett a taxinak, kérte, vigye ki a Margitszigetre.

A Thermál Hotel kerthelyiségében ült le, konyakot rendelt, a nap felé tartotta az arcát, élvezte, hogyan melegítik a sugarak a karját, a nyakát. Jó lenne ide eljönni egyszer pihenni, gondolta. Pihenni, nem foglalkozni semmivel, nézni a felhőket, s zenét hallgatni, talán orgonát, de nem Bachot, ehhez a hangulathoz Bach túlságosan rafinált. Valami egyszólamú, lágy zenét, amit egyébként fuvolán is játszhatnának...

Tekintetével a fehér inges férfit kereste, hátha beült ő is a hallba vagy kinn sétál a parkban. Megmosolyogta saját magát, most jól tudta, ha a fehér ingest állították rá, és az odamerészkedett vásárolni ő

mellé, akkor azt még egyszer nem fogja látni. Mert ha rendőr volt, az íratlan szabályok szerint, egy ilyen találka után le kell váltani. . .

Mivel a pincér ött sürgölődött körülötte, rendelt még egy konyakot, felhajtotta, s intett, hogy még egyet kér.

- Ez lesz az utolsó - dörmögte maga elé. Elővette a kis jegyzetfüzetét, belelapozott, s elmerült a csillagképek tanulmányozásába. Lehet, hogy el is bóbiskolt, a pincér zörgött a pohárral, talán akarattal is, hogy ébredjen fel. Hiába, ilyen korban már kell egyet szundítani délután... Nem volt elégedett a csillagok tanácsával sem: ez a nap az ő számára rossz. . .

Bécsben a társai kinevették a csillagok miatt, azt mondogatták, babona - amíg egyszer telibe nem talált. Szegény Fridrich egy csetepatéban, az olasz határon halálos lövést kapott. Pedig ő figyelmeztette, maradjon otthon, sétáljon inkább a Ringen, ő ma csak vesztes lehet. Mégis elment, mert egy nagyobb szállítmány drogot kellett áthozni a hágón... A határőrök rájuk szóltak, az egyik fiatalember, aki először került ilyen helyzetbe, azonnal lőtt. . . Békés turisták is lehettek volna... így aztán elveszett a nagy értékű kábítószer, felfedezték a szállítás útját, és meghalt Fridrich is... A csillagok mindent tudnak. . . Az eset óta már nem gúnyolják a horoszkópok miatt, de ő látja, nem hisznek benne. . . Mielőtt Budapestre jött volna, kérdezték: na, mit mondanak a csillagok? Mondtak jót is, rosszat is. Rohr azt követelte, szóljon a csillagoknak, hogy csak jót mutassanak, mert a magyarországi tranzit nagyon fontos... Ebben igaza van... Magyarország még nagyjából kívül esik a kábítószer-forgalmon, aki ide először teszi be a lábát, az nyer. Úgy spekuláltak: az országba manapság még elég könnyen hozható be drog, az ilyen irányú ellenőrzés még nem alapos. S ha már itt van, Ausztriából vízum nélkül bárki átjöhet, s innen kiviheti a piacra... Ezt egy müncheni társaság is felfedezte, ennek a következménye volt, hogy Nemesné és Pongort behálózták... Nincs pardon... Ilyen esetben nem lehet pardon... így döntöttek kint Bécsben... Nemesné ne üzleteljen senkivel. . . Most már nem is fog. Igaz, a penzió is meghalt a számukra, ez azonban nem olyan nagy baj. Lesz helyette más. S a nagy ötlet! Itt, Magyarországon kell az ópiumot előállítani! Lehet itt mákot termesztetni, amennyit akarnak, csak ügyesen kell csinálni...

Grotte egészen felvillanyozódott. Ha ezt itt most meg tudja szervezni, ő megtette, amit lehetett, ki sem mozdul többet Bécsből, beül a zeneszobájába, és végre nyugton maradhat... Rohr nem ér egy fabatkát sem. Kedves fiú, de nem határozott. . . S talán nem is elég bátor. Hiába, nem a régi garnitúrából való. Múlnak az évek, a kipróbált harcosok megöregednek, meghalnak, a fiatalok meg olyanok, mint Rohr... Vagy mint ez a gyámoltalan Fasching... Rohr egy valódi kereskedelmi vállalat élére sem lenne jó, bár kevéske hasznot a legális árukból előteremt, de a drog az más! Ahhoz nagyvonalúság kell, gyorsaság, határozottság és bizonyos kíméletlenség. Rohr csak az utóbbiban jeleskedik. Szinte háborús jelmondata van: ha nem én lövök, engem lőnek... A csatához azonban ész is kell. Taktika. De a legális kereskedelmi ügynökség az ő neve alatt működik, mert az apjáié volt valamikor. Igaz, alig lehetett megmenteni a csódtól. Most aztán virágnak. . .

Grotte elhatározta, hogy végigsétál a Margitszigeten. A strand előtt azonban felszállt egy buszra, hirtelen lépett fel, már éppen zárta az ajtókat a vezető.

- Most jöjjön utánam, aki követ!

Sem hirtelen elinduló autót, sem a busz után rohanó embert nem látott. Nem követnek, állapította meg. Egy kicsit meg is sértődött ezen... Megnyugodva ült le az egyik szabad helyre, bámulta a szökőkutat, a vízen úszó hajókat.

A szállodában átöltözött, fekete ruha, fehér ing, kis fekete csokornyakkendő. A szobájából leszólt a recepciónak: kérjenek taxit. Az autó kissé távolabb állt meg a Zeneakadémia bejáratától. Grotte az óráját nézte, túlságosan korán érkezett. Kisétált a körútra, álldogált a kirakatok előtt, az egyik árustól cseresznyét vett, aztán látta, hogy piszkos, meg kellene mosnia, vizet viszont nem talált, bedobta az egész zacskót a szemétkosárba. Mosolygott, mert arra gondolt, milyen groteszk lett volna: sötét ruhában, papírzacskóból cseresznyét szemezget... Visszabaktatott a Zeneakadémiára. Az előtérben égtek a nagy csillárok, fény árasztotta el a lépcsőket. Vargát nem látta sehol. Nem baj... Jegyet váltott, s álldogált a kapuban, mintha szerelmetes párját várná. Türelmes volt. Csak akkor vörösödött el az arca, amikor megszólalt a csengő.

- Tessék elfoglalni a helyeket - sürgette egy jegyszedő asszony az ajtóban ácsorgókat. - Mindjárt kezdődik...

- Mi történt ezzel a fiúval? - morogta maga elé. A terem ajtajából még visszanézett. Aztán leült a helyére. - Nyugalom, nyugalom - csitította saját magát. - Majd itt lesz a szünetben... Lehet, hogy így jobb is.

Nem tudott a zenére figyelni. Kifejezetten idegesítette a hegedűk sikongatása, a kürtök harsogása, a dobok durrogása. És meleg is volt. Csupán róla a verejték. Csodálta a karmestert, hogy nem ugrik le a dobogóról, tusolna valahol az öltözőkben, aztán jöhetne vissza. Csak hadonászik, hosszú patakokban folyik az arcán a víz, a széksorokból is látni. Grotte sűrűn nézegette az óráját, ő volt az első, aki a szünet kezdetén felugrott a helyéről, szaladt ki a kapuba. De semmi. Varga Zsolt nem jött tel a koncertre. Grotte sem ment vissza a nézőtérre. Sietős léptekkel indult el a körútra, az Emke felé. A mérgét akarta semlegesíteni a rohanással.

Megette a fene az egészet... Megmondták a csillagok, hogy ma semmi sem sikerül...

22

Varga Zsolt, amikor kinyitotta a szemét, azt hitte, Grottét látja majd maga előtt. Egy jól öltözött, elegáns öszes úr állt az asztal mellett, kicsit meghajolt, s udvariasan mosolygott. Ez a karmestert annyira meglepte, hogy elfelejtett válaszolni. A férfi várt egy darabig, aztán megismételte a kérdést:

- Szabad ez a hely?

Varga krárogott, s nagy buzgalmában mind a két kezével intett.

- Ja... Tessék csak...

Hosszan nézett Grotte után, de már csak a hátát látta. Szólt a pincérlánynak, hogy fizet, újra rámosolygott a letelepedett öszes úrra, a nagy aranygyűrűkre, az aranyórára, a briliánssal díszített nyakkendőtüre... És hirtelen határozott. Azonnal indul Petőhöz. Ma megcsinálják az üzletet, s ő két nap múltán már nincs az országban... S neki is lesz ilyen gyűrűje, nyakkendőtüje, órája. . . Talán jobb is, ha most nem megy haza, s azonnal indul a szociális otthonba. Igaz, hogy Grotte várja majd este a Zeneakadémián, csak hogy nem hülye, hogy belesétáljon a rendőrség karmaiba. A Mészáros utcai Shell-kútnál tankolt, s indult az MI-esen Tatabánya felé. Közben végiggondolta, mit is kell tennie. Először is nincs mentőautója, tehát ezt az autót kell valahogyan elfogadhatóvá tenni. Fekvőhelynek megfelel, ha az első ülést teljesen hátradönti. Azt kell mondania, hogy azért küldték ezt az autót, mert a betegnek nem szabad... Jó, ezt majd kitalálja. De fehér köpeny is kellene... Megveheti a Sztráda Skálában. A rendszámtáblát át kell javítani, nehogy valaki felírja. És a legfontosabb: szakállt és bajuszt kell ragasztania, mert egyébként felismerik a gondozottak, hisz pár napja járt náluk. Szakállt kell. . . Igen, és bajusz... Eszébe jutott, hogy a Körtéren többször is megállt már egy bűvészbolt előtt. Ott biztosan vásárolhat valamilyen kelléket. Az Osztyapenko-szobor háta mögött megfordult, visszakanyarodott a város felé. A bűvészboltban valóban kapott megfelelő kelléket, de cilindert is vásárolnia kellett, mert a szakáll, a bajusz, a varázspálca és a cylinder összetartozott. A túloldali Piértben celluxot vett és tust. Megindult vissza Tatabánya felé. A Sztráda Skálában többféle fehér köpeny között is válogathatott. Meglepetten látta, hogy van olyan is, amelyen vöröskereszt díszesleg... Ez igen! Vásárolt egy fehér lepedőt is. Amikor lekanyarodott a főútról, megállt, felragasztotta a szakállt és a bajuszt, felvette a köpenyt, hátradöntötte az ülést, letakarta a fehér lepedővel. A rendszámtáblára, a betűk helyére MA feliratú papírt ragasztott.

Késő délután érkezett a kastélyhoz. Az öregek már a vacsorához gyülekeztek, nézték, hogyan terítik meg az asztalt, rakják ki a tányérokat, kanalakat, villákat, üvegkancsókban a vizet.

Bekopogott Pető szobájába, elváltoztatott hangon köszönt.

- Jó napot kívánok, gyűttem a betegért.

Pető kerekre nyitotta a szemét, úgy bámult Vargára.

- Milyen betegért? - kérdezte.

- Azért, amelyik hottán van... - Mivel Pető nem szólalt meg, a karmester folytatta. - Aszongyák, van itt

valaki, aki halálos beteg... Kűttek, hogy kórházba vigyem... - Mivel Pető még mindig fürkészve vizsgálgatta, hozzátette. - Te hülye!

- Az anyád!

Pető felállt, kezét fogott az unokatestvérével, körbe járta, úgy nézegette.

- Nem ismertelek meg... Isten bizony, nem! Ez jó, ez nagyon jó! A fene beléd!

- Na, látod! - lelkendezett Varga Zsolt. - Így kell ezt csinálni! - Széket húzott maga alá. - Mesélj, mi van?!

Pető is leült, s máris bor került az asztalra.

- Azt hittem, hülyéskedsz velem reggel a telefonban... De gondoltam, megértetted, ha akartad, hogy mi van...

- Persze, megértettem. Látod, itt vagyok.

Az intézet vezetője bort töltött Vargának is, de ő elhárította.

- Nem, most nem iszom... Ehhez tiszta fej kell. . . Gyorsan mondd el, mi van, mert nem érünk rá...

Pető ivott.

- Van itt egy öreg, aki tényleg haldoklik. Már mondtam, hogy kórházba megy majd... Lehet, hogy azóta már kampec.

- Nézd meg! Eridj, nézd meg. . .

Pető még egy pohár bort töltött, azt is felhajtotta. Felállt, kisetett a szobából. Nagyon hamar visszatért.

- Oké. Még él. . . És akkor most mi lesz?

- Nyugalom, mit izgulsz?

- Nem izgulok, szeretném tudni, hogy csinálod?

- Talán így: hogyan csináljuk? Én egyedül sehogyan sem. Pető maga alá rántotta a széket, megfordította, s úgy ült rá, hogy hátlapja került előre. Erre támaszkodott.

- Ne szörözz! Mondjad...

- Rendben van, mondom - kezdte el Varga Zsolt. - Én most a kórházból jöttem, látod rajtam a fehér köpenyt. Az öreg urat összecsomagoltatod. Ha tud lépegetni, én kivezetem az autóhoz, ott beültetjük, én elhajtok vele a füzesig. Félórát ott várok, te utánam jössz, s többit majd meglátjuk. így jó?

- Nekem igen. . .

- Akkor menjünk. Majd én kísérlek.

- És ha nem hal meg? - kérdezte Pető.

- Akkor visszahozzuk. . . Megkocsikáztatjuk, s visszahozzuk.

- Jó - bólintott Pető, s még hozzátette. - Én semmiféle gyilkolásban benne nem vagyok... Nem akarok lógni! Ezt jegyezd meg!

Varga Zsolt gúnyosan kérdezte.

- Adják írást róla? Azt akarod, hogy foglaljuk írásba?

Pető kinyitotta az ajtót, kitessékelte a karmestert, s mutatta, hogy merre menjen a hálóterem felé. Az előtérben a vacsorára váró öregek közül egy asszony Vargába csimpszkodott.

- Doktor úr - jajveszékelt -, a gerincem egész nap úgy fáj, mintha tüvel szurkálták volna. . . Tessék már valamit felírni! Valami receptet! Doktor úr...

Varga szelíden eltolta magától.

- Én csak ápoló vagyok, jó asszony... Mentős...

A hálóteremben csak a haldokló feküdt. Háta alatt magasra pócolták a párnákat, hosszú, sárga karja kint pihent a paplanon. Szemét csukva tartotta, néha rezdült egyet-egyét a szempillája.

- Alszik? - kérdezte halkán Varga.

- Pista bácsi! - kiáltott rá Pető. - Tessék felebredni, megyünk a kórházba!

Az öreg csak kis résnyire nyitotta fel a szemhéját, valamit mondani akart, de csak tátogott, hang nem jött ki a torkán. Pető intett az egyik gondozónőnek, hogy szedje össze az öreg holmiját, s ahogyan lehet, öltöztesse fel. A kis batyu hamar elkészült, felhúzták az öregre a nadrágot, ráeröltették a sötétszürke zakót is.

- Járnai tud, bácsikám? - kérdezte Varga.

Választ persze nem kapott.

- Hordágy van?

A gondozónő mondta, hogy igen, már szaladt is érte. Ráfektették az öreget, kivitték az autóhoz.

- Jó helyre kerül, Pista bácsi - mondogatta a gondozónő -, a kórházban majd meggyógyítják, s jön majd vissza... Fog még maga hetyepetyélni Joli nénivel. . . Ajaj!

Már az autóban ült az öreg, amikor Joli néni tipegett ki hozzá. Szép meleg nyári alkonyat volt, de, az öregasszony hátát kötött, fekete kendő takarta. Úgy szorította össze magán, mintha szélvihar tombolna.

- Elviszik Pistát. . . Isten vele, öreg... - Petőhöz fordult. - Rajzolhatok keresztet a homlokára?

- Csinálja csak, hátha segít. . .

Az öregasszony az autóba hajolt, hüvelykujjával keresztet írt a vén ember homlokára.

- Isten segítjen... Majd odafönn találkozunk...

Az öregasszony nem sírt, úgy búcsúzott, mintha csak egy pár órára válnának el.

- A felesége? - kérdezte Varga.

- Nem. Nincsen hozzátartozója, csak itteni ismerőse.

- Helyes.

Varga beült a kocsiba, a biztonsági övet az öregre csatolta, s beindította a motort.

- Viszontlátásra, igazgató elvtárs...

- Ne hajtsen túl gyorsan! - mondta Pető, s intett, hogy indulhatnak.

A kocsik a városi út felé fordult, később azonban letért egy mellékútra, s a fűzfa liget mellett megállt. Varga a hátsó ülésről elvette a dossziét, amiben az öreg személyi iratait adta át Pető. A személyi igazolványt kereste. Bakos István... Most hetvenkilenc éves. Szép kor. . . Az akcióhoz talán túl sok is. Őzvegy.... Gyerek sincs bejegyezve. Személyi száma? Aha, az is itt van. Helyes... Varga nézte az öreget, figyelte, lélegzik-e? Alig... Ha kocsikáztatják egy kicsit... Az ember élete egy hajszálon függ... S ha nagyon rögös az út... A környékről nem kellene elmenni... Pető ismer itt minden bokrot. Az egyik alá... Esetleg az egyik bokor alá... Varga kiszállt. Az autónak támaszkodott s rágyújtott. Nézte az utat, ahonnan Pető autójának kellene feltűnnie. Lassan alkonyult, még mindent világosan lehetett látni.

- Lehetne már éjszaka - dűnnyögte a karmester. - Jobb lett volna később elkezdni... Bár az is igaz, addig meghalhatott volna az öreg...

Benézett az autóba. Mozdulatlanul látta Bakos Istvánt.

- Hé, Pista úr! Alszik?

Kinyitotta az ajtót, az öreg ember homlokára tette a kezét. Enyhe meleget érzett.

- Még él...

Becsapta az ajtót, s visszament az autó másik oldalára. Újabb cigarettát vett elő, az utat kémlelte.

- Már jönnie kellene...

Fel is tűnt messzebb egy autó, de az ellenkező irányból. Néhány pillanat alatt ért hozzájuk. Lassított, aztán tovább hajtott. Varga szinte szoborra váltan nézte. Az autó oldalán felirat: Rendőrség...

- Szerencse, hogy tovább ment...

Kísérte a szemével. A rendőrségi autó pár száz méter után megállt. Forduláshoz manőverezett. Tolatott hátra, azután...

Varga gyorsan kapcsolt. Lerángatta a szakállát, bajuszát, begyűrte köpenye zsebébe, aztán a rendszámtábláról is letépte a MA jelzést. Mire a rendőrségi autó visszaért, már újabb cigarettára gyűjtött. A keze remegett idegességében.

Csak egyetlen rendőr ült a kocsiban. Kihajolt az ablakon, s hosszan nézte Vargát, és a gépkocsit. Látszott az arcán a megdöbbenés... Később kiszállt, köszönt, s elkérte Varga papírjait. Zavartan nézegette.

- Rendben... Köszönöm... Az úr a kocsiban?

- Beteg... Kórházba viszem... Csak várom az igazgató elvtársat... Azt mondta, jön utánunk, de... Pető elvtárs... Tetszik ismerni?

A rendőr is rágyújtott. A sajátjára, bár Varga kínálta.

- Ismerem... Persze... Rokona ez a bácsi?

- Igen... A nagyanyám testvéröccse... Rosszul lett, Pető elvtárs hozzájárult, hogy kórházba vigyem, dehát ehhez ő is kell.....

A rendőr a fejét csóválta.

- Meg mertem volna esküdni - mondta nevetgélve -, hogy magának szakálla volt... És hogy a rendszám sem... Azért is jöttem vissza, azt hittem, mentő, s valami baja van a kocsinak...

- Biztosan régen van már szolgálatban - mondta együttérzőn Varga.

- Az igaz...

A rendőr még egyszer körbe járta a kocsit, az öregnek is beszólt.

- Jó egészséget, mielőbbi gyógyulást!

Beült az autóba s elhajtott. Valahol találkozhatott Petővel, mert nemsokára újra feltűnt a rendőrségi kocsit. S ezt követte Pető autója. Vargát kiverte a verejték.

- Az istenit!

A rendőrségi kocsit csak lassított. Pető még alig tette le a lábát az útra, már üvöltözött.

- Mondtam magának, hogy ne erre forduljon! A kórházhoz nem kell letérni! Ha a rendőr elvtárs nincs, sohasem találom meg!

Megvárták, amíg eltűnik a rendőrautó, aztán mind a ketten káromkodni kezdtek. Varga Petőt okolta, amiért sokáig váratott magára.

- Ha hamarabb jössz, semmi baj!

- Az öreg? - kérdezte Pető.

- Éli világát - válaszolt hirtelen a karmester, aztán kapcsolt, hogy mit mondott, s ezen kényszeredetten mosolyogtak.

Pető megnézte Bakos Istvánt, s mivel az kinyitotta a szemét, nyugtatgatta.

- Mindjárt a kórházba érünk, Pista bácsi... Még egy kis kitartás...

Varga Zsolt pár lépésre elsetált az autóból. Magához hívta a rokonát.

- Figyelj ide... Ezt a dolgot be kell fejezni... Pető nevesen tiltakozott.

- Én nem veszek részt gyilkosságban, mondtam neked! Azt nem! Inkább vigyük vissza! Majd kitalálok valamit! Én gyilkosságban soha, érted, soha!

Varga végighallgatta, aztán csak ennyit sziszegett.

- Hülye!

- Nézhetsz, aminek akarsz, de...

- Ne papolj már! Ki beszél itt gyilkosságról?! Te valóban meghibbantál...

- Akkor meghibbantam! De akárhogyan is csinálod, akkor is gyilkosságnak számít. . .

Varga megragadta Pető karját. Erősen megszorította.

- Csend legyen már! Éppen azt akarom neked megmagyarázni, hogy egyáltalán nincs más út, mint az, hogy az öreget el kell szállítanunk a kórházba. Érted? S nagyon kell reménykednünk abban, hogy élve adjuk át! Tehát, indíts! Te mégy elől, mutatód az utat... A többit majd megbeszéljük.

Pető megkönnyebbülten bólintott.

- Igen... Ez már okos! Szaladt az autójához.

Varga lassan levette a fehér köpenyt, s beült a kocsiba. Az öreg ember valamit motyogott.

- Mit mond?

Az öreg csak tátogott.

- Mindjárt, mindjárt - krárogott Varga, begyújtotta a motort, s Pető után hajtott. - Lélegezzen mélyeket - tanácsolta az öreg embernek. - S ha kell valami, szóljon...

Amikor a mellékútról a főútra kanyarodtak, Varga meglepődve vette észre, hogy a rendőrségi autó ott várakozik. A visszapillantó tükréből látta, hogy elindul utánuk.

23

Tatár azzal foglalatzkodott, hogy kilökje a kívülről beledugott kulcsot a zárból. A nyitott ablakocskán keresztül hallotta, hogy a házból néhányan elautóztak, a sánta hangját teljes bizonyossággal felismerte. Úgy gondolta, most meg tudna szökni, nem lehet nagyon erős az őrizet. Talán csak az öregasszony tartózkodik otthon. És esetleg a vékony hangú ismeretlen. A főnök.

A kulcsot nem sikerült olyan helyzetbe piszkálni, hogy kitolhassa az ajtóból. Pedig sok mindent megpróbált.

- Nem lennék jó betörő...

Visszaült a fotelba. Ha kikéredzkedne... Az a helyzetismeretét is segítené. Sőt... Ha az öregasszony nyitja ki az ajtót, akkor... Ha fegyveres őrzi, akkor meg arra van esély, hogy fegyvert szerezzen. Ám, ha már most megszökik, akkor miért ment vissza a penzióba? Ez a kérdés rövid ideig foglalkoztatta. Úgy döntött, hogy eleget tud, s éppen most kellene behatolni a házba. Ehhez pedig értesítenie kell a többeket. Azt sem tudja, hogy követték-e, amikor ide hozták, egyáltalán tudják-e, hogy hol van?

Kopogott az ajtón. Akár egy börtönben. Kis idő múltán egy férfihang szólt be a szobába.

- Mi van?
- Ki kell mennem.
- Ha csak pisálni akarsz, ott a csap...
- Azt már én is tudom. De most... És elég sürgős...
- Várj!

Tehát nem az öregasszony a börtönőr...

A kulcs megfordult a zárban. Az ajtó befelé nyílt, ezért a legegyszerűbb támadási mód, hogy nagy erővel rávágja az ajtót a kívülállóra, nem jöhetett számításba. Más kell... Csak nyugalom - mondta magának Tatár.

- Na, gyere!

Az a fiú volt, akit este alva hagytak a penzióban. Keze a zakója zsebében volt. Világosan látszott, hogy revolvert szorongat.

- Mi ez itt, börtön? Isten bizony a Tolnai utcában sem őriztek így - morogta Tatár.

A fiú röhögött.

- Én is voltam ebben a szobában... Négy napig, bizony... De én örültem neki, mert szunyálhattam... Isteni dolgom volt, éppen csak a seggem nem törölték ki... Majd kiszabadulsz te is.

- Minek ez a cirkusz?

- Megmondták neked. Vizsgálak... Ne félj, utána majd lesz lóvéd, meg minden... A főnök nem sajnálja a pénzt... Eridj már!

Tatár belépett a vécébe, behúzta maga után az ajtót. Hallgatózott. Csak a fiú szöszmötölését hallotta...

Amikor kilépett, a fiú keze nem volt a zsebében. Tatár egyetlen ütéssel intézte el. Behúzta a szobába, összekötözte a kezét a függöny zsinórjával, a száját is betömte. Az ágyon a fal felé fordította, betakarta pokróccal. Ha valaki benéz, azt hiheti, hogy Tatár fekszik ott, s alszik. A revolvert a zsebébe tette, aztán a fiúra zárta az ajtót. Felosont a lépcsőn, úgy tűnt, mintha kettőjükön kívül senki sem lenne a házban. A kert felől akart kijutni az utcára. A kőkerítés azonban magas volt, a tetejébe hegyes üvegcserepeket ágyaztak. A kert végében kisebb ház állt. Ott is lehet valaki... Két bokor közé guggolt. Figyelte mint a két házat. Semmi mozgás. Lassan a kis házhoz óvatoskodott. Raktár volt. Ládák, zsákok. A kecskelábú asztalon temérdek Rubik-kocka... Itt aztán szeretnek játszani! Az egyik kockát felemelte, ösztönszerűen fordítani akart rajta. Nem sikerült. A kocka feneké hiányzott. Még kettőt megnézett. Azoknak is... Dobozok... Valamivel majd teletöltik őket. Visszasurrant a kertbe. Úgy határozott, hogy felmegy a nagy házba. Megnézi, ki ül a fotelban... Az egyik bokor mögött kivette a revolver tárát, s megszámolta benne a golyókat. Elég néhány lövésre, állapította meg elégedetten.

Ebben a házban az ajtók nem nyikorogtak. Lágyan, puhán nyílt mindegyik. A padló sem recsent, a szőnyegek elnyelték a léptek zaját. Az első szobán gyorsan keresztülhaladt. A másodikban várt néhány percet s fülelt. Az ablakhoz ment, a nehéz bársonyfüggönyt kicsit félrehúzta. Ez az ablak is kertre nyílt. Csak éppen a ház másik oldalára. Ott még magasabb volt a kőfal, eléje sűrűn bukszust ültettek. A szomszéd, háznak csak a teteje látszott.

Nagy lélegzetet vett, jól megmarkolta a revolvert, s lassan kinyitotta a harmadik szoba ajtaját. Ez sem nyikorogott, engedelmesen tárult ki. Tatár azonnal leguggolt az egyik fotel mögé. A főnök helye üres volt... A kert sem látszott, mert valaki itt is gondosan befüggönyözött. Az ablak azonban nyitva maradt, a szél sejtelmesen libegtette a nehéz bársonyt. Tatár felállt.

- Nincs itt senki...

A főnök foteljához lépett. Meglepetésében felszisszent. A hatalmas fotel előtt három apró tévékészülék állt. Mindegyiken kép vibrált. Az egyik a szoba ajtaját mutatta, a másik az előtte levő szobát, a harmadik pedig a szuterénben levő cellácskáját. Az ágyon a megkötözött, vonagló fiút...

- Akárcsak egy tévérendező pultja...

A fotelban ült, s onnan nézegette a képeket. Ezért nem fordult hátra a főnök, amikor őt bekísérték... S innen minden mozdulatát figyelhették... Ügyes, nagyon ügyes...

De a rendszerben mégis volt valami hiba. Mert hirtelen felcsattant egy hang.

- Tedd fel a kezed! S ne mozdulj!

Tatár nem engedelmeskedett. Hirtelen a földre csusszant.

A látogató azonnal lőtt. Az egyik golyó a szélső tévékészüléket érte, ami sisteregve ugrálni kezdett, aztán hirtelen nagyot pukkant, s láng csapott fel belőle. Fehér füst töltötte be a szobát.

Tatár próbálta megállapítani, hogy hol lehet az ellenfele. De hiába fülelt, tekintgetett óvatosan jobbra-balra, nem járt eredménnyel. A türelem... Csak a türelem segíthet... Az veszít, aki hamarabb megmozdul...

Az eltalált, égő tévékészülék lángja azonban belekapott a függönybe. Először csak apró tüzezske keletkezett, majd hirtelen fényesség töltötte be a szobát. A láng szinte egy pillanat alatt szaladt fel a karnisig. A következő pillanatban valaki az ajtóhoz ugrott, gyorsan két lövést adott le, s máris kinn volt a másik szobában. Tatár nem tudta eldönteni, hogy a függönnyt oltsa-e vagy a lövöldöző után szaladjon. Kis tévovázás után a még ép részénél fogva lerántotta a lángoló függönnyt, ráhúzta a nehéz szőnyeget, így igyekezett elfojtani a tüzet. A füst már olyan sűrű volt, hogy könnyesre csípte a szemét, s köhögésre ingerelte. Betörte az egyik ablakot, aztán ő is az ajtóhoz ugrott. Ki akarta rántani, de rázárták.

- A rosseb ezeket az ajtókat!

Visszafordult, újra az ablakhoz ment, kinyitotta az egyik szárnyát, s kiugrott a kertbe. Még fel sem tápázkodott, már bilincs csattant a csuklóján.

24

Varga Zsolt éjfél tájban ért haza. Mérges volt, dühödten káromkodott. A hűtőszekrényből sört vett elő, kiitta egy cseppig a dobozból.

- Tartoztam az ördögnek ezzel az úttal... S még örülhetek, hogy megúsztam...

Bevitték az öreget a kórházba, alig akarták befogadni, mert nem volt beutalója. Végül mégis sikerült, már a rendőr is beleavatkozott, ő is agította az ügyeletest, be kell fektetni Bakos bácsit, mert... Megköszönték a rendőrnek a segítséget, aztán ő igyekezett Pestre. Láta, hogy a rendőr néhány kilométeren át még követi, végül fénykürttel elbúcsúzott tőle, megfordult s visszahajtott a városba.

A sör oltotta ugyan a szomját, de egy-két perc alatt ki is izzasztotta. Ledobta a zakóját, aztán az ingét is, még egy sört bontott ki, belekortyolt. Leült a telefonüzenet-rögzítő mellé, s megnyomta az indítógombot. Többen is keresték. Az egyik zenekari tag jelentette be, hogy az uszodában elesett, nem jön a másnapi próbára. Hívták a koncertügynökségről is, talán elkészül az útlevele, délben jöjjön be érte. S egy női hang, bemutatkozás nélkül, a következőket mondta a hangszalagra: "Csókollak, drágám. Apuka mérges, nem lesz a házasságból semmi. Jó lenne, ha a holnap reggeli gyorsal leutaznál hozzám Miskolcra. Tedd meg, szívem. Csókollak." Négyszer-ötször lejátszotta az üzenetet. Nem azért, mintha azonnal nem értette volna meg, de többször is hallani akarta. Aztán letörülte az egész napi szalagot.

Tehát holnap reggel a miskolci gyorsan kell találkoznia valakivel. S ez a valaki bizonyára Grotte úr... S azért mérges, mert nem ment el a Zeneakadémiára... Ha tudnak a vonaton beszélni, majd elmondja neki, mi történt... Miért adnak ilyen lehetetlen feladatokat?! Talán az lenne a legjobb, ha úgy tenne, mintha nem is tudna erről az üzenetről. Bemegy az útleveléért, s azonnal rákanyarodik az M1 -esre... Csakhogy... Ha véletlenül Grotte megjelenik Bécsben, ő elveszett ember... Kevéske pénzéből éldegélhet egy-két évig, de az biztos, hogy soha többé nem dirigálhatna... Az is lehet, hogy nagyobb baja esnék... Ezek nem úrilányok...

- Az a legjobb - döntött Varga -, ha holnap felszállok arra a rohadt vonatra, elmegyek Hatvanig, onnan vissza, és úgy az útlevéért. Hatvan nincsen messze...

Leült a telefon mellé, s felhívta a tudakozót. Ötödik-hatodik tárcsázás után kitartó csengetésre jelentkezett.

- Halló... Kérem, néhány kérdésem lenne... Szeretném tudni, mikor megy gyorsvonat reggel Pécsre, s ez érinti-e Székesfehérvárt? Mondjam a többit is? Jó... Aztán legyen szíves mondja meg, hogy Szegedre hány órákor induljak, hogy délelőtt tizenegykor már ott lehessenek... És Miskolcra is kérek egy reggeli gyorsot... És azt, hogy ennek mikor van csatlakozása Ózdra?

Csak a miskolci gyors indulási idejét írta fel a jegyzetömbjébe. Az órájára nézett.

- Alig van időm... Pedig aludnom kellene.

Nem vetkőzött le, az ágyáról magára húzta a paplant, s a fotelben ülve elaludt. A karórája ébresztőének zenéje már talpon találta. Nem is annyira a miskolci úttal foglalkozott, inkább azt mérlegelte, visz-e mindent magával, ami szükséges ahhoz, hogy valahol nyugaton új életet kezdjen. A csomagot többször is átnézte, ingeket cserélt ki benne, a rövidujjúakból kivett, helyettük fehér hosszúujjúakat tett be, a frakkját lekefélte, ezt majd az autóba beakasztja. Néhány iratot elégetett, aztán elzárta a gázt, lecsapta a villanyórát, még egyszer végigjárta a szobákat, s lecipelt mindent az autójához. Az egyik szomszédal találkozott, az öreg, fehér bajuszos férfi, kedélyeskedve kérdezte.

- Turnéra, művész úr? Itthon ne hagyja a pálcáját...

- Igen... Igen... - válaszolt Varga, letette a bőröndöt, s megtörölte a homlokát. - Menni kell. . .

- S most hol tetszik szerepelni?

- Messze - legyintett Varga. - Most nagyon messze. Brazíliában. . .

- Jó kis út lesz. Eltart pár napig.

- Egy hónapnál is tovább - mosolygott a karmester.

- Lehet, hogy addig én már nem is élek. Hát, minden jót! Sok sikert!

Varga hosszan nézett az egyenes tartású, kimért járású öreg után. Valóban, lehet, hogy többet már őt sem látja. S mi lesz holnap? És egy hónap múltán?

Az autóját a Keleti pályaudvar érkezési oldalán állította le, csak az iratait vette magához, s indult jegyet váltani. Közben felnézett az égre, kék volt, felhőtlen...

Meleg lesz.

Csak Hatvanig akart jegyet kérni, mégis Miskolcot mondott. Lassan lépdelt fel a csarnok lépcsőin, néhányszor hátra is nézett, hátha meglátja Grottét. Megkereste az első osztályú vagon, felszállt, végigment a folyosón, az egyik üres fülkében az ablak mellé leült. Később mást gondolt. Az ajtó mellé telepedett. Az ablakon mégsem ugorhat ki, ha valami baj van... Néhány perc múlva egy fiatal szőke nő nyitott be, megkérdezte, szabad-e a hely. S a Varga melletti ülésre mutatott. A karmester kedvetlenül bólintott.

- Tessék.

A lány leült, azonnal cigarettára gyújtott. Varga kibámult a folyosóra.

- Kérem - szólalt meg halkán a szőke nő. - Kérem...

- Nekem tetszett szólni? - kérdezte a karmester. A lány elmosolyodott.

- Van. itt valaki más? - Aztán gyorsan folytatta. - "Mi már találkoztunk Bécsben... Egy nagy zeneszobában...

Vargát előntötte a verejték.

- Iiigen?

- Igen... - folytatta a lány. - Meg kell beszélnünk néhány dolgot... Azért kezdem most, mert egyedül vagyunk... Még mielőtt beszáll valaki...

- Kezét csókolom. . . Akkor mondja gyorsan...

Egy testesebb férfi nyitotta rájuk az ajtót. Egy pillanatig tétovázott, aztán megértően mosolygott, s kilépett a folyosóra.

- Tehát... Grotte úr kérdezteti, mi történt? Nem ment el a koncertre, előtte pedig...

- Igen... Grotte úr megbízott valamivel, s ezt intéztem, mert váratlanul kellett cselekedni... De ami ennél fontosabb: Grotte urat figyelik.

A szőke lány nagyot szívott a cigarettájából.

- Azt hiszem, ezt tudja. . . Grotte urat nem kell félteni. Nem is akar magával találkozni, de kérdezteti...

Újra benyitott valaki a fülkébe. Egy nő. Köszönés, kérdés nélkül leült az ablakhoz. A kis táskájából egy könyvet vett elő, a szárfüles oldalánál kinyitotta, s olvasni kezdett. De nem mélyedt bele. Mérgesen nézett a szőke lányra.

- Hölgyem, ez nem dohányzó!

- Ah, elnézést...

A vonat elindult. Lassan gördült ki a pályaudvarról, majd mintha elege lett volna a cammogásból, nekilódult, rohant át a váltón, ki a nyílt pályára.

- Úgy gondoltam - mondta megfontoltan, halkán Varga -, hogy én a taggyűlési beszámolómat csak később tudom összeállítani...

- Hát persze, szívem... Minek is sietnél?

- Van néhány sürgető dolog... Majd apunak... Igen... Apuhoz majd elutazom... Lehet, hogy még ma... Es nála összeállítom. . .

- Még ma?

- Igen... Nincs olyan messze... S ha kell, ha nincsen otthon... Várhatok...

- Igaz...

- Beülök majd a dolgozószobájába... S ott megcsinálom a beszámolót. . . És megvárom, ha nem lenne otthon...

- Jó...

A lány elövette a cigarettásdobozt. A nő az ablaknál azonnal ránézett. Aztán a feliratra mutatott.

- Elszívom kint. . . Kijössz, szívem?

Mind a ketten kimentek a folyosóra, az ablakhoz álltak, nézték a rohanó fákat, a kis állomásokat, a várakozó embereket. Észre sem vették, hogy a folyosó két végéből csendes járású férfiak indulnak feléjük. S melléjük állnak. Az egyik halkán megszólalt.

- Kérem önöket, jöjjenek velünk... És ne csináljanak feltűnést... Fegyver van nálunk...

Varga erős szorítást érzett a bal csuklóján. Egy kemény arcú férfi, apró barna szeme volt, a testével is meglódította. Az elfüggönyözött fülkében az utoljára belépő, kicsit kopaszodó, szürke ruhás férfi igazolványt vett elő.

- Rendőrség...

A szőke lány sírva fakadt.

Grotte szállodai szobájának ablakából bámulta az utcát. Farsang az egyik fotelben ült, a nagyanyjára gondolt, kicsike szürke szemére, bágyadt mosolyára, barna foltos, reszkető kezére. Majdnem egy egész napot töltött vele. Az öregasszony mesélt neki az anyja gyermekkoráról, az óbudai disznóvágásokról, a Tomi nevű fekete kutyáról, közben le-leütött néhány billentyűt a pianínón, sváb dalokat idézett fel valahonnan a múlt ködéből. Farsang teljesen elérzékenyedett, valamit megsejtett a régi családok életének hangulatából, s azt kívánta, bárcsak ő is hazamehetne valahová, ahol várják, ahol úgy-ahogyan a nagyanyja mesélte, lobog a tűz a vaskályhában... Aztán csengettek, jött a gondozónő, néhány szót váltottak, s ő eljött. De a lépcsőházból visszafordult, háborgott a lelke, hogy az ő nagyanyját Grotte belerántotta valami, disznóságba. Kopogott is, csengetett is, a gondozónő engedte be.

- Valamit itt felejtett?

Félretolta az ajtóból, rámosolygott az öregasszonyra.

- Nagymama, azt akarom mondani... Ne tessék ennek a német úrnak aláírni semmit... - Nem is tudja, miért fogalmazott így, hiszen már minden papírt aláírt a nagyanyja, amit Grotte akart.

A gondozónő azonnal válaszolt.

- Már aláírtuk! Én is! Valami baj van?

Farsang Imre bizonytalanul álldogált, aztán lehajolt az öregasszonyhoz, megcsókolta, s kirohant a szobából.

- Ezek a félmegoldásaim... Nem lehet mindenkinek eleget tenni. . . - s mérgében úgy megszorította a szállodai szoba foteljának karfáját, hogy azt hitte, eltörik az ujja.

Grotte a szisszenésre hátrafordult.

- Mit csinál?

Farsang nem válaszolt.

- Ne legyen ideges - nyugtatgatta Grotte. - Mennyit ér a kocsija?

- A kocsim?

- Az... Lehet, hogy itt kell hagynia.

- Nem értem.

Grotte az asztalhoz ült, szemben Farsanggal.

- Kigondoltam valamit. . . Amiért én jöttem, azt elintéztem, a nagymama belement az üzletbe, ez rendben van... Amiért maga jött, az... Tehát arra gondoltam, ha magánál van az útlevele, szépen elindulunk Bécsbe. . . Méghozzá azonnal. . .

Farsang nagyot fűjt, felderült az arca.

- Igenis, Grotte úr. . . Menjünk!

- De a kocsija itt marad...

- Nem azzal megyünk?

- De... Egy darabig... A tervem az, hogy elautózzunk Győrbe. Ott kiveszünk egy-egy szobát a hotelban. Az autót a szálloda előtt hagyjuk, mi pedig vonattal visszajövünk Budapestre, felszállunk a bécsi gyorsra, és kész

Farsang bólogatott.

- Értettem, Grotte úr... Vagyis... Miért nem Győrben szállunk fel a bécsi vonatra?

Grotte nevetve válaszolt.

- Két okból is... Mert az ilyen vonatra csak Budapesten lehet felszállni, és mert... Nem árt az óvatosság... Hadd higgyék csak, hogy mi Győrben alszunk...

Farsang arca újra elborult. Ijedten kérdezte.

- A rendőrség? Rájöttek valamire? Grotte legyintett.

- Semmi... Ne gazoljon be... De jobb az óvatosság. - Aztán hozzátette. - Bár úgy tudom, ez az autó a vállalatunké, de megígérem, kap majd egy új kocsit... Oké?

- Rendben, természetesen, ahogyan ön óhajtja... Grotte a telefonhoz lépett, felhívta a recepciót. Megkérte őket, hogy foglaljanak két szobát Győrött, s szóljanak vissza, hogy rendben van-e... És küldjék fel a számlát.

- És még egy dolog. Fasching úr... Együtt jövünk vissza Győrből, de nem ugyanazzal a vonattal utazunk haza. Maga tud magyarul, szépen jegyet vált majd vagy hajóra, vagy autóbuszra... Ha együtt megyünk, akkor... Nem lenne jó... Higgyen nekem, nem lenne jó.

Farsang nem bánta. Ő ugyanis azt érezte, hogy kizárólag Grotte miatt kerülhet bajba. Ha egyedül jött volna, már régen Bécsben lenne.

Grotte Farsang arcát nézte. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a közlés után megenyhültek a vonásai, szinte ráírta az arcára a megkönnyebbülését. Nem szeret engem ez a fickó -gondolta - Szegényke... Én ugyan megérkezem majd Bécsbe, de ő...

Grotte ugyanis csak félig mondta el a tervét. Valóban leutaznak Győrbe, s vissza is jönnek... Csakhogy innen Grotte már nem Grotteként autózik tovább Jugoszláviába... Kis maszkírozás, új útlevel... Tegnap óta már Budapesten van Helga... Itt parkol a szálló előtt...

- Iszunk valamit?

- Nem indulunk? - kérdezte vissza Farsang. - Mert ha vezetek... Esetleg megállíthat a rendőr, és akkor...

- Helyes! Megyünk, csak megvárjuk a számlát... - Barackpálinkát töltött magának, s felhajtotta. Kivett egy doboz sört is, s Farsang elé tette az asztalra. - Látja ezt a sört, Fasching úr? Tudja miért aludt egyik este itt a hallban?

Farsang a sörre bámult.

- Nem tudom... Álmos voltam...

- De miért? Ne törje a fejét, én elmondom... Itt ez a sör... Valaki jó adag altatót injekciózott bele... S a borba is... - A hűtőszekrényhez lépett, s az üveg bort is kivette. - Nézze itt a dugón a kis lyukat... A pálinkába nem tettek... Azért iszom barackot...

Farsang hol a sört, hol Grottét bámulta.

- De hát akkor...

Grotte élvezettel nézte, hogyan uralkodik el a félelem Farsangon.

- Bizony... És tudja, kitől értesültek arról, hogy itt vagyok? Magától! Emlékszik...

- Grotte úr - nyögte Farsang -, én isten bizony...

- Jó, hagyja... Nem gyanúsítom én magát, csak tudnia kell, hogy ez a mesterség, a miénk, nem lakodalmas menet... Egyébként, aki ezt a disznóságot elkövette, már nem él... Térjen magához, Fasching úr!

Farsang ugyanis úgy elsápadt, hogy Grotte attól félt, valami komoly baja lesz.

- Már nincs vész, érti? Szedje össze magát!

Farsang kitámolygott a fürdőszobába, megmosta az arcát, s visszaült a fotelba. Ebben a pillanatban

kopogtattak az ajtón.

- Hozzák a számlát - mondta Grotte.

Alig fordította el a kulcsot a zárban, már belökték az ajtót, Grotte is ütést kapott, s jóformán visszatántorodott a szobába. Három férfi ugrott be. Fegyver villant a kezükben. Félelmetes, sziszegő hang rohanguk az egyik faltól a másikig.

Valami Grotte mellére pattant. Odanyúlt. Csodálkozva bámult a tenyerére. Csupa vér volt.

Messze, talán a hirtelen elsötétült felhők között, vékony férfihang parancsolgatott.

- Ne hagyják életbe, egyiket se!

26

Bana Dénes letette a telefont. Jegyzetfüzetének a tetejére valamikor már felírta: "macska", most aláírta: "kutya"...

- Az anyósom volt... - sóhajtott, aztán visszaült a tárgyalóasztalhoz.

- Beteg még? - kérdezte Pintér Béla.

- Kicsoda? A cica? Nem. Azzal már nincsen gond... De a kutya újból elszökött. Hiába intettem az asszonyokat, ne hozzák vissza, jó helyen van, nem hallgattak rám. Most keresgélhetem. Tűzzek ki jutalmat, kérte az anyósom. Persze... Más dolgom sincs. Folytassuk, fiúk, folytassuk!

Beleznay Gábor összegezte a kábítószeres ügyet. Az asztal végén már ott ült Hód is, frissen borotválva, tiszta ingben. Szokatlanul komoly volt. Máskor egy-egy akció befejezése után villogott, izgett-mozgott, mint akiben még benne él a megoldandó feladat izgalma. Igaz, most is nevetve jött be a főnöki szobába, aztán a falinaptárra esett a tekintete. Megdöbbenve nézett rá.

- Hányadika van ma? - kérdezte elsápadva.

- Huszadika...

Hód sóhajtvá bólintott, aztán a helyére roskadt. S ettől kezdve nem mosolygott.

- Tessék, Beleznay elvtárs! Folytassa...

- A kihallgatások lényegében megerősítették azt, amit gondoltunk - mondta az őrnagy. - A legszomorúbb, hogy hazánkra is felfigyeltek a kábítószercsempészek. Azt hiszik, itt jöhetnek-mehetnek... Grotte, vagy nevezzük ahogyan akarjuk, két ok miatt utazott Budapestre. Az egyik az volt, hogy egy ópiumot gyártó bázist teremtsen. Ebben a karmesterünknek kellett volna segédkeznie, de már az első akciójuk kudarcba fulladt. Erről bőségesen informált bennünket Pető, aki az első kihallgatásán mindent részletesen elmondott.

- Megijedt? - kérdezte az ezredes.

- Igen, magyarul: begazolt... Varga Zsolt nem vallott rá, de egy rendőrőrmester gyanúsnak talált egy bizonyos betegszállító fuvar...

- Igen, ezt ismerjük - szakította félbe Bana. - A karmester beismerte?

- Igen, sajnos, mindent beismert.

- Sajnos?

Beleznay mosolyogva mondta.

- Őt már régóta figyeljük... S nagyobb halra gondoltunk...

- Milyen nagyobb halra? - kérdezte Pintér.

- Úgy értettem, alezredes elvtárs, hogy csalinak szántuk, nagyobb halat akartunk fogni vele... Azért engedték ügynöködni... Már több mint egy éve figyeljük... Most is engedélyeztettük az útlevelét... Bár láttuk, hogyan teremt kapcsolatot az első nap Grottéval, ez a szivarológus régi trükk, azt gondoltuk, nem keveredik most semmibe... Aztán megcáfolt...

Bana közbeszólt.

- Akkor ez már a második taktikai kudarc. Farsang Imrét is kiengedtük volna, igaz?

- Igen, ezredes elvtárs...

- Ember tervez... Pintér nevetve fejezte be.

- Isten végez...

- Ne kezdjétek el imádkozni! - nevetett Bana is. - Folytassa, őrnagy elvtárs.

- Az első célja Grotténak ennek a bázisnak a megteremtése volt. De Varga balkézről fogott hozzá... Igaz, az ő számára egyszerűnek tűnt: majd Pető elintézi, tőle kap személyi-igazolványokat, megvásárolhatják az elhagyottak túntanyákat, lehet mákot termesztetni, laborálni stb. Grotte második céljának elérése nehezebbnek számított. Leszámolni az ellenlábásokkal, az úgynevezett müncheniekkel, akikhez a meggyilkolt Nemesné is csatlakozott.

Hód feltette a kezét, szólásra jelentkezett.

- Tessék, főhadnagy elvtárs - mutatott rá Bana Dénes.

- Ha megengedi, ezredes elvtárs, itt közbe szólnék valamit.

- Mondja.

- Szeretném megerősíteni azt, ami már az akció első napján a gyanúm volt. Vagyis, hogy Nemesné az első pillanattól kezdve tudta, hogy elhárító vagyok. Akkor ez csak érzés volt, ma már bizonyosság. Ez a nő a repülőn történetek után várta, hogy lépni fogunk. A másik, hogy Nemes, aki két vasat tartott a tűzben, azt hitte, hogy Grotte embere vagyok...

Beleznay bólintott.

- Így van... Ezért vallja még ma is az öreg, hogy Tatár, azaz Hód gyilkolta meg az asszonyt. S hogy a másik félnek is eleget tegyen, rázárta az ajtót... Az igazi gyilkos pedig Wilhelm Kalk, akit Grotte bízott meg. Nagyon ügyes fickó... A második gyilkossága már nem sikerült, mert a vékony hangú Pongor helyett Hódot találta a fotelban... Nem Nemesné volt a müncheniek irányítója, hanem Pongor... Grotte tudta ezt... Csak Pongor és legényei hamarabb eljöttek bácsi házukból, mint ahogyan Kalk odaért, így ők számoltak le a szerencsétlen Farsanggal.

Bana a szokottnál élesebb hangon mondta.

- Még most is mérges vagyok, őrnagy elvtárs! Hogyan követhettek el ilyen elemi hibát? Látják, hogy Pongorék felmennek, s maguk...

- Nem védekezünk, ezredes elvtárs... Ez valóban hiba volt. Szabó hadnagy írásbeli jelentésben is megerősítette, látták a veszélyt, indultak ők azonnal, de a lift... Mire felértek, a bűntény már megtörtént. Bokor elvtárs...

- Tudom, megsebesült... Béla - fordult Pintér alezredeshez Bana -, érdeklődj a kórházban, látogassuk meg... És Farsang állapotáról is tudni szeretnék, milyen súlyos a sebe. Van újabb jelentés? Beleznay válaszolt.

- Igen, alezredes elvtárs, a sebe nagyon súlyos... Az is lehet, hogy nem éri meg a holnapot. . .

- Kalk hogyan viselkedik?

- Jelentem - mondta Beleznay -, egyetlenegyszer sikerült kihozni a sodrából...

- Kíváncsi vagyok, mivel?

- Akkor pattant fel a székről, amikor megtudta, hogy a kis jelzőkészülékünket a jogosítványa lapjai között cipelte magával...

Pintér elégedetten mosolygott.

- Prima közlekedési rendőr lenne magából, Gál elvtárs - fordult a főhadnaghoz.

- Vagy bűvész... - egészítette ki az ezredes. - A módszert jegyezzük fel... Csak röviden ennyi: megállítani a gyanúsítottat, elkérni a jogosítványát, vizsgálgatni, kibélelni, visszatenni a tokba, és kész... És jegyezzünk fel egy másik módszert is - folytatta hamiskás mosollyal.

- A lényege, hogyan kell megbilincselni saját munkatársunkat...

Mindenki Hódra nézett.

- Kétszer is... - tette hozzá apró mosollyal Balassa főhadnagy. - Az első esetben, megmondom őszintén, nagyon megdöbbsentem, a gyilkosságot az orrom előtt, jobban mondva, a hátam mögött valóban úgy hajtották végre, hogy nem vettem észre semmit... Kalk besétált, és szúrta... Amikor megjelentek a főkapitányság emberei, problémát okozott, hogy mit mondjak. De jött a doki, s tudtam, hogy ő jelenteni fogja: visznek bilincselve...

- A szökés?

- Ezredes elvtárs, jelentem, nem lehetett gyanús... Egy akadályba ütköztem csak. A Mazdába... Ezért kellett gyorsan irányt változtatnom, Gál Gyuszi elfutott előlem...

Gál főhadnagy harsányan nevetett.

- Látom, hogy szalad felém. . . Megörült ez? Majdnem rákiáltottam, Péter, itt a rendőrség dekkolj! Aztán elszaladtunk...

Balassa főhadnagy újra szólásra jelentkezett.

- Ezredes elvtárs, jelentem, van ebben az ügyben egy személy, akinek a szerepe nem tisztázott. Nem tudtam megfigyelni, így számomra rejtély maradt.

- Ki az?

- Az éneklő... Aki állítólag Nemesné fia... Az ezredes Beleznay Gáborra nézett.

- Őrnagy elvtárs, mondjunk mi is valami újat Hódnak.

- Éz a férfi valóban zavarodott... - mondta a felderítők parancsnoka. - De nem Nemesné fia. Sőt, egészen más volt. - Kis gondolkodás után megkérdezte. - Főhadnagy elvtárs, jár színházba?

Hód csodálkozva nézett parancsnokára.

- Néha...

- Az öreg hölgy látogatása?

- Igen... Még Sulyok Máriával. . . Meg Bilicsivel. . . Beleznay bólintott.

- Akkor a többi találja ki. - Az ezredes nevetett.

- Hagyjuk Hódot kombinálni! Ennél a szerencsétlennél fontosabb nekünk Pongor. Mondott már valamit?

Pintér Béla a fejével intett nemet.

- Egyelőre hallgat. Hiába fogtuk el a szállodában Grotte szobájában, elé tártunk sok bizonyítékot, nem beszél...

- Kár... A kihallgató tisztet kérem, jöjjön ide tizenhét órára. Ha tudsz, gyere te is, Béla... Beszéljük meg a kihallgatás tervét. Nem szeretem, ha valaki hallgat. Úgy gondolom, akkor még valami olyasmit titkol előttünk, amit nem ismerünk... Járjunk a végére Beleznay elvtárs! Mindent alaposan átkutatni ott, a falusi házban is! Egy papírcetli is fontos lehet.

- Értettem, ezredes elvtárs! Már folyik a vizsgálat.
- Jó. Csak ügyelni! Nehogy kiderüljön: Nemesné újra Isztambulban volt!
- Ilyen hibát még egyszer nem követünk el, ezredes elvtárs.
- Ajánlom is... Akar valamit, Hód?

A főhadnagy jelentkezett.

- Ezredes elvtárs, jelentem, a kombinálást beterveztem.
- Tehát?
- A legény Nemesné szeretője volt, s valamiért eunuchot faragtak belőle...
- Helyes... - bólogatott Bana. - S tudja, ki volt a tettes?
- Nemesné.

- Nem... Ez mégsem színdarab... A volt férj... Egy gégeoperáció miatt vékony hangú Pongor. Azt viszont ne kérdezze, hogy kik azok az idvözültek, akik körbejárják a hegyet. Ennek kiderítése esetleg még önre vár...

- Köszönöm, ezredes elvtárs - mondta Hód. - De van még valaki, akiről úgy gondolom, nem mellékszereplő. Az öreg Nemes unokája...

- Kicsoda? - vágott közbe Bana. - Milyen unoka?

Hód kihúzta magát, felcsillant a szeme, amikor látta, hogy mindenki tanácstalanul néz rá.

- Nemes unokája... Egy bizonyos szőke hölgy... - A keresztneve Karla... Karla Rabe, ha így jobban ismerik.

- Ki mondta magának, hogy Nemes unokája? - kérdezte az ezredes.

- Jelentem, Nemes... Amikor még azt hitte, Grotte küldött oda, hogy eltegyem láb alól a feleségét... Igencsak a bizalmába fogadott...

- Aztán kiszolgáltatta Pongornak... - jegyezte meg Pintér Béla.

- Pongor... Köröztessük a fényképét. . . - mondta az ezredes. - Kiderülhet néhány váratlan dolog... Ami pedig az unokát illeti, főhadnagy elvtárs, ha arra gondolt, hogy magára bizzuk a vizsgálódást, tévedett. . . Milyen állapotban van a hölgy?

- Jelentem, állandóan bög - válaszolta Beleznyay. - Egy kérdés, félóra sírás, válasz alig. . . Arra gondoltam, valamelyik elvtársnőt kellene megbízni a kihallgatásával.

- Gondolja, hogy együtt sírnának? - nevetett Pintér Béla. Aztán hozzátette. - Egyetérték az őrnagy elvtárssal.

- És mi lesz az isztambuliakkal? - kérdezte az ezredes. -Kit küld eléjük, őrnagy elvtárs?

- Az esti géppel érkeznek... Persze, ha jönnek...

- Jönnek - mondta az alezredes -, A táviratot nem kapták meg, tehát jönnek... Csak fel kell őket ismerni . . . Nagy szolgálatot tennénk a kábítószer-ellenes küzdelemnek, ha sikerülne lefűlelni őket. . . Kellene egy ügyes parancsnok.

Hód újra a naptárra nézett. Huszadika. Ma van huszadika.

- Ezredes elvtárs, kérek engedélyt. . .
- Maga akar menni?
- Szeretném, ha rám bízna... Pintér Béla közbeszólt.
- Még nem is volt otthon! Mit szól majd a menyasszonya, ha nem megy haza? Keressünk valaki mást. . .

A főhadnagy, elvtárs pedig menjen szépen haza, fürödjön meg, vegyen virágot, s látogassa meg a menyasszonyát. Hány napja nem látta?

- Egy-kettő...

- A fenét! Az az egy-kettő van már egy hét is, nem? Hód nagyot nyelt. Valamit akart mondani, de az ezredes leintette.

- Igaza van Pintér elvtársnak. A menyasszonya naponként érdeklődött Terikénél. Már-már megvádolta Terit, hogy dugdossa magát!

Beleznay váratlanul Balassa Péter segítségére sietett.

- Ezredes elvtárs, én szeretném, ha a főhadnagy elvtárs vezetné a csoportot. Várhat a kislány még néhány órát, viszont az ügy komolysága...

Bana Dénes vizsgálódva nézte Hódot, aztán az őrnagyot.

- Mi a csuda? Nincs más megfelelő tisztünk, csak Hód? Nana! Miért erősködik, főhadnagy elvtárs?

Hód felállt. Megigazította a ruháját. Katonásan, mosoly nélkül mondta.

- Ezredes elvtárs... Tisztelettel kérem, bizza rám a csoportot... Mert ha másképpen dönt... - Újra a naptárra nézett. - Akkor... Tisztelettel meg kell hívnom az esküvőmre...

Vége